

Rože Morno:

ČUVAJTE SE

ANĐELA

Prijevara posljednjih dana

ROGER J. MORNEAU

Naslov originala:

BEWARE OF ANGELS

Roger J. Morneau

PREDGOVOR

Ovu knjigu sam odlučio napisati tek nakon mnogo molitve i dubokog razmišljanja. Tokom mnogih sedmica u mome umu su odjekivale riječi apostola Pavla upućene Kološanima: „Neka vas niko samovlasno ne proglašava nedostojnima nebeske nagrade praznovjernim poštovanjem anđela.“ (Kološanima 2,18)

Da, Isusovi neprijatelji, Sotona i njegovi pali anđeli, opet su upleteni u to u današnje vrijeme zavodeći i nadjačavajući brojne u narodu koji drži Božje zapovijesti. Dvije sestre iz četvrte generacije adventista danas su zatočene u ženskom zatvoru u Oregonu kao posledica djelovanja anđela koji su, navodno, došli s Božjeg prestola milosti i naveli ih da iz pištolja kalibra 5,38 mm ubiju dvije osobe.

Prijatelji su k tome skrenuli moju pažnju na slična pojavljivanja anđela u drugim djelovima svijeta te mi predlagali da bih trebao napisati knjigu kojom bih upozorio Božji narod na ogromnu opasnost s kojom se suočavaju. Jedan moćni činovnik je slomio moj otpor prema tim pozivima.

Dok razmišljam o onom velikom danu kad će Bog na Zemlju spustiti svoj Sveti Grad, Novi Jerusolim, i kako će nakon drugoga vaskrsenja spašeni stajati na zidinama toga grada i gledati dolje u izgubljene, pomislim kakav bi to bio šok za mene da čujem nekoga odozdo kako viče: „Rogere Morneau, kukavico, pogledaj me. U ovom se beznadnom položaju nalazim zato što si ti ćutao i odbio napisati knjigu koja je mene i ostale mogla upozoriti na Sotonina nastojanja da nas obmanom liši naše vječne nagrade. Rogere, i ti bi trebao biti ovdje s nama!“

Milošću koju je Bog tako obilno izlio po svome Svetom Duhu, ova toliko potrebna knjiga sada je tu da je čitate. Bog vas blagoslovio.

Roger J. Morneau

ZAHVALE

Zadovoljstvo mi je izraziti zahvalnost onima koji su mnoge sate proveli skupljajući građu koja mi je bila potrebna da bih mogao pisati o okolnostima i događajima opisanim u ovoj knjizi.

Moja je divna i vrijedna supruga Hilda utrošila sedam mjeseci razvrstavajući više od 1900 stranica (oko 11 kg) građe o ovom slučaju koja se sastoji od policijskih izvještaja, sudskih zapisnika, novinskih članaka itd.

Veoma sam zahvalan za pomoć mogega dobrog prijatelja i stručnjaka za kompjutere, Mikea Nelsona, koji me je opskrbio novinskim izdanjima o slučaju *Halstead*. On je utrošio mnoge sate skupljajući raznovrsnu građu iz Knjižare Oregonskog univerziteta kod Eugenea i Kalifornijske državne knjižare u Sacramentu, gdje je nekoliko sedmica istraživao zapise sa mikrofilma. Značajnu pomoć sam takođe dobio od Knjižare Pacific Union Collegea iz Angwina u Kaliforniji.

Želim se zahvaliti i Luelli Nelson, koja je pomogla utipkavajući u moj računar velike djelove sudskih zapisnika.

Dok se radujem zbog svih onih čiju sam pomoć ovdje spomenuo, prisjećam se još jedne osobe kojoj bih se želio zahvaliti. Moj prijatelj Mitch Strong iz Batavie u New Yorku dao je nekoliko stotina dolara za nabavku 209 stranica velikog sudskog zapisnika koji nikada prije nije bio objavljen. Za njegovu nabavku trebalo je pet mjeseci, a bio je nezamjenjiva pomoć u mom spisateljskom projektu.

Za veliku pomoć koju ste mi pružili, hvala vam i Bog vas blagoslovio.

POSVETA

Ovu knjigu posvećujem gospođi Jodi Halstead, majci Sharon Lee Halstead i Deborah Lynne Halstead, kojoj se divim iz dva važna razloga. Prvo, zbog neprekidne predanosti svojim kćerima iako su je silno razočarale počinivši nezamislive zločine.

Drugo, vrijedna je divljenja zbog istrajnih napora da osigura pomoć i vođstvo duhovnih vođa koji su pomogli njenim kćerima da obnove svoju vjeru u Boga iako su potpuno odustale od Njega i više se nisu molile.

PRVO POGLAVLJE

Ubistvo po zapovijesti

„Bilo je to nešto najgore što sam u životu učinila da bih ugodila Bogu“, rekla je Sharon Lee Halstead dok me je gledala pravo u oči preko stola u ženskoj kaznionici u Salemu u Oregonu 24. aprila 1996. Čutke sam čekao da nastavi.

„Dok sam izlazila iz kuće Greeneovih s pištoljem u rukama koji se još dimio, shvatila sam da sam izvršila samo polovinu zadatka koju mi je Gospodnji anđeo zapovijestio da učinim. Lynn Green sam ubila s jednim metkom u grudi a drugim u glavu. Nathaniel, njihov trogodišnji sinčić, prostrijeljen je metkom koji ga je pogodio u lice, a njegov otac, David Greene Mlađi, uspio je pobjeći kroz zadnja vrata s metkom u leđima.

Hoće li mi Bog oprostiti što sam tako loše obavila zadatak? To sam mislila u sebi vjerujući kako On želi da ih sve ubijem. Bog će sigurno razumjeti da sam učinila najbolje što sam mogla. Osim toga, prije tri dana napravila sam dobar posao kad sam u Mikea Lemkea ispalila tri metka. Demoni više nikad neće moći opsjedati toga čovjeka.“

Kakvi su zastrašujući događaji vodili tu ženu da postane ubica? Ubica koji je vjerovao da čini Božju volju? Da bih to razjasnio, došao sam razgovarati s njom. Sad je bila tu pokušavajući mi objasniti neobjašnjivo.

„Pet godina bila sam član male grupe koja se bavila službom spašavanja“, rekla mi je. „Oni su vjerovali da su napredovali do višeg stepena zajednice s Bogom i da su dobili sposobnost vidjeti i čuti anđele. U to nam je vrijeme rečeno da će doći trenutak kad će Bog od nas zahtijevati da učinimo mnoge teške stvari za Njega. Rekla sam Bogu da ću učiniti sve za Njega, sve što bude želio. Ali nikad nisam ni pomislila da bi došao dan kad bi On poslao anđela da mi kaže kako moram uništiti šestero ljudi koje su opsjeli demoni.“

Dok smo opušteno razgovarali o tim godinama kad se oblikovala i kad se pripremala da ubije za Boga, duboko me se dojmilo kako su Sotonini anđeli, lukavo se predstavljajući kao Božji anđeli, uvjerali Lynn Greene i ostale da toj grupi donose posebne poruke od samoga Boga. Zatim je došao dan kad su zbog istoga razloga demoni mogli zapovijediti ubistvo. Ubistvo nekoga ko je bio njihov glasnogovornik.

Lynn Greene - proročica?

Mnogi su Lynn Greene smatrali nekom vrstom proročice jer je godinama tvrdila da vidi i čuje anđele. Ona je, navodno, mnogo puta razgovarala s Isusom koji je malu grupu proglasio svojim osobitim narodom na Zemlji i koji joj je rekao da će taj narod koji drži Njegove zapovijesti činiti čudesa u završnom razdoblju istorije svijeta.

Tokom jednoga molitvenog sastanka Lynn je od onoga, za koga je vjerovala da je Božji anđeo, primila poruku koja je, navodno, trebala ohrabriti neke od njenih sledbenika. „Žalosni ste jer ne želite dugo ostati ovdje“, govorila je da joj je to biće reklo. „Vrijeme koje ovdje provodite prosvjetliću ovim mislima o budućnosti. Ti, Joseph, golim ćeš rukama mnoge zaštititi zaustavljajući najveći talas koji će doći s mora. Rachel neće izgorjeti dok je bude obavijao plamen... a kad vatra prođe, svi će se diviti tome što ni dlaka s njene glave nije opaljena.“ Gospođa Greene je zagonetnu poruku shvatila da će i ona gorjeti vezana uz stub poput Jovanke od Arka.

„A ti, Sharon (Halstead), povik tvoga glasa prouzrokuje da se najveća planina sruši na tvoje neprijatelje kako bi se zaštitio Božji narod. Vidim kako u budućnosti lično činiš čudesna djela. Da, onaj koji čeka na tebe približiće ti se kad postaneš nova. Tvoj anđeo koji vjerno stoji pokraj tebe daće ti snagu, znanje i mudrost za te stvari.“

Anđeo je svoju posjetu završio podstičući ponos grupe: „Vi koji ste ovdje, u ovoj sobi, znate više o budućnosti nego ijedan čovjek, žena ili dijete na ovome svijetu. Čuvajte se vračara u svijetu.“

Dok sam slušao kako Sharon Halstead iznosi svoju grotesknu priču, shvatio sam da je čitav taj doživljaj sa svijetlim i divnim anđelima, koji su ih uvjerovali kako su oni Božja elita na Zemlji, zamišljen da otrovno djeluje na njihove umove. On ih je oslijepio za laži koje je Sotona postepeno koristio kako bi ih naveo da zanemare ili potpuno odbace temeljne istine Biblije, kao što su stanje umrlih i činjenica da smo potpuno smrtni i ne posjedujemo besmrtnu dušu koja u trenutku smrti ide na Nebo ili za života može napustiti tijelo te putovati na druge svjetove. Ti ljudi su bili adventisti sedmoga dana, ali očaranost anđelima prouzrokovala je da odbace veliki dio svojih uvjerenja. Anđeli su ih zaveli da prihvate i takve fantastične iskaze kao ovaj koji mi je Sharon rekla:

„Dave Greene Mlađi otišao je na vlastitu planetu koji mu je Bog namijenio... Na njoj žive patuljasti ljudi i raste njegovo omiljeno drvo bonsai. Ljudi na toj planeti manji su od drveta bonsai. Dave nam je rekao da je posjetio i razgovarao s tim patuljcima i da oni brinu za njegovo drveće dok ga jednoga dana on sam ne bude mogao njegovati. Rečeno nam je da ćemo i sami imati priliku posjetiti svoje vlastite planete i ostale svjetove kad nas Isus uzme na Nebo... obaviješteni smo da će svako od nas na svojoj planeti moći imati biljke, drveće ili životinje kakve poželi.“

Zavodljivost posebnih darova i iskustava

Sharon se prisjetila nekih darova i sposobnosti za koje je mala grupa mislila da su je anđeli obdarili. David Greene je, na primjer, mislio da ima dar tumačenja snova i sposobnost razlikovanja koliki je postotak neke muzike od Boga ili od Sotone. Posljedica je bila da je muzička djela kupovao prema tim spoznajama.

„Na moj rođendan, 4. novembra 1984.,“ priča Sharon, „otišli smo k prijateljima moliti i postavljati pitanja anđelima. Nakon ručka svi smo prešli u dnevni boravak i većina nas je sjela oko Lynn. Zatim smo se obraćali anđelima pojedinačno, kako su se pojavljivali. Sedam dana ranije jedan anđeo je rekao Lynn da ćemo se ovdje sresti te da ću ja primiti svoje rođendanske darove s Neba, za što su neki iz grupe molili. Djevojka po imenu Cheryl dobila je veliku mačku koju jednom vidiš kao prugastu, a kad je pogledaš iz drugoga kuta, izgleda kao da ima točke poput leoparda.“

Jedna osoba je dobila dar za koji se pokazalo da je prevelik za nju. „1984.“, kaže Sharon, „članu grupe po imenu Charles dat je dar čitanja misli. Jednom je osjetio šta neko misli o njemu i to mu se nije svidjelo. Vrlo uznemiren, molio je Boga da mu ukloni tu sposobnost.“

Sva ta iskustva bila su usmjerena da očaraju, da stvore kod grupe osjećaj kako znaju ono što niko drugi ne zna te da se nalaze u posebnom položaju pred Bogom. Tokom zime 1984., na primjer, Greeneovi su otišli na skijanje u Bend u Oregonu. „Rekli su mi“, kaže Sharon, „da je uz njih, dok su skijali niz padine, skijao anđeo dječak. Bio je to najmlađi anđeo kojega je, kaže Lynn, vidjela ili s kojim je pričala.“ Vidjeti anđela dječaka može se učiniti besmislenim nekima od mojih čitalaca, ali uvjeravam vas da se to njima činilo vrlo ozbiljnim.

Greeneovi su vjerovali da su primili posebnu spoznaju o anđelu Gabrielu. Prema onome što je ispričala Sharon, „Lynn je rekla da je Gabriel vrlo snažan anđeo, mišićavog izgleda, koji nije toliko visok kao drugi anđeli, ali bi mogao biti ako poželi. Anđeo Istine rekao je Lynn da je omiljena visina anđela oko 2,5 m, ali se mogu povećati do koje god visine žele. Takođe mogu i

svoju kosu produžiti do željene dužine. Oni čak mogu promijeniti i boju odjeće koju nose, ako se od njih zatraži da nose određenu boju.“

Ko se može oduprijeti želji da sazna tako neobične stvari? Ako vam ih Bog otkriva, to svakako znači da ste netko osobit. Sharon Halstead mi je rekla kako je 1984. „Anđeo Istine“ navodno došao k Lynn tokom sastanka za molitvu i pitanja. Lynn se počela smiješiti govoreći tome biću: „Istino, što to imaš na glavi?“ On je rekao da se upravo vratio s relija za mlade u Meksiku tokom kojeg je uzeo ljudski oblik i bio počasni govornik. Ljudi su mu dali meksički sombrero. Nije ga skidao s glave kako bi Lynn vidjela njegov dar od ljudi iz Meksika.

Iste godine jedan od anđela je pozirao Davidu Greeneu s raširenim i sklopljenim krilima, a David ga je crtao. „Crteži koje sam vidjela prilično su dobri“, rekla mi je Sharon. „I Lynn je vidjela anđele kako poziraju Daveu.“

Tokom moga istraživanja za ovu knjigu pročitao sam crnu bilježnicu od 175 stranica u kojoj su David i Lynn Greene zapisivali svoje doživljaje. Policija je uzela iz njihovog doma nakon što je Lynn ubijena. Tamo piše da su tokom razdoblja od oko četiri godine Greeneovi u svome domu ugostili, kako su vjerovali, mnoge anđele. Anđele koji su laskali, ostavljali dubok dojam i obmanjivali. Sotona ih je vodio korak po korak da prihvate najgrotesknije stvari - stvari koje se suprote svemu što su naučili iz Biblije. Ovo su Davidove riječi: „Upoznali smo se i razgovarali s mnogima (anđelima) i stekli brojne prijatelje koje smo jako zavoljeli - dosad njih stotinu šezdeset.“ Zapisao je i imena većine njih. U kasnijim poglavljima ću upotrijebiti dosta građe iz te crne bilježnice.

I Isus je, navodno, posjetio Greeneove i njihove sledbenike. Sharon kaže da se 1984. njena rođaka Cheryl preselila iz Fort Wortha u Texasu da bi živjela s njom u Grants Passu. „Ona je vjerovala onako kako su vjerovali i ostali članovi grupe. Jednoga dana Lynn je došla u naš dom da moli i postavlja pitanja o Isusu. Isus joj je poručio da dođe u naš dom jer nam nešto posebno ima darovati toga dana.

Lynn je došla nakon ručka i mi smo s drugih pet članova sjele na pod te smo skupa molili da Isus dođe i progovori nam kako bismo saznali što to On ima za nas. (Mnogo puta se događalo da se jedan od anđela pojavi dok smo bili kod Greeneovih i donese neki duhovni dar s Neba za nekoga iz grupe.) Na taj način su svakome od nas dati mnogi duhovni darovi.

Lynn je molila Isusa da dođe k nama. Vidjela Ga je kad se pojavio i rekla je kako je blistav i predivan i da Ga okružuju hiljade anđela. Kad je počeo govoriti, Lynn je ponavljala poruku koju nam je donio. Ovdje moram spomenuti da je gotovo svaku poruku koju smo dobili od anđela ili Isusa neko od nas zapisivao riječ po riječ dok je Lynn govorila. Bilo je trenutaka kad bih, zapisavši poruku, ponovno čitala Isusu ili anđelu kako bih se uvjerila da sam je tačno zapisala, bez ijednog propusta.

Taj put je, nakon svoga govora, Isus prošao ispred svakog od nas i stavio nam u ruku Božji pečat. Lynn je rekla da to izgleda kao slika drugoga Hristovog dolaska, sa svim divnim, sjajnim anđelima oko Njega. Dave je zbog posla bio odsutan i nije primio svoj pečat, ali te večeri, nakon što su on i Lynn molili, Isus je došao i dao mu njegov pečat, što ga je silno obradovalo.

Lynn je rekla da je Božji pečat na našim čelima poslednji i najteži pečat koji se treba primiti. Neki iz grupe već su primili pečate na svoje ruke i stopala te su sada čekali i čeznuli za poslednjim pečatom na čelo. Kad jednom primiš poslednji Božji pečat, zapečaćen si za Nebo i vječnost s Hristom i više ne možeš griješiti.

David Greene Mlađi primio je dar putovanja kroz svemir, mnogima dobro poznat kao iskustvo izlaska iz tijela, o čemu je on govorio kao o 'duhovnom putovanju'. Jedne večeri smo svi

sjedili na podu. Dave je legao i zaspao. Nakon nekog vremena Lynn ga je upitala: 'Dave, gdje si bio?' On je odgovorio: 'O, prošao sam kroz krov i bio odnesen na drugu planetu gdje sam vidio mnoge divne stvari.'"

Porodica Halstead primijetila je da je David, u vrijeme kad je imao jedan od svojih duhovnih izleta, sjedio na podu, nasred dnevnog boravka, i govorio drugim jezicima. To me je podsjetilo na događaj koji se zbio dok sam bio član tajnoga društva poštovalaca duhova o čemu sam pisao u prethodnim knjigama. Veliki sveštenik te grupe jednom prilikom je rekao da neke vjerske grupe koje govore jezicima čine to pod uticajem sotonskih duhova. Ti duhovi, tvrdio je, zapravo podstiču ljude da govore svetogrđa protiv Stvoritelja, a neki hule na Njegovo ime ne znajući što čine. Dodao je da svo uzbudjenje koje se javlja kod nekih njihovih djela iscjeljenja dolazi od velikog gospodara (Sotone) i njegovih anđela.

Gotovo pet godina anđeli posjetitelji su ljude iz Oregona očaravali obećanjima o divnoj budućnosti zadobivajući njihovo povjerenje i ljubav. Zatim su ih počeli uvoditi u aktivnosti koje Božja riječ zabranjuje. Pod izgovorom da ih osposobljavaju kako bi novcem i drugim sredstvima u vrijeme nevolje pomogli velikom broju onih koji drže subotu, oni su naglašavali da Bog ima za nas planetu i sve na njoj. Ali tome su dodali sotonsku izopačenost - da Bog traži od njih da počnu prebacivati imovinu onih koji su duhovno izgubljeni na mjesta gdje će se to čuvati za vrijeme kad bude trebalo. Anđeli su ih obavijestili da će im pomagati u izvršenju tog posebnog zadatka za Boga i Njegov narod.

Sledbenici Davida i Lynn Greene shvatili su da će posljednji dani biti vrijeme nevolje te su zaključili da trebaju posebnu pripremu. Lažni anđeli počeli su tkati s nitima istine. Ali su zatim to iskoristili da podmetnu veliku laž. Greeneovi i njihovi sledbenici nisu se pitali kako će ih, zapravo, Bog održati kroz to razdoblje. Oni nisu istraživali Bibliju i spise Ellen White. Oni su radije izveli zaključak da će njihov opstanak zavisiti od njihovih vlastitih napora. Umjesto da puste da se Bog pobrine za ono što će im tada biti potrebno, oni su unaprijed stvarali materijalne zalihe. I nisu se pitali bi li Bog Svetoga pisma provodio taktiku u koju su ih lažni anđeli uvlačili korak po korak.

Natprirodna bića govorila su im da idu u određene trgovine, uzmu razne predmete i iznesu ih. Pali anđeli su ih uvjerali da niko neće vidjeti ukradenu robu jer da će anđeli te predmete učiniti nevidljivima. Niko ih neće zaustaviti. Oni su bili u stanju činiti najnevjerovatnije stvari ako su demonski anđeli s njima saradivali.

Jedno biće je, na primjer, četvoro od njih uputilo u jednu trgovinu određenog dana da ukradu neke velike predmete. (Da bi to obavili, navraćali su pet puta u istu trgovinu.) I ponovno su ih natprirodna bića uvjerala da neće biti nikakvih problema, da ih niko neće ometati u njihovom poslu. Anđeli su ih uvjerali da će promijeniti njihov izgled, kao i boju njihove odjeće, te da će sve što ukradu učiniti nevidljivim. Kad je sve prošlo s velikom lakoćom, grupa je počela uživati u takvom načinu rada „za Boga“. Prema policijskim izvještajima oni su za šest mjeseci iz raznih izvora sakupili robe u vrijednosti većoj od 50000 američkih dolara a da ih niko nije primijetio.

To osobito iskustvo ih je trebalo uvjeriti kako su izvan svake sumnje u potpunosti pod starateljstvom Božjih anđela i da im se ništa ne može dogoditi jer vrše Njegovu volju. Natprirodna bića nešto bi predviđjela i to bi se dogodilo potvrđujući tako svoju istinitost, moć i božansko porijeklo. Ali ako se neko proročanstvo ispuni, to još uvijek ne znači da je ono od Boga. Sotona može dati lažna proročanstva za koja se čini da su se ispunila. Dok su se Greeneovi i njihovi sledbenici osjećali sigurnima i imali puno povjerenje u svoj poziv, Sotona je, u stvarnosti, osljepljivao njihove umove i tako su bili uvučeni u poštovanje demona a da to nisu ni zapazili.

Apostol Pavle opisao je Sotoninu veliku moć da obmanjuje ljudski um: „Kojima je bog ovoga svijeta posve oslijepio nevjerničku pamet da jasno ne vide svijetlo sjajne Radosne vijesti Hrista.“ (2. Korinćanima 4,4) Ono što se dogodilo tim ljudima snažna je ilustracija ovih riječi.

Jednog dana se nekolicina iz grupe Greeneovih okupila u domu jednoga od članova postavljajući pitanja anđelu posjetiocu za kojega je Lynn Greene tvrdila da je zračio nebeskom slavom. Neko ga je tada upitao kako bi čovjek mogao vidjeti i razgovarati sa svojim anđelom čuvarom. Biće im je preko Lynn reklo da anđeli čuvari pripadaju drukčijem redu anđela od njegovog te da oni nikada ne razgovaraju jedan s drugim. Božji anđeli na Nebu, koje prožima ljubav i bliskost, da nikada ne razgovaraju jedan s drugim? Takva izjava je trebala uzdrmati njihove umove da shvate kako tu nešto nije u redu. Ali ti su ljudi anđelove riječi prihvatili kao istinu. Dopustili su da dođu u takvo stanje u kojemu će bez prigovora prihvatiti svaku novu laž. Tako je došao dan kad su iskreno povjerovali kako Bog želi da ubiju šest ljudi.

U zamci

Prije nego što ćemo vidjeti kako su pali anđeli brojne hrišćane koji svetkuju subotu zaveli dotle da su čak bili spremni i ubiti, mislim da je važno naglasiti činjenicu da čak i najmudriji čovjek može biti obmanut na sličan način ako nije dobro utvrđen u Božjoj riječi.

Razmotrimo najprije način na koji je Sotona radio sa svojim žrtvama u prošlosti. Zadržimo se malo na dva posebna događaja: kako je Sotona zaveo anđele na Nebu, a zatim - kako je prevario naše praroditelje u njihovom domu u Edenu.

Lucifer je anđelima oduševljeno govorio o svom velikom planu da bude „jednak Višnjemu“. Sebe je zamišljao kao moćnog vladara nad golemim prostranstvima svemira, uzvišenog gospodara nad milijardama divnih svjetova, te je i anđele uvjeravao da će svakoga ko stane na njegovu stranu nagraditi položajem i velikom moći.

Biblija to opisuje ovim riječima: „Kako pade sa nebesa Svjetlonošo, sine Zorin?... U svom si srcu govorio: Uspeću se na nebesa, povrh zvijezda Božjih presto ću sebi dići. Na zbornoj ću stolovati gori, na krajnom sjeveru. Izaći ću u visine oblačne, biću jednak Višnjemu.“ (Isaija 14,12-14)

Sotona je, budući da je bio na visokom položaju u božanskoj upravi nad Božjim svemirom, mislio da bi mogao upravljati i uticati na stvari tako da prisili Stvoritelja da se složi s njegovim zahtjevima i učini ga vladarem svemira.

Tako je Lucifer, poznavajući vlastite motive, iskoristio želju za dobitkom kako bi podstaknuo druge anđele da mu se pridruže u postizanju njegovog cilja uvjeravajući svakoga od njih da će ući u viši nivo postojanja. Ali kao što znamo, krajnji rezultat je bio upravo suprotan onome što im je obećao. Poraz, ropstvo. i podređivanje njihovih života volji tiranina trebali su biti njihovo iskustvo sve do svršetka u ognjenom jezeru.

Zavodeći trećinu nebeskih anđela, Lucifer ih je lišio njihovog vječnog boljitka navodeći ih da misle kao što on misli, da osjećaju kao što on osjeća te su, naravno, počeli i djelovati onako kako je on to želio. Nije prošlo mnogo vremena i oni su bili uvučeni u pobunu protiv Boga koja je završila njihovim protjerivanjem s Neba. Bog je još izjavio da će ih jednoga dana stići i kazna. Kako je to moralo biti strašno iskustvo za sve njih.

Visoki sveštenik poštovalaca Luciferovih duhova, kojima sam i ja jednom pripadao, rekao je da je velika većina tih anđela preživjela neku vrstu mentalnog sloma od kojega se nisu nikad oporavili. On ih je nazvao tlačiteljima jer su opsjednuti sijanem jada i uništenja ljudskih života kao

osvetom prema Stvoritelju zbog toga što ih je zbacio s Neba. (o tome vidite u *Moj put u svijet natprirodnih sila*)

Sotona i njegovi anđeli uskoro su, prešavši s Neba na našu novostvorenu planetu, shvatili da se njihova jedina nada u opstanak nalazi u Sotoninoj sposobnosti da prevarom od Adama i Eve preuzme vlast. Ovaj je zaključio da bi, ako kod prvih ljudi provjerenim pristupom izazove želju za dobitkom, mogao zaplijeniti sve što im je Stvoritelj dao. Tako je dobro zamišljenim planom i vještim manevrima uvukao Evu u ugodan razgovor o samouzvisivanju i njegovim pogodnostima.

Kao što znate, Sotona je postao knez našega svijeta, a njegova taktika izazivanja želje za dobitkom kako bi zavodio ljude postala je jednom od najučinkovitijih obmana.

Aktiviranje alarma

Apostol Pavle je pisao Kološanima: „Neka vas niko ne odvraća od nebeske nagrade samovoljnom poniznošću i praznovjernim poštovanjem anđela.“ (Kološanima 2,18) Ja bih to prepričao ovako: „Neka vas niko ne odvraća od nebeske nagrade na taj način što ćete mu dopustiti da vas navede da prihvatite nauku o navodnoj poniznosti čija će stvarna posljedica biti poštovanje anđela i vječno odvajanje od Boga.“

Apostol neznabožaca bojao se da „lažni apostoli i prijeverni radnici“ (2. Korinćanima 11,13) ne zavedu te mlade hrišćane. Ni u pismu Filipljanima nije olako gledao na obmanu kad je rekao: „Čuvajte se 'pasa', čuvajte se zlih radnika.“ (Filipljanima 3,2) I opet je na duhovnu pokvarenost i njene opasnosti upozorio Korinćane riječima: „Ali se bojim da se slučajno ne bi, kao što je zmija zavela Evu svojim lukavstvom, vaše misli pokvarile te se udaljile od Hristu dužne iskrenosti i čistote.“ (2. Korinćanima 11,3)

Sotonini anđeli nastoje vas odvratiti od ulaska u Novi Jerusalim. Biće velikih iznenađenja za veliki broj hrišćana koji su godinama planirali šetati zlatnim ulicama Božjega grada. Zaključio sam da ćemo nakon drugoga vaskrsenja sresti tri različite grupe u metežu izvan zidina Novoga Jerusalima: bezbožne, pokvarene i prevarene.

Bezbožni su oni koji se na ovom svijetu ne zanimaju za Boga i žive samo za sebe. Među pokvarenima će biti oni koji su namjerno činili zlo huleći na Boga i nalazeći zadovoljstvo u tome što su zločinci. Prevareni misle da postupaju ispravno, ali to nikad nisu provjerili u Božjoj riječi. To su oni o kojima Pavle govori da su izgubili svoju vječnu nagradu.

Bog tu nagradu dodjeljuje čovjeku kad ovaj prihvati Hrista kao svoga Gospoda i Spasitelja. Ona se sastoji od tri divna obećanja. Prvo je da će Bog onoga ko umre u Hristu podignuti iz mrtvih kad Isus dođe na oblacima s Neba. Drugo je obećanje da će prilikom vaskrsenja vjernik dobiti besmrtno tijelo koje više neće patiti. I na kraju, one koji će živjeti na Novoj Zemlji čeka život bez kraja.

„Tamo će besmrtni umovi sa nepresušnim uživanjem proučavati čudesa stvaralačke moći, tajne spasonosne ljubavi. Tamo neće biti okrutnog, zavodljivog neprijatelja da navede na zaboravljanje Boga. Svaka sposobnost će se razviti, svako svojstvo povećati. Sticanje znanja neće umarati um niti iscrpljivati životnu snagu. Tamo se mogu ostvariti najveći poduhvati, dosegnuti najuzvišenije težnje, ispuniti najveće želje, i još uvijek će se pojaviti nove visine koje treba savladati, nova čuda za divljenje, nove istine za razumijevanje, novi predmeti da pokrenu sile uma, duše i tijela.“ (*Velika borba*, str. 582)

Lažni hristosi i lažni proroci

Matejevo jevanđelje nam govori da su, dok je Isus bio na Maslinskoj gori, učenici prišli i upitali Ga: „Kaži nam kad će to biti i koji je znak tvoga dolaska i svršetka svijeta?“ (Matej 24,3) Isusov precizan odgovor je upozoravao na veliku opasnost od prevare ili, drugim riječima, na opasnost od gubitka vječnog života zbog obmanutosti. „Pazite da vas tko ne zavede - odgovori im Isus - jer će mnogi doći pod mojim imenom i reći: 'Ja sam Mesija', i mnoge će zavesti.“ (stihovi 4.5)

„Jer će se pojaviti lažni mesije i lažni proroci te će činiti tolike čudesne znakove da bi zaveli, kad bi bilo moguće, i same izabranike.“ (stih 24)

U mnogim pismima koja primam ljudi me pitaju kad će se prema mom mišljenju početi pojavljivati lažni mesije i lažni proroci za koje je Isus rekao da će se podići prije Njegovog drugog dolaska. I dok telefonom razgovaram s nekima od tih ljudi, oni se zapanje kad im kažem da već decenijama brojni lažni proroci i lažni mesije vrlo aktivno šire obmanu u vjerskom svijetu.

Vidite, kad se čovjeku objavi prekrasan anđeo i kaže da je došao od Božjeg prestola, a zatim iznese poruku koja nije u skladu s Božjom riječi te se čovjek promijeni i počne podsticati ljude da prihvate tu poruku kako bi ugodili Bogu, tada takvoga čovjeka smatram lažnim prorokom u punom smislu te riječi. Isto tako, kad neko kaže da je vidio Isusa kako dolazi u pratnji divnih anđela i da se kretao u krugu neke grupe ljudi te ih blagoslovio, a da istovremeno članovi te grupe govore stvari koje se suprote Božjoj svetoj riječi, možete biti sigurni da je na djelu lažni mesija, jedan od Sotoninih anđela.

Bilo je to sredinom sedamdesetih godina kad sam postao svjestan da pali heruvim i njegovi duhovi razvijaju novi pristup navođenja velikog broja ljudi da prihvate popularno vjerovanje o životu nakon smrti i odbace biblijsko učenje da „mrtvi ne znaju ništa“ (Propovjednik 9,5.6). U to vrijeme se na televiziji pojavio *talk-show*, a najzapaženije emisije bile su *The PTL Club* koju su vodili Jim i Tammy Bakker, *The 700 Club* voditelja Pat Robertsona i *Merv Griffin Show*.

Tada sam bio rukovodilac prodajnog odjeljenja reklamnih stranica telefonskih imenika (žute stranice) za *Continental Telephone System* u sjeveroistočnom dijelu Sjedinjenih Država. Naveče bih u motelskoj sobi, dok sam sređivao papire, obično pogledao jedan ili dva takva televizijska programa, zavisno od teme. Osobito me je zanimala rasprava o bilo čemu što je imalo veze s poslednjim vremenom i drugim Hristovim dolaskom. Uz to sam gledao emisije o takozvanim iskustvima bliske smrti u kojima su ljudi, navodno, nakratko umrli te otišli u blistavu zemlju slave. Tada bi im anđeo ili pokojni rođak, kod nekih navodno čak i Isus osobno, rekao da se vrate na Zemlju, ponovno uzmu svoje tijelo i pomognu drugima da se pripreme za tu zemlju slave.

(Još uvijek čuvam bilješke o mnogim takvim emisijama zbog čega ih sada mogu opisati. U to vrijeme me je moja žena pitala zašto to činim, a ja joj nisam znao odgovoriti. Nisam ni sanjao da bih to mogao upotrijebiti u knjizi.)

Veliki sveštenik spiritističkog društva kojemu sam nekad pripadao decenijama ranije otkrio mi je istinu o takvim iskustvima. On je tvrdio da ih duhovi proizvode u umovima određenih ljudi stvarajući u njihovoj mašti tako slikovite prizore da ostanu utisnuti u njihove umove tokom stanja nesvijesti. Kad se probude, takve osobe iskreno vjeruju da je njihov doživljaj bio stvaran. „Mnogi od njih“, uvjeravao me je sveštenik, „postaju moćni radnici za gospodara (Sotonu) koji nikad ne prestaje mamiti ljude za svoje namjere.“ I opet, te obmanute ljude smatram lažnim prorocima.

Merv Griffin bio je očaran natprirodnim, i u svojoj emisiji je razgovarao s mnogima koji su imali zanimljive susrete s navodnim duhovima umrlih osoba. Na primjer, 14. novembra 1978. bio sam u Concordu u New Hampshireu i gledao njegov *show* u kome je vodio intervju sa Lillian Carter, majkom predsjednika Cartera, i s country pjevačicom Loretom Lynn. Tokom razgovora

spomenuo je da je Loretta Lynn živjela u kući duhova. Loretta je objasnila da je to iskustvo bilo korisno za njenu porodicu. „To su prijateljski duhovi“, rekla je. „Djeca su vidjela neke od njih i nisu ih se bojala.“ Rekla je da su stepenište morali pokriti tepihom jer su se čuli koraci dok su duhovi silazili i penjali se starim stepenicama. Uz to vrata su se sama otvarala i zatvarala, a pokatkad bi se palila i gasila rasvjeta, ali ona se nije htjela riješiti tih duhova.

Mislio sam: „Kad bi znala da u njenom domu borave Sotonini anđeli koji je odvajaju od nebeskih blagoslova, zavapila bi za pomoć.“ Obmana je tako žalosna stvar.

Sotonska obmana posljednjeg vremena

Richard Battiesta, koji je proglašen mrtvim i koga je u život vratila grupa ljekara u bolnici New York City, 5. decembra 1978. iznio je zanimljivu priču u *Merv Griffin Show*. On je rekao kako je pretrpio zastoj srca pri čemu mu se činilo kao da je njegova duša napustila njegovo tijelo i otišla na mjesto velikog sjaja. Tamo je vidio svoga djeda kako mu dolazi u susret da ga pozdravi. Ali mu nije bilo dopušteno da ostane tamo, već mu je rečeno da se mora vratiti na Zemlju. Nije se želio vratiti u svoje tijelo i bio je vrlo ucvijeljen zbog toga što su ljekari i dalje radili na tome da ga vrate u život.

Kad je došao k svijesti, svima je rekao da želi umrijeti, ali mu je njegov sedamnaestogodišnji sin pomogao promijeniti mišljenje. Battiesta je tvrdio kako je to iskustvo nešto najugodnije što je doživio, nešto što mu je omogućilo da otkrije kako izgledaju savršeni radost i mir.

Takva iskustva ostavljaju dubok dojam na one koji prihvataju popularno vjerovanje da ljudi imaju besmrtnu dušu i na one koji nikad nisu svoje umove ojačali Riječju Božjom koja kaže da je samo Bog „jedini besmrtan“ (1. Timoteju 6,16), da „mrtvi ne znaju ništa“ (Propovjednik 9,5.6) i, takođe, da „Jahvu mrtvi ne hvale, nitko od onih što siđu u Podzemlje“ (Psalam 115,17). Prema apostolu Pavlu život nakon smrti započeće s uskrsnućem pravednika prilikom Hristovog drugog dolaska, a nipošto prije (vidi 1. Solunjanima 4,13-18). Životno je važno da svoje umove ojačamo pamćenjem takvih tekstova kako bismo izbjegli zamku Sotoninih obmana. Obmana koje će sve više uvjeravati svijet da su mrtvi na Nebu, u predivnom blaženstvu.

Visoki spiritistički sveštenik prije više od pola stoljeća objasnio mi je kako Sotonini anđeli vrlo lukavo u ljudima njeguju vjerovanje u život nakon smrti. Ali moje je zanimanje doseglo vrhunac kad je izjavio da demonski duhovi povremeno uzimaju ljudsko obličje. Sam se Sotona materijalizovao na dan Isusova raspeća kako bi se uvjerio da će Jevreji odbaciti velikoga Propovjednika te da vidi kako će najžešća bol i patnja počivati na Onome koga je naučio mrziti još u nebeskim dvorovima.

Godinu dana poslije, kad sam već prihvatio Hrista kao svoga Gospoda i Spasitelja, u *Čežnji vjekova* čitao sam poglavlje o raspeću Hrista. Tamo sam naišao na odlomak koji govori o materijaliziranju Sotoninih anđela. Pilat je upitao Jevreje: „Koga hoćete da vam pustim? Barabu ili Isusa prozvanoga Hrista?“ Odgovor svjetine odjeknuo je kao rika divljih zvijeri: 'Pusti nam Barabu!' Uzvik 'Barabu! Barabu!' postajao je sve glasniji i glasniji... 'A što ću učiniti s Isusom prozvanim Hristom?'... Ponovno je uskomešano mnoštvo zauralalo poput zlih duhova. *Pravi demoni u ljudskom obliku* bili su u mnoštvu, i što se drugo moglo očekivati do odgovor: 'Da se razapne!'“ (*Čežnja vjekova*, str. 733. originala)

Nekoliko stranica dalje našao sam ovaj dodatni podatak: „Sotona sa svojim anđelima, u ljudskom obličju, bio je prisutan kod krsta.“ (*Čežnja vjekova*, str. 746-749) Autorica je, po mom mišljenju, morala biti nadahnutna kad je dobila informaciju poznatu malobrojnima.

Sam spiritistički sveštenik je, doduše, bio zbunjen pitanjem materijalizacije duhova. Njegov duhovni vodič, koji mu je to spomenuo, neke je stvari ostavio neobjašnjenima: kako se duhovi materijalizuju i zašto su takve, pojave rijetke. Duhovni vodič je, međutim, rekao da će se više takvih pojava događati kako se sukob između Hrista i Sotone bude pojačavao i približivao kraju.

Materijalizovani duh pomaže Tellyju Savalasu

Jedan primjer o nekoj vrsti takvog pojavljivanja ilustruje priča o Tellyju Savalasu, glumcu koji je glumio televizijskog detektiva Kodžaka, i koji je govorio u popularnoj emisiji *Larry King Live* u februaru 1988. Jedne večeri, nedugo nakon što je odslužio vojni rok, vozio se prema kući na Long Islandu u New Yorku. Na nesreću, upravo mu je na autocesti nestalo goriva. Odmah se zaustavio jedan auto i vozač ga je upitao je li sve u redu. Kad mu je Savalas rekao da je ostao bez goriva, čovjek je dobacio da nema vremena odvesti ga do benzinske stanice, ali ako ode nekoliko stotina metara do prolaza između stabala, naći će se na običnoj cesti gdje će naći pomoć.

Savalas je učinio kako mu je rečeno i, izlazeći iz šumarka na cestu, iznenadio se vidjevši crni cadillac. Otmjeno odjeveni muškarac za volanom rekao mu je: „Upadaj. Odvešću te na benzinsku stanicu.“ Putem su ćaskali, a kad su došli do stanice, Savalas je posegnuo u zadnji džep da uzme karticu i shvatio da ju je ostavio u autu. Prije nego što je pokušao objasniti, vozač je rekao: „Ne uznemiravaj se zbog svoje kartice. Ja ću ti dati dolar.“ U to ste vrijeme za tako malo novca mogli kupiti 10 litara goriva.

U povratku do mjesta gdje je pokupio Savalasa, čovjek je dominirao razgovorom i Savalas ga nije uspio pitati kako se to dogodilo da ga je čekao u svom cadillacu ili kako je znao da je Savalas zaboravio svoju karticu. Izlazeći iz auta, Savalas ga je zamolio da na komadiću papira napiše svoje ime, adresu i broj telefona kako bi mu poslao dolar poštom. Čovjek je napisao svoju adresu u New Jerseyju dodajući da telefonski broj pripada gostionici u koju često navraća, a zatim je otišao.

Nekoliko dana kasnije Savalas je nazvao taj broj i zatražio Roberta Blenka, ako je tamo. Osoba s druge strane rekla je: „Daću vam da razgovarate s njegovom ženom.“ Prvo što je ova žena rekla bilo je: „Kakva je ovo šala?“ Savalas joj je ispričao što je doživio. Ona ga je zatim zamolila da opiše tog čovjeka i njegov auto, i kako je bio odjeven. Nakon njegova odgovora ona je kroz suze rekla: „Upravo tako izgledao je moj muž. I on je imao crni cadillac i, kad je umro prije dvije godine, bio je pokopan u sivom odijelu s istim šarama kakve ste mi opisali.“

To iskustvo je ostavilo dubok dojam na Tellyju Savalasi. Prije toga nikada se nije zanimao za duhovno, ali sada je nepokolebljivo vjerovao u besmrtnost duše i život nakon smrti. Kao medijska ličnost, kakva je bio, imao je izvanredne prilike da svoju priču iznese pred brojnim gledaocima i nikad nije propustio priliku da govori o toj temi.

Savalasova priča savršeno ilustruje kako se demonski duhovi materijalizuju da podupru laži koje će snažno zavesti ogromnu većinu ljudi tokom svršetka zemaljske istorije.

Nova svjetlost

Tokom kasnih sedamdesetih neki evanđeoski hrišćani bili su opčinjeni onim što su oni nazivali „novom svjetlošću“, naukama za koja su mislili da su dugo bila uskraćene hrišćanima. Stoga su počeli nagovarati Boga da im daruje „novu svjetlost“. Drugi su postali opsjednuti mišlju da je došlo vrijeme od Boga tražiti prednost da vide i razgovaraju s anđelima koji bi ih mogli podučavati kako da Njemu služe na novi i bolji način.

Takve želje prečesto je pokretala želja za samouzdanjem, kako je vrijeme otkrilo, te je otvorila put da se Sotonini anđeli pojave nekim ljudima tvrdeći da su došli s Neba. Ta bića su postepeno počela izvrtati Hristovo Jevanđelje. Dok sam gledao kako taj trend osvaja neke od crkava koje svetkuju nedjelju, pitao sam se koliko će vremena proći dok demonski duhovi na sličan način zatruju razmišljanje onih koji drže Božje zapovijesti. Nije trebalo mnogo vremena, kao što ćete vidjeti u sljedećim poglavljima.

Tokom ranih osamdesetih uzbudljiva nova pojava počela je osvajati i neke protestantske krugove. Neki od njihovih članova počeli su smatrati da su opsjednuti demonima, a duhovni vođe koji su ih nesvjesno do toga doveli, nisu oklijevali proglasiti sebe stručnjacima u rješavanju takvih problema. Oni su provodili istjerivanja duhova koja su katkad trajala od 12 do 16 sati kako bi čovjeka oslobodili od brojnih „demona“. Istjerivač bi zapovijedao duhovima, jednom po jednom, da se predstave i odgovore na brojna pitanja o njihovim interesima, raznim aktivnostima itd.

Jedan baptistički propovjednik je preko noći postao slavan zbog svojih poduhvata u području natprirodnog. To je privuklo pažnju sredstava informiranja i pridalo mu značaj na nivou cijele države kakav neko ne bi mogao kupiti ni za milion dolara. Propovjednici iz raznih denominacija skupljali su se oko njega da bi slušali o njegovom „duhovnom otkriću“, a među njima su bila i tri ili četiri adventista sedmoga dana. Ovdje imam potrebu dodati da niti jedan od vodećih ljudi Crkve adventista sedmoga dana nije imao ništa s tom duhovnom euforijom.

Tako se otvorio put za Sotonine lažljive duhove da obave posao koji će biti zavijen u misticizam i koji će kod brojnih ljudi prouzrokovati gubitak vjere u Hristovu snagu da spasi. Mnogi se neće nikad oporaviti te će tako izgubiti vječni život.

DRUGO POGLAVLJE

Odbijam se zaplesti

Prije nego što nastavimo priču o Sharon Halstead, potrebno je da objasnim okolnosti koje su me dovele da je sretnem u zatvoru i napišem ovu knjigu - knjigu koju nisam namjeravao pisati i čemu sam se godinama opirao. Ti događaji su počeli godinama ranije.

Moja prva knjiga o molitvi izišla je iz štampe u februaru 1990. i mnogi koji su čitali moje iskustvo obraćenja iz spiritizma, kako je opisano u knjizi *Moj put u svijet natprirodnih sila*, odmah su stupili sa mnom u vezu nadajući se da ću im pomoći svojim molitvama.

Neki od njih, članovi njihovih porodica, njihovi prijatelji ili neke druge osobe, već su na neki način iskusili demonsko ugnjetavanje. Neki su iz znatiželje počeli posjećivati obrede koje su vodili adventistički istjerivači demona, i otad su se u njihovom životu počele događati natprirodne stvari.

Dok sam razgovarao s tim ljudima pokušavajući im pomoći da se izvuku iz svojih teškoća, postao sam svjestan da je većina njih bila žrtvom duhovnih voda koji nisu shvaćali da uništavaju vjeru ljudi u Hristovu snagu da spasi te ih zapravo predavali pod Sotoninu vlast.

Ilustrovaću to jednim kratkim iskustvom. Od septembra 1990. pisma sa zahtjevima za molitvu svakoga su dana počela stizati u velikom broju. Broj onih koji su bili na mojoj molitvenoj listi već se izražavao stotinama i oduzimao mi je sve slobodno vrijeme. Ali jedno pismo je posebno privuklo moju pažnju, a dok sam ga čitao shvatio sam da su zli duhovi neprestano tlačili njegovu autoricu. Imali su namjeru iscrpiti njezinu životnu snagu i natjerati je da se ubije. Odmah sam je nazvao telefonom i u razgovoru ustanovio da je posljednjih šest godina živjela u užasnim uslovima te da je gotovo u potpunosti ostala bez nade i vjere u Boga.

„Za samo jedan sat“, rekla mi je Alice, „moj svijet se izokrenuo, i dosad se nisam uspjela oporaviti.“ Negdje sredinom osamdesetih, jednoga subotnjeg jutra, ona se sama vozila prema crkvi. Njena kći je preko vikenda bila sa svojim ocem. Alice (to nije njezino pravo ime) je počela razmišljati kako joj je teško živjeti otkad ju je John, njezin muž, ostavio zbog druge žene. Ali njena starija djeca sada su bila samostalna i uspješna u svojim zanimanjima, a njena najmlađa kći činila joj je radost života. Alice je upravo bila unaprijeđena u svom preduzeću i plata joj je znatno porasla, zbog čega je slavila Boga.

Pogledavši na svoj sat, pritisnula je papučicu gasa kako bi stigla prije početka bogoslužjenja u 11 sati. Alice je ušla u crkvu upravo kad su starješine klečali u molitvi, vidjevši jedno slobodno mjesto, sjela je u predzadnji red dvorane. U biltenu je prepoznala ime gostujućeg propovjednika. Budući da je već čula o nekim njegovim aktivnostima kao adventističkog istjerivača duhova, bila je sretna zbog prilike da čuje njegovo predavanje.

Dok je govornik iznosio svoja iskustva o oslobađanju dobrih hrišćana od opsjednutosti demonima, hrišćana koji nisu bili svjesni da su opsjednuti, Alice se ražalostila shvativši da ima većinu simptoma koje su, navodno, imale i te osobe. Godinama je patila od alergija, ali je primijetila da su alergijski napadi osjetno slabili kako je sazrijevala. Da, bila je uplašena i još se uvijek bojala mnogo čega, što je bio još jedan simptom za koji je propovjednik tvrdio da je znak opsjednutosti demonima. Osobito se brinula za povratak svoje djece kući iz škole dok su bila mala. Vrlo često je razmišljala kako bi to bilo užasno kad bi njezin najstariji sin doživio nesreću sa svojim

starim autom. Čak se i u svojoj dobi još uvijek bojala vožnje u tuđem automobilu, ali je naučila živjeti sa svojim slabostima.

Dok je govornik tokom 45 minuta govorio o ostalim slučajevima „demoniziranih hrišćana“ i o simptomima koje su imali prije no što su bili oslobođeni od Sotonine sile, Alice je postala uvjerena da je ona zapravo opsjednuta demonima i počela se osjećati loše pomislivši da Isus, onaj za koga je živjela i kome je vjerovala cijelim srcem, nije bio u stanju sačuvati je od sile zlih duhova. „Osjećala sam se izdanom“, rekla je, „i srdžba mi je ispunila srce. Tada sam počela osjećati kako čudna mržnja prema Isusu obuzima moje biće, i skupila sam svu snagu kako bih se suzdržala da u crkvi ne viknem koliko god mogu glasno da Isus nije Spasitelj. Zatim sam odlučila otići kući i ubiti se.“

Kad je bogoslužje završilo, đakoni su upućivali ljude da dvoranu napuštaju po redu, ali Alice nije ustala sve dok u crkvi nije ostala samo nekolicina vjernika. U društvu gostujućeg propovjednika bio je neki bračni par, žena je prišla Alice i rekla: „Draga sestro, izgledaš jako žalosno. Mogu li ti nekako pomoći?“ Alice se osjećala iscrpljenom i svladanom, ali je lagano, uz mnogo napora, pošla prema izlazu. Žena joj se ponovno obratila: „Izgledaš vrlo uznemireno. Reci mi, šta ti je?“ Alice je rasteretila svoju dušu odgovorivši da joj je iz propovjednikove propovijedi postalo jasno kako je opsjednuta demonima, da Isus nije Spasitelj te da više ne želi živjeti. Žena ju je uvjerila da će svi ti problemi nestati čim starješina preduzme istjerivanje duhova nad njom; zatim ju je čvrsto zagrlila.

U tom je trenutku Alice osjetila nešto poput vatrene strijele kako probada njezino srce i kako joj velika vrućina prožima cijelo tijelo. Sada je postala uvjerena da je opsjednuta demonima, dok ono što je izlazilo iz njenih usta nisu bile riječi koje je pokušavala izgovoriti, već neke druge riječi - riječi koje nisu imale veze s njenim mislima.

Gostujući propovjednik je sledećeg dana preduzeo istjerivanje demona, što je trajalo 16 sati tokom kojih je, prema njegovoj tvrdnji, iz nje istjerao 67 demona. On je odmjeravo snagu sa zlim duhovima koji su se pokoravali njegovim zahtjevima. Nakon tog obreda Alice je navodno ponovno postala normalna, ali kako su prolazili dani, njen život je postao mora. Bila je zbunjena i patila je od neizvjesnosti, a osobito joj je bilo teško donositi odluke. Njen molitveni život je pao na mrtvu tačku. Budući da više nije bila sposobna zahvaljivati se svome Stvoritelju za Njegove blagoslove, odustala je od molitve. Kako su njezine radne sposobnosti opadale, neko drugi je zauzeo njeno mjesto, a s njim i godišnji prihod od 48.000 dolara. Kao što sam ranije spomenuo, oduzeta joj je sva nada i vjera u Boga, a rezultati su bili strašni.

Rekla mi je da joj je neko dao primjerak moje knjige *Nevjerojatni odgovori na molitvu*, da je u njoj našla utjehu i ohrabrenje i da osjeća kako bih joj možda ja mogao pomoći da povрати nadu i vjeru u Boga. Pristao sam na to, ne misleći da bi me mogla zvati i usred noći kad ju tlače duhovi. Više od dvije godine telefonom me je zvala svaki vikend i mnogo puta preko sedmice. Razgovori bi trajali i po čitav sat. Ja sam joj citirao Pismo i tumačio Božju riječ sve dok nije povratila nadu i hrabrost da nastavi živjeti.

Ponekad sam se osjećao kao da gubim vrijeme pokušavajući joj pomoći, ali nisam dopustio takvim osjećajima da me odvrte od molitve Bogu dok sam tražio posebnu pomoć za nju. Dok je govorila, ja bih se tiho obratio Bogu Ocu moleći da joj po zaslugama Hristove prolivene krvi Sveti Duh donese otkupljenje i ozdravljenje, zatim da joj podarti mir, zadovoljstvo i čvrstu utjehu u Hristu. Svoj sam odgovor temeljio na onome što je Ellen White pisala o ulozi koju Sveti Duh ima u savršenom planu spasenja našega nebeskog Oca.

Na primjer, prije krsta Isus je gledao da svoje učenike nadahne obećanjem da će imati, kad On ne bude više s njima, prisutnost i čudesnu djelotvornu silu Svetoga Duha. Knjiga *Čežnja vjekova* kaže nam da je naš Gospod bio silno radostan zbog djela koje će Sveti Duh obaviti za bespomoćne ljude nakon Njegova uznesenja: „Sveti Duh treba im biti podaren kao sila koja preporada, jer bi bez nje Hristova žrtva bila beskorisna.“ Nadalje: „Čovjek se može oduprijeti i pobijediti grijeh jedino moćnim djelovanjem Trećeg Lica Božanstva, koje će doći s neizmijenjenom silom u punini božanske moći.“ (str. 671.)

Svaki put kad mi te nadahnute riječi dođu u um, čujem Pavlove riječi upućene Titu da smo spašeni kupkom ponovnog rađanja, obnovom koju čini Duh Sveti (vidi Titu 3,5).

To je ono zbog čega sam proteklih 50 godina svojega hrišćanskog hodanja gledao na Svetoga Duha kao na onoga koji posjeduje „božansku silu u savlađivanju svih naslijeđenih i stečenih sklonosti ka zlu“ i koji može održati čovjeka da čini što je pravo (*isto*). Danas ljudi koji su čitali moje knjige shvataju isto doživljavajući u vlastitom iskustvu preobražavajuću snagu Duha Božjeg. Oni su se odvažili moliti za svoje svojeglave sinove i kćeri kako bi im osigurali posebnu milost od Boga. Mnogi od njih su mi pisali kako je Sveti Duh preobrazio njihove voljene iscijelivši njihove umne, emotivne i duhovne sposobnosti“ i uskladivši njihova srca sa srcem Boga, našega nebeskog Oca.

Iskustvo Alice bilo je samo jedno od mnogih iskustava onih koji su se borili s natprirodnim i koji su zatim, nakon što su čitali o mom vlastitom iskustvu obraćenja iz spiritizma i moje knjige o molitvi, kontaktirali sa mnom. Kad sam svoje molitve udružio s njihovima, i kad je Božji Sveti Duh počeo djelovati za njih, ti ljudi su doživjeli izbavljenje od Sotonine sile i vratili se življenju za Hrista. Kad je Sveti Duh obnovio njihove umove, oni su također počeli shvatati kako su ekstremizam i fanatizam onesposobili njihov razum i odveli ih u duhovno ropstvo. Mnogi su me zatim nagovarali da napišem knjigu o natprirodnom, koja će ljudima pomoći da prepoznaju djelovanje demonskih duhova prije nego što upadnu u njihove zamke.

Nakon što sam dobro razmislio o tom problemu, odbio sam zaplesti se na taj način. Shvatajući da bi mi trebalo mnogo mjeseci da dovršim takav projekat i da bi moja služba molitve došla na drugo mjesto, odlučio sam se protiv toga. Mislio sam da bi odvajanje vremena za pisanje takvog djela uveliko onemogućilo onaj posao za koji sam molio Boga da me drži u životu.

Molimo vas, pomozite nam

Sredinom januara 1991. primio sam pismo sa suprotne strane svijeta. Sadržalo je hitan poziv za pomoć. Pogledajmo nekoliko odlomaka iz toga pisma u kojima sam, kao i obično, promijenio imena:

„Dragi gospodine Morneau,

Iako smo svjesni da imate mnogo poziva od raznih ljudi da molite za njih, mi bismo ipak željeli, u svjetlosti toga izuzetnog dara kojim vas je Bog blagoslovio zamoliti vas, ako nemate ništa protiv, da naša imena dopišete na svoju molitvenu listu budući da osjećamo veliku potrebu za Bogom u našem životu.

Oboje smo rođeni u adventističkim porodicama i kršteni smo članovi Crkve. Međutim, zbog mnoštva okolnosti osjećamo da nam se vjera koleba.

Prije sedam godina, prije nego što sam je upoznao, Jennifer je preživjela nervni slom zbog mnogih vrlo ozbiljnih pritisaka u to vrijeme. Otad je još nekoliko okolnosti utjecalo na to da se ne oporavi u potpunosti, štaviše, neke od njih još više su pogoršale stanje. Jennifer je gotovo uvijek u stanju depresije i tjeskobe, iz koje je ni ljekari ne mogu izvući.

Neki pastori koje smo posjetili mišljenja su da se tu možda radi o sotonskom uticaju, zbog nekih neobjašnjivih i nesretnih događaja. Osjećamo da u krizi nisu samo naš brak i naši zemaljski životi, već i naša vječna budućnost te vas molimo da pred Bogom posređujete u molitvi za nas.

Hvala vam što ste odvojili vrijeme da pročitate ovo pismo, i nadamo se da ćete nam uskoro odgovoriti.

Uz iskreni pozdrav,
Kevin i Jennifer B.“

Čim sam primio to pismo, iznio sam ga pred Gospoda preklinjući Ga za milost prema njima, i u pojedinosti iznio njihovu nevolju i smetenost, koje su preplavile njihov život. Neprekidno sam molio za njih, ali kako su mjeseci prolazili, prema pismima koja su stizala, izgleda da se stvari nisu poboljšavale. Stanje se, zapravo pogoršalo jer je Jennifer dobila čir na želucu koji je često krvario.

Shvatio sam da su tu umiješani demonski duhovi te da osobito napadaju Jennifer, ali nisam mogao odrediti odakle imaju pristup. Tako sam jednoga dana zamolio Gospoda da mi pomogne razumjeti njihov problem – šta je to što silama zla dopušta da djeluju tako otvoreno. Nedugo nakon toga, u avgustu te godine, primio sam pismo od Kevina u kojemu opisuje neke doživljaje koji su gotovo izludjeli Jennifer.

Svaki put kad bi bilo ko od njih pustio vodu u zahodu ona bi osjetila mučnu bol u glavi, čak i kad bi rukama zatvorila uši. Da bi nekako olakšali situaciju, oni su dnevno pili samo dvije čaše vode i jeli što je manje moguće, što je dovelo do toga da su bili gladni, žedni i stalno uznemireni.

„Njen život“, rekao je, „živa je noćna mora.“ Na kraju me je upitao: „Mislite li da je pomazanje Jennifer način na koji joj Bog može pomoći?“ U svom odgovoru nisam ga podsticao da to učini, jer nisam imao iskustva u takvim situacijama.

Prošlo je još nekoliko sedmica; tada sam primio pismo od njenog oca koji je osjećao da bi me trebalo bolje upoznati s okolnostima koje su dovele dotle da se Jennifer tako razboli. Evo nekoliko misli iz njegovog pisma:

„Prije sedam godina naša porodica se preselila iz provincijskog mjesta, gdje se naše troje djece školovalo, u glavni grad. Tu je vaspitni sistem bitno drugačiji, a za Jennifer on je bio previše popustljiv. Bilo joj je teško prilagoditi se. Nakon deset mjeseci njena koncentracija je opala, što se osjetilo u učenju. Prije je bila vrlo uspješna studentkinja. Ne znamo zašto se to dogodilo; možda je to bilo zbog promjene ili se možda dogodilo nešto o čemu nam nije pričala.“

Nakon što mi je dao još neke podatke govoreći kako je Jennifer doživjela nervni slom, dodao je: „Vodili smo je ljekarima, terapeutima, savjetnicima i psihijatrima, ali ona je samo razvila odbojnost prema njima što je preraslo gotovo u strah te ona danas nije u stanju prihvatiti ni pomisao na bilo kakvu terapiju, odbijajući čak i lijekove.“

Par sedmica kasnije njen otac me je u telefonskom razgovoru upoznao s nečim što je on smatrao sjajnim predlogom. Njegova kći je mislila da bi mogla ozdraviti kad bi došla u Sjedinjene Države, posjetila nas u Endicottu u New Yorku, te kad bi je pomazao naš pastor. Objasnio sam mu da bi takav poduhvat bio skup budući da su trebali letjeti hiljade kilometara u svakom smjeru. Osim toga, ne možemo biti sigurni da će ozdraviti. Na moje veliko iznenađenje rekao je da im troškovi puta neće biti problem (otkrio sam da su porodice Kevina i Jennifer vrlo bogate) i da će on bez obzira na cijenu biti zadovoljan tim poduhvatom. Zatim je upitao mogu li se sresti s njima za dvije sedmice.

Toga dana, kad su stigli u naš grad, nazvao sam pastora da planira obred pomazanja u iduća dva ili tri dana. Još nisam imao priliku upoznati toga mladića, novog u našem okrugu, budući da je

stigao tek prije dva dana, te sam stoga zapao u teškoće. Najprije nije bio spreman pomazati osobu o kojoj nije znao ništa, osobito nekoga tko dolazi iz druge zemlje. A kad sam mu rekao da obred namjeravamo obaviti u mom domu zbog moga slabog srca, i da bih se volio pridružiti starješinama u molitvi za tu mladu ženu, nije gubio vrijeme da provjeri moje pobude.

„Jesi li ti starješina u mjesnoj crkvi?“, upitao me je. Objasnio sam mu da nisam, ali da sam rukopoložen za tu službu još početkom šezdesetih godina i da sam mnogo godina bio prvi starješina mjesne crkve.

„Mislim da ne možeš imati udjela u tom obredu, ali još ću razgovarati s predsjednikom njujorške konferencije koji je trenutno u Perthu u Australiji na godišnjoj skupštini. Telefoniraću mu sutra.“

Srce mi je uzdrhtalo pri pomisli da bi se Kevin i Jennifer mogli vratiti kući bez obreda pomazanja. Te noći sam preklinjao Boga da na neki način interveniše kako uzdrmana vjera mladoga para ne bi još više bila ranjena te da oni ne bi u potpunosti odbacili vjeru.

Tokom sledećeg dana došla je vijest da je predsjednik njujorške konferencije dao svoj blagoslov za vršenje obreda pomazanja. Ali ja sam osjećao izvjesnu odbojnost kod mladog pastora koji se osjećao prisiljen složiti se s nečim u što nije vjerovao. Iako obred pomazanja nije doveo do trenutnog poboljšanja kod Jennifer, tokom njihova trodnevne posjete na površinu su izašle brojne nove činjenice. Konačno sam shvatio na koji su način demonski duhovi zagospodarili njenim životom.

Nakon što je kasno poslijepodne stigao u Endicott i potvrdio svoj boravak u motelu, Kevin nas je telefonom obavijestio da su dobro putovali. Pozvali smo ih k sebi na ručak. Sledećeg jutra nas je nazvao da kaže kako će on malo zakasniti, a da Jennifer neće doći jer joj nije dobro. Dok smo razgovarali, ja sam pokušavao zapaziti bilo kakav podatak koji bi mi otkrio kako duhovima polazi za rukom miješati se u život njegove žene. Moja molitva da shvatim njihov problem dobila je odgovor kad nam je pričao o njihovom medenom mjesecu.

Došavši u jedan veliki grad, oni su vidjeli oglase, plakate i ostale reklame o koncertu jednog popularnog američkog rock izvođača, koji se trebao održati na ogromnom sportskom stadionu. Jennifer se oduševila idejom da idu na koncert, ali je Kevin odlučio prestati slušati takvu vrstu muzike i zbliziti se s Bogom. A onda je pomislio: „*Naš medeni mjesec je posebna prilika. Trebao bih učiniti sve što mogu da usrećim svoju nevjestu.*“ I tako je kupio ulaznice.

Jennifer je bila oduševljena koncertom i taj dan je proglasila jednim od najljepših dana u svom životu. Tada se počelo događati nešto neobično. Sledećeg jutra se probudila osjećajući se pomalo potišteno, ali taj osjećaj nije mogla povezati ni s čim određenim. Dok su toga dana autom prolazili kroz grad, ispred njih je prošao motocikl. Na vozačevoj jakni je velikim slovima pisalo „Harley-Davidson“. Jennifer je istoga trenutka zapala u duboku depresiju i počela je plakati, i u tom stanju je ostala gotovo cijeli dan.

Nekoliko dana kasnije Kevin je otkrio da Jennifer uvijek reaguje na isti način kad vidi riječ „zeleno“ na znaku, zgradi, nekom vozilu ili bilo čemu drugom. I „Harley“ i „zeleno“ jednako su dovodili do mučnih napada depresije tako da je morala tokom vožnje sa svojim suprugom kroz grad gledati u pod kako bi izbjegla da vidi te riječi. Čim bi izašli iz grada, mogla je ponovno podići pogled.

Problem kod Jennifer je počeo nakon što je bila na *heavy metal* koncertu. Decenijma ranije spiritistički sveštenik mi je rekao da Božji anđeli nemaju pristup hrišćaninu kad on uđe na područje koje onečišćava neko ko se bavi okultnim. Objasnio mi je da zli anđeli traže način da se probiju kroz Božju zaštitu oko čovjeka. Oni ga nagovaraju da posjeti vračare, astrologe, hipnotizere ili bilo

koga ko je uključen u okultne aktivnosti. Moje je mišljenje da Sotona koristi rock-koncerte kako bi bezbrižne mlade ljude preko te vrste muzike, i činjenicom da neki muzičari vole eksperimentisati sa okultnim kao sredstvom sticanja slave i uspjeha, namamio pod vlast i kontrolu demonskih duhova.

Kad su nas Kevin i Jennifer posjetili u Endicottu, primijetio sam da ona ima *walkman* u svojoj torbici s tankom žicom koji vodi do njenog lijevog uha. Sledećeg jutra Kevin se zaustavio da nas vidi, i budući da je bio sam, upitao sam ga o tom malom kasetofonu. Objasnio mi je da slušanje omiljene muzike smiruje Jennifer i da tada ima mnogo manje problema. Zamolio sam ga da mi potpuno iskreno odgovori na pitanje: „Sluša li Jennifer rock-muziku?“

Pomalo iznenađen, odgovorio mi je: „Nadao sam se da mi nećete postaviti to pitanje. Da, gospodine Morneau, žao mi je što moram reći da ona sluša rock-muziku kao sredstvo kojim smiruje živce.“

Objasnio sam Kevinu da demonski duhovi koriste tu muziku kako bi kontrolisali umne i emotivne sposobnosti njegove žene s namjerom da je mladu odvedu u smrt.

Znajući da im predstoji žestoka borba sa silama zla, obećao sam mu da ćemo stalno moliti za njih. Istovremeno sam mu dao do znanja da bi Jennifer trebala ostaviti rock-muziku prije nego što se bude mogla oteti zlim silama. Uspjeh će zavisi od toga kako će ona koristiti svoju slobodu izbora koju je Bog dao svim ljudima i koju On poštuje čak i kad se odlučujemo za zlo. Sve dok ljudi njeguju nešto što demonski duhovi koriste kako bi ih kontrolisali, bila to rock-muzika ili nešto drugo, oni pokazuju kojoj sili dopuštaju da njima vlada.

Mladi par se vratio u svoju zemlju i kako su mjeseci prolazili, vijesti od njih bile su sve lošije. U jednom pismu piše da je „Jenniferino stanje pogoršano, prožeto krajnjim patnjama“. U drugom piše: „Strašno sam zabrinut zbog njenog tjelesnog zdravlja budući da ima užasne glavobolje, a njen čir na želucu drastično se pogoršao uzrokujući povremena unutrašnja krvarenja. Ona osjeća da je obuzima neka sila i tada ima snažnu želju da uzme nož i isiječe me na komade dok spavam. Pokatkad također osjeća želju da udavi našeg psića, kojeg inače jako volimo.“

Kad sam ponovno razmislio o čitavoj stvari, zaključio sam da je duhovi napadaju tjelesno te sam molio Boga da je izbavi od uništenja ako bi joj se takvo što moglo dogoditi. Nedugo nakon toga primio sam telefonski poziv od Kevinu koji je zbog nečega bio silno uznemiren. Zatim sam nekoliko dana kasnije od njega primio pismo u kojemu mi potanko opisuje taj događaj.

Jednog jutra je čuo kako je Jennifer pala u kupaonici i stigao je upravo da je vidi licem prema podu boreći se „dok joj je glava snažno udarala o pod, a jednu ruku joj je neko nevidljivo biće čvrsto držalo na leđima. Iz nosa joj je tekla krv.“ Kevin je odmah rekao: „Dragi Isuse, molim te pomoz!“ Napad je istog trenutka prestao. On ju je podigao i vidio crne modrice i otiske prstiju na jednoj ruci, jednom ramenu i na dijelu kože na glavi, gdje ju je nešto čupalo za kosu.

Nakon što je krvarenje prestalo i Jennifer se sabrala, opisala je što joj se dogodilo. Dok je išla prema kupaonici, osjetila je nečiju nevidljivu prisutnost i počela se boriti s tim. Nešto joj je zavrnilo ruku na leđa i gurnulo je prema dolje. Tada ju je nevidljivi zgrabio za kosu i glavom udarao o pod s keramičkim pločicama.

Kevin je napisao da je taj događaj uvjerio Jennifer da treba odustati od rock-muzike. Posrednička molitva za nju, oslanjajući se na krv koju je Isus prolio na Golgoti i zbog koje On odgovara na naše molitve, unijela je Isusovu oslobodilačku snagu u njen život, i ona je ubrzo bila čistog uma i tijela.

Oni sada imaju divno dijete koje je unijelo obilje radosti u njihov život, i za koje su silno zahvalni Bogu. Dok pregledam Kevinova pisma iz tih teških dana, primjećujem da on nikada nije propustio reći: „Molimo vas, pomozite nam svojim posredničkim molitvama!“ I Bog ih je uslišio.

Prisiljeni u službu

Ta dva iskustva koja sam upravo ispričao ilustruju kako sile zla nalaze pristup Božjem narodu koji drži Njegove zapovijesti u pokušaju da ga odvoje od Boga, i kako ga nastoje uništiti. Primam pisma iz cijeloga svijeta koja govore o sličnim iskustvima s natprirodnim. Samo tokom prošle godine broj takvih pisama najmanje se udvostručio u odnosu na prethodnih pet godina.

Kako sam ranije spomenuo, ja nisam želio pisati knjigu o prevarama u posljednje vrijeme. Čitav moj život okreće se oko moljenja za ljude. Sada već imam više od 17000 imena na svojoj listi za molitvu i odbijam poreduzeti bilo kakav posao koji bi mi skrenuo pažnju s tog važnog zadatka. Osim toga, osvjedočen sam da Gospod, ako želi da takva knjiga bude napisana u ovo vrijeme, poznaje mnogo ljudi koji bi mogli napraviti mnogo bolji posao na tu temu od nekoga ko u svom životu nije proveo nijedan dan u redovnoj engleskoj školi.

Rođen sam i odrastao na francuskom govornom području u istočnoj Kanadi i dugo sam mislio da mi zauvijek izmiče prednost učenja engleskog jezika. Tada je došao Drugi svjetski rat koji me je odveo u Montreal gdje sam se upisao u trgovačku mornaricu. Tamo sam prvi put u životu upoznao ljude koji govore engleski. Ali nisam se upuštao u učenje toga jezika sve do 1950., kad sam već tri godine bio u braku s Hildom. Shvatio sam da bismo mogli otići u Sjedinjene Američke Države kako bismo našoj djeci omogućili veće prednosti u životu od onih koje smo mi imali.

Kad sam Hildi otkrio svoje namjere, radosno se složila sa mnom, ali je vidjela veliku prepreku na tom putu. „Kako misliš živjeti od prodaje kad tako malo poznaješ engleski, a pisati uopšte ne znaš? Osim toga, tvoj trgovački posao onemogućava ti da ideš na večernji kurs. Ne vidim rješenje.“

Odgovorio sam joj da imam plan koji bi nas bez problema trebao u roku od četiri godine odvesti u SAD. Odlučio sam učiti engleski pamteći riječi iz rječnika. Uz blagoslov Božjega Duha zamislio sam da bi mi trebalo oko četiri godine da naučim jezik i još tri da ga usavršim. Tako je i bilo - 1954. ušli smo u SAD sa zelenim karticama, 1975. postali smo građani SAD-a, a u ovoj blagoslovenoj zemlji živimo već 42 godine. Danas, kad razmišljam o tome, ne mogu se oduprijeti a da ne kažem: SLAVA BOGU NA VISINI!

TREĆE POGLAVLJE

Iskustvo Crvenog mora

Avgusta 1995. primio sam najprije telefonski poziv, a potom i pismo od gospođe Jodi Halstead koja živi u Oregonu. U njenom glasu se osjetila hitnost, vapaj za pomoć. Kad sam joj odgovorio, odmah mi je rekla kako zove na nagovor pastora Reginalda Robinsona, jednog od govornika u televizijskoj emisiji *Breath of Life*.

Objasnila mi je da ima dvije kćeri koje izdržavaju kaznu u ženskom zatvoru u Salemu u Oregonu zbog ubistva dvoje ljudi u jesen 1988. Rekla je da jedna od djevojaka, Sharon Lee, sedam godina povremeno podnosi svakovrsno mentalno tlačenje od demonskih duhova, ali sada su je duhovi povrijedili tjelesno. Trebala je pomoć.

Gospođa je Halstead također rekla da je pastor Robinson najviše pomogao njenim kćerima nakon hapšenja, posjećujući ih u zatvoru i pomažući im da prežive šok nakon što su shvatile da smjernice koje su dobile od prekrasnih anđela nisu došle od Boga, već od Sotone i njegovih palih anđela.

Kad sam je zamolio da mi opiše te natprirodne napade, objasnila mi je da su njene djevojke dobile komplet mojih knjiga i iste večeri dok je Sharon Lee ležala na svom ležaju u zatvorskoj ćeliji, čitajući *Moj put u svijet natprirodnih sila*, nevidljiva sila je pokušala istrgnuti knjigu iz njenih ruku. Najprije je čula zvuk koji takva bića pokatkad proizvode dok se približavaju svojoj žrtvi. Ranije natprirodne posjete naučile su je kako se oni u takvim prilikama ponašaju. Shvatajući da je očito bilo prisutno više duhova, ona se napela i knjigu uhvatila objema rukama. „Imala sam osjećaj da će me pokušati gurnuti s kreveta i istovremeno mi oteti knjigu, što su i pokušali“, rekla je je svojoj majci. (Sharon je potvrdila većinu podataka koje mi je njena majka dala kad sam posjetio sestre u aprilu 1996.)

Duhovi su i prije otkrivali svoju prisutnost pred Sharon, ali je nisu fizički napadali. Dodirivali bi joj kosu i ispuštali zvukove koji bi je ometali da zaspi. „U samom početku tih događaja“, kaže Sharon, „duhovi bi me doveli u opušteno stanje, i ja bih zaspala za nekoliko minuta.“

U drugim prilikama bi je probudili dok je mirno spavala umotana u dvije vunene deke, puštajući da hladan zrak struji oko njezinog tijela. Nakon nekoliko minuta okružili bi njen krevet, pritiskajući deke preko nje.

Jodi Halstead me je upitala da li bih mogao pomoći Sharon Lee. Naš telefonski razgovor mora da je trajao čitav sat dok mi je prepričavala neke događaje koji su doveli do hapšenja i zatvaranja njenih kćeri. Zatim mi je pročitala nekoliko redaka iz pisma koje je nedavno primila od Sharon Lee:

„Od 4. avgusta ti me duhovi zlostavljaju i fizički muče. Katkad me dodiruju te imam osjećaj kao da gorim od elektriciteta. Jednog me je jutro zao duh probudio pokušavajući me ugušiti i istiskujući mi vazduh iz pluća.“

Osim što sam telefonom razgovarao s gospođom Halstead, poslao sam joj pismo u kojem sam joj rekao da bismo se trebali moliti za njenu kćer, zatim sam napisao pismo Sharon Lee da bih joj dao neke smjernice i, iznad svega, da je usmjerim prema najvećem izvoru snage i milosti koji joj je dostupan.

„Draga Sharon,

Kao što znaš, tvoja mi je mama pisala, ali smo i telefonom razgovarali o mučnim događajima koji su nastali u tvom životu. Tvoje teškoće sam iznio pred Gospoda čim sam čuo za njih, preklinjući Ga da izlije svoju milost na tebe.

Sada želim da znaš da ja nisam neki adventistički istjerivač duhova. Ja sam čovjek koji moli, i smjernice koje ti mogu dati strogo se temelje na Hristovoj moći da spasi po zaslugama svoje krvi prolivene na Golgoti za naše otkupljenje.

Žalosno je što demonski duhovi terorizuju tvoj život, ali uvjeravam te da se tvoja sigurnost nalazi u nadmoćnoj sili našega velikog Otkupitelja.

Teroru demonskih duhova možemo izbjeći samo zaslugama Hristove božanske krvi prolivene na Golgoti za naše spasenie. Zato ti predlažem da svakoga dana čitaš o raspeću Isusa Hrista, u Mateju 27,24-54. Zatim moli našega nebeskog Oca da ti pripíše zasluge te velike žrtve i da Sveti Duh bije tvoje duhovne bitke protiv sila zla.

'Ozbiljna, ustrajna moljenja Bogu u vjeri... mogu jedino pomoći ljudima da dobiju potporu Svetoga Duha u borbi s poglavarima i vlastima, s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba.' (*Čežnja vjekova*, str. 431)

Moraš biti sigurna da je put između tebe i tvoga Stvoritelja stalno širom otvoren. Da bi se u to uvjerila, prvo što bi trebala učiniti ujutro, kad ustaneš, je da upraviš svoj um k Svetinji nad svetinjama u nebeskom Svetilištu. To je, velim, prvo. Ne ustaj iz kreveta, ne razgovaraj ni s kim niti se zanimaj za vremensku prognozu. Obrati se Gospodinu Isusu u sebi, ako nije moguće da Mu govoriš naglas. Zahvali Mu se za Njegovu brigu iz ljubavi prema tebi, i što ti pripisuje zasluge svoje svete božanske krvi koju je prolio na Golgoti za tvoje spasenje.

Znam da imaš moju četvrtu knjigu koja je izašla iz štampe u svibnju, pod naslovom *When You Need Incredible Answers to Prayer*. Čitaj drugo poglavlje, 'Življenje u čvrstoj zajednici s Hristom', kako bi bila sigurna da tvoje molitve dosežu Božji presto. Kako bi ojačala svoje povjerenje u Hristovu spasiteljsku snagu, predlažem ti da pamtiš retke Svetoga pisma koji će ojačati tvoju vjeru, kao što je Kološanima 1,14. Tamo piše da u Njemu, Hristu, 'imamo otkupljenje kroz Njegovu krv, i oprost grijeha'. Drugim riječima, tu se nalazi ta snaga.

Nadalje, dopusti da te uputim na Kološanima 1,16: 'Jer je u njemu sve stvoreno - sve na nebu i na zemlji; vidljivo i nevidljivo, bilo prijestolja, bilo gospodstva, bilo poglavarstva, bilo vlasti; sve je stvoreno po njemu i za njega.'

Vidiš, Hristos je stvorio čak i Lucifera i njegove anđele, i njihovo postojanje zavisi od Njega sve dok im jednoga dana ne oduzme počelo života i njih više neće biti.

Često čitaj retke 9 i 10 drugog poglavlja Poslanice Kološanima koji nam kažu da je naš Gospod Isus Bog u punom smislu te riječi, i da smo mi ispunjeni u Njemu - ili, drugim riječima, da nam ništa ne nedostaje što se tiče spasenja budući da je On glava svih vlasti i sila. Apostol Pavle je pisao: 'Siguran sam da nas neće ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost, ni sile, ni visina, ni dubina, ni bilo koje drugo stvorenje, moći rastaviti od ljubavi Božje, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našem.' (Rimljanima 8,38.39)

Dopusti da dodam nekoliko riječi upozorenja. Nemoj imati ništa s hipnotizerima, vračarima, astrolozima, onima koji čitaju iz dlana i alternativnim psiholozima bilo koje vrste. Nipošto se ne druži s navodnim hrišćanima koji razgovaraju s demonskim duhovima koji 'su istjerani', kako to rade tokom 'obreda istjerivanja'. I na kraju, ne druži se s onima koji tvrde da razgovaraju s duhovima mrtvih. Takvi ljudi su kanali koje zli duhovi koriste da probiju Božju zaštitu oko ljudi.

Ponoviću ono što sam već spomenuo, jer je jako važno. Ako želimo silu s visine dok molimo za sebe ili za druge, moramo ići tamo gdje se ta snaga može naći. A neograničena snaga može se naći u zaslugama Hristove božanske krvi.

Što više budemo poznavali tekst u Mateju 27,24-54, jače će biti naše prosvjetljenje Svetim Duhom i Hristovom spasonosnom silom. Mi, takođe, trebamo utvrditi naše umove činjenicom da se jedino uz pomoć Svetoga Duha možemo oduprijeti grijehu i nadvladati ga. Samo po Njemu možemo živjeti pobjedonosnim i uspješnim hrišćanskim životom. Naše molitve će tada tu istu veliku Silu donijeti u živote onih za koje molimo (vidi *Čežnja vjekova*, str. 671).

U ovo vrijeme jako je važno moliti našeg nebeskog Oca da Njegov Sveti Duh vodi naše duhovne borbe protiv našega ja, grijeha, svijeta, i iznad svega, protiv sile palih anđela. Ako na taj način molimo za one koje bismo voljeli vidjeti na novoj Zemlji, vidjećemo kako Božji Duh čini silna čuda otkupljenja, slična onima o kojima čitamo u Djelima 19.

Mislim da bi mnogo puta u danu trebala zahvaljivati našem nebeskom Ocu za to što na tebe i na one za koje moliš primjenjuje zasluge Hristove krvi. Ako to činiš, Sveti Duh će na divan način odgovoriti na tvoje molitve i boriti se protiv Sotone i njegovih duhova. Primio sam mnoga pisma koja govore o tome kako je Božji Duh promijenio živote, izbavio iz očajnih stanja i donio pobjedu beznadnima.

Prije nego što završim želim ti ispričati iskustvo koje sam doživio prije više od 45 godina. Nadam se da će te ohrabriti. Radi se o potištenosti. Nakon što sam 1946. prihvatio Isusa kao svoga Gospoda i Spasitelja, još uvijek je bilo dana kad sam bio krajnje potišten. Obeshrabrujuće misli ispunile bi moj um kad bih se sjetio kakav sam Božji protivnik bio ranije. Činjenica da sam poštovao Sotonu i njegove duhove djelovala je na mene užasavajuće. To bi me povremeno gotovo uvjerilo da nije vrijedan živjeti i da Bog nema nikakve koristi od mene.

Ali to beznadno stanje uvijek je nestajalo kad sam mislio o Isusu u nebeskom Svetilištu i rekao u sebi: 'Dragi Isuse, molim Te, pomози mi!' Sad shvatam da je Sveti Duh u moj um odmah donio biblijski redak koji sam bio upamtio kako bi me ojačao i dao mi nadu. Kao spiritista naučio sam da se demonski duhovi oduševljavaju ubacivanjem misli i slika u umove ljudi kako bi pokrenuli njihovu maštu te proizveli obeshrabrenje, beznade, očaj itd. Dobro sam znao što mi se događa.

Tada sam jednog dana pronašao nešto što me je silno uzбудilo: 'Milost Božja je osobina koja se izražava prema *nezasluznim* ljudskim bićima. Mi ne tražimo nju, već je ona u potrazi za nama. Bog se raduje u iskazivanju svoje milosti prema nama, ne zato što smo mi toga vrijedni, već zato što smo krajnje nezasluzni. Naše jedino pravo na Njegovu milost jeste naša velika potreba.' (Ellen G. White, *Put u bolji život*, str. 92)

Taj odlomak sam odmah upamtio, a Božji Duh je to koristio tokom godina da hrabri i donosi nadu u živote mnogih ljudi.

Živjeti na ovoj neprijateljskoj teritoriji u završno vrijeme zemaljske istorije nije nimalo lako, ali će doći dan kad ćemo biti proglašeni pobjednicima i kad ćemo primiti nagrade o kojima je govorio naš Spasitelj Isus Hristos: 'Pobjedniku ću dati da jede od stabla života koje se nalazi u Božjem raj.' (Otkrivenje 2,7)

Bio bih ti zahvalan kad bi me povremeno izvijestila o tome kako te je Bog blagoslovio. Smatraj me svojim iskrenim prijateljem u molitvi. Hvala ti što si mi povjerila svoju životnu priču. Neka te Bog blagoslovi na mnogo dragocjenih načina.“

Napokon mir

Prema riječima gospođe Halstead, koja me je stalno informirala o napretku u oslobađanju Sharon Lee od natprirodnog tlačenja, pokazalo se da joj je moje pismo bilo od velike pomoći. Ono na što sam je podsjetio snaga i milost dostupne po Isusu Hristu, i božansko djelovanje Svetoga Duha - ohrabrilu ju je i donijelo nebeski mir u njezin život.

Ali s vremena na vrijeme duhovi su je podsjećali da je nisu zaboravili, i nekako u jesen te godine ona je napisala svojoj majci: „Stvari su, uglavnom, krenule nabolje. Sad bih željela da me duhovi u potpunosti ostave na miru. Oni su prava napast, i izgleda da se nikad ne umaraju; jako bih željela da se ipak umore.“

Zatim me je u decembru gospođa Halstead nazvala i rekla da su zli duhovi ponovno napali Sharon Lee. Dan nakon Božića stiglo mi je pismo i od nje, u kojemu govori o svojim problemima. Duhovi su ponovno tražili prilaz k njoj, ali svaki put kad bi zamolila Isusa za pomoć, stanje se naglo poboljšalo. „Kad molim Isusa za pomoć i zaštitu, začuju se različiti visokofrekventni zvuci i osjetim kao da se oko mene odvija neka vrsta duhovne bitke. Ta je sila katkad toliko jaka da je osjetim i u samim živcima svojega tijela.“

Vjerujem da Sveti Duh postavlja prepreku između mene i zlih duhova te da ih tjera od mene. To je divno, kao neka vrsta nevidljivog odbrambenog polja. Ne shvaćam, ipak, zašto je duhovima dopušteno da se vrate i pokatkad me čak i povrijede. Zna li bilo kakav razlog tome? Ako znate, molim vas, odgovorite mi.“

Pitanje Sharon Lee zbunjivalo me je ranije dok sam pokušavao pomoći brojnim ljudima koji su imali slična iskustva s napastovanjem natprirodnih sila. Ali nakon što sam se molio za tu stvar, Božji Duh me je uputio da shvatim zašto duhovi drsko upadaju u živote nekih hrišćana. Tako sam mogao odgovoriti Sharon Lee na njeno važno pitanje.

„Draga sestro u Hristu,

Sad je 4.42 ujutro. Od ponoći odgovaram na hitne zahtjeve za molitvom, i odlučio sam ne otići u krevet dok ti ne napišem pismo. Žao mi je što ti ranije nisam odgovorio. Glavni uzrok mom zakašnjenju je mnoštvo telefonskih poziva koje primam kasno noću. Izgleda da su smetenost, bol i nevolje ljudi danas učestaliji nego prije godinu dana. Vrijeme koje provodim s njima pri telefonu napornije je nego prije...

I ti i Deborah već ste dugo u mojim molitvama, a posredovaću i nadalje za vas prema vašim potrebama. Sad bih želio odgovoriti na pitanje koje si mi postavila u svom pismu: 'Ne razumijem, ipak, zašto je duhovima dopušteno da se vrate i pokatkad me čak i povrijede. Zna li bilo kakav razlog tome?'

Možda će te zanimati činjenica da sam primio mnogo pisama koja govore kako natprirodne sile na razne načine tlače adventiste sedmoga dana. I kad sam im pomogao da shvate kako svakoga dana trebaju moliti za zasluge krsta radi svog spasenja i za Svetoga Duha koji će voditi njihove duhovne borbe, većina ih je uspjela izbjeći dodijavanje zlih anđela.

Međutim, u nekim slučajevima duhovi su se ponovno vraćali. Tada me je Božji Duh vodio da otkrijem nešto vrlo važno. Dok sam s tim ljudima razgovarao o tom osobitom problemu, shvatio sam da imaju slabu vjeru u savršeni plan spasenja našega nebeskog Oca. Oni su stalno ponavljali priznanje svojih starih grijeha.

Jedna žena, po imenu Victoria, mi je rekla: 'Svaki put kad pomislim kako sam zločesta bila prije nego što sam prihvatila Isusa kao svoga Gospoda i Spasitelja te kad se sjetim svih gadosti koje

sam činila, teško mi je povjerovati da mi je Bog oprostio sve te grijehе. Da bih se uvjerila kako su oprošteni, ja ih opet priznajem Bogu. Poslije toga se osjećam dobro.'

U mom umu se pojavila misao da ta osoba zapravo vrijeđa Boga svaki put kad to čini, čime otežava svoj problem. Biblija nam govori da smo spašeni milošću po vjeri. 'Stoga, ako ljudi imaju problema s vjerovanjem da im je Bog oprostio njihove stare grijehе, podstaknut sam vjerovati kako njihove molitve da im se opet oprostí pokazuju strašan nedostatak povjerenja u Boga, nedostatak vjere u Njegovu Riječ. Prva Jovanova 1,9 kaže: 'Ako priznajemo svoje grijehе, vjeran je On i pravedan, oprostíće nam grijehе i očistiti nas od svake nepravедnosti.'

Mogu misliti kako su demonski duhovi srećni kad navode takve pojedince da se osjećaju krivima i kad ih, zatim, gledaju kako ponovno mole Boga da im oprostí stare grijehе. Duhovi znaju da Biblija takve ljude opisuje kao one koji su nepostojanog uma, kao malovjerne te kao one koji ne mogu primiti ništa od Boga. Biblija kaže da sve što tražimo od Boga treba biti u vjeri, bez kolebanja. 'Jer je onaj koji sumnja sličan morskim talasima koje vjetar podiže i tamo-amo goni. Takav čovjek neka ne misli da će što primiti od Gospoda.' (Jakov 1,6.7) Ja vjerujem da se ovo odnosi i na opraštanje grijehа. Vjerujem da takvo ponašanje uspješno otvara put Sotoninim anđelima da tlače ljude kad god to žele.

Kako bih toj ženi pomogao da riješi svoj problem, da je demonski duhovi ne mogu više mučiti otvoreno kako su činili, rekao sam joj da bi, kad god joj njeni stari grijesi dođu u um, trebala odmah zahvaliti Bogu po našem Gospodu Isusu što joj je oprostio sve njezine grijehе i nepravедnost, i što je na nju primijenio zasluge Hristove krvi.

Predložio sam joj da upamti Psalam 103,1-4 i 10-14 kao odbranu protiv obeshrabrenja. I ako joj u um dođu ikakve negativne misli, koje bi je navele da posumnja u Božju ljubav prema njoj, istoga bi trenutka trebala u sebi citirati te stihove više puta kako bi Sveti Duh njen um utvrdio u sili i ljubavi Božjoj. Vrlo je utješno čuti da On 'ne postupa s nama po grijesima našim, niti nam plaća po našim krivnjama. Jer kako je nebo visoko nad zemljom, dobrota je njegova s onima koji ga se boje. Kako je istok daleko od zapada, tako udaljuje od nas bezakonja našа. Kako se otac smiluje dječici, tako se Jahve smiluje onima što ga se boje. Jer dobro zna kako smo sazđani, opominje se da smo prašina.'

Da skratimo priču, novo iskustvo te žene bilo je da je mnogo puta na dan zatekla sebe gdje slavi Boga zbog toga što joj je oprostio sve grijehе, i zbog toga što Sveti Duh uspješno bje njene duhovne bitke protiv zlih duhova. Rekla je da njen hrišćanski hod sada karakterišu mir, zadovoljstvo i postojana utjehа u Hristu. I sve što ovdje mogu dodati jest - **SLAVA BOGU NA VISINI!**

Sharon Lee, volio bih da budeš radosna u Gospodu i da Ga svakog dana mnogo puta slaviš za Njegovu dobrotu i milost, i za Svetoga Duha koji na razne načine blagosilja tvoj život. Ovakav način življenja u tvoj život će donijeti obilje božanske sile i bogato te nagraditi.

Trebaо bih ti reći da sam veliki dio ovoga pisma napisao još prije pet dana, kao što vidiš po datumu, a sad ga privodim kraju. Mnoštvo neočekivanih stvari je zahtijevalo moju trenutnu pažnju te je tako nastalo odugovlačenje. Tvoji roditelji su na povratku iz Meksika poslijepodne svratili k nama u posjetu. To su vrlo ugodni ljudi.

Sada je 2.21 ujutro i ja sam umoran, zato ću završiti. Neka mir Božji koji nadilazi svako razumijevanje blagoslovi tvoj život u Isusu Hristu.“

Reći ću vam još nešto o Victorijinom iskustvu. Rekla je da je upamtila dvije pjesme, pjesme koje je voljela njena majka i koje je često pjevalа kad je ona bila djevojčica.

„Više ne dopuštam depresivnim i obeshrabrujućim mislima da se zadržavaju u mom umu“, pisala je. „Čim se pojave, ja počnem pjevati ili mumlati te pjesme i slaviti mog nebeskog Oca za Njegovu neprekidnu ljubav i milost. Gospodine Morneau, milošću Božjom ja sam postala pobjednica, i veselim se pri pomisli da sam junakinja vjere i da je moj život ispunjen duhovnom snagom koju nikad prije nisam imala niti sam mislila da je moguće imati. Radujem se što mogu reći da sam ispunjena slatkim mirom Božje ljubavi.“

Odluka je pala

Tokom decembra 1995. i januara 1996. iz raznih dijelova svijeta stigao mi je neobično velik broj pisama koja su govorila o istom predmetu: „posjeta anđela“. Mnoge od onih koji drže Božje zapovijesti uznemiravali su neki koji tvrde da su od Boga primili poruke za posljednje vrijeme. Iako su ih donijeli divni anđeli, mnoge od tih poruka nisu u skladu s Božjom riječju, i neke su ljude ispunile mnogim nedoumicama.

U gotovo svakom pismu ljudi bi pitali jesam li razmišljao o tome da napišem knjigu o anđelima koja bi im pomogla da izbjegnju obmanu i gubitak vječnosti. Jedan čovjek je naveo tekst iz 1. Jovanove 4,1: „Ljubljeni, nemojte vjerovati svakome duhu, već duhove podvrgnite kušnji da vidite jesu li od Boga, jer su se pojavili mnogi lažni proroci u svijetu.“ On je tako mislio zbog mog iskustva s natprirodnim svijetom duhova, i zbog toga što me je Isus Hristos izbavio od vječne propasti te sam, po njemu, bio dužan Božjem narodu napisati knjigu koja bi pokazala da nisu svi anđeli od Boga.

Još i prije toga Reginald Robinson, govornik u emisiji *Breath of Life*, koji je uveliko pomogao sestrama Halstead nakon njihovog hapšenja u jesen 1988., predložio mi je da napišem knjigu koja bi upozorila Božji narod na opasnost od lažnih anđela. Zahvalio sam mu se za njegov predlog, ali nisam ništa preduzeo u vezi s tim. Moja služba molitve bila je u središtu svih mojih napora. Ali sad se u mom umu pojavila misao da možda naš nebeski Otac želi da odvojim vrijeme i napišem knjigu koju bi Božji Sveti Duh mogao iskoristiti da prosvijetli i probudi Njegov narod prije nego što bude kasno.

Iznoseći tu stvar pred našeg nebeskog Oca u molitvi, postalo mi je jasno da postoji samo jedan način na koji bih mogao napisati knjigu kakvu svi očekuju od mene. Trebao bih otići u Salem u Oregonu i razgovarati sa sestrama Halstead o njihovom iskustvu s natprirodnim. Da bih s autoritetom pisao o tom predmetu, osjećao sam da bih se trebao vidjeti s njima licem k licu i postaviti im neka teška pitanja. Ali da bi se to dogodilo, trebao se umiješati Bog. U potpunosti vjerujem biblijskom savjetu da „pametan pazi na korak svoj“ (Priče Solumonove 14,15) kako bi izbjegao sve teškoće. Božje vođstvo mi je godinama dobro služilo, i nisam ga potcjenjivao.

Ono što me je najprije zabrinulo bilo je, naravno, moje bolesno srce. Ono me je gotovo dvanaest godina držalo zatvorenim u kući, i ograničilo mi je odlazak u crkvu na jednom do dvaput mjesečno po dva sata. Prema dijagnozi ljekara iz 1984. godine odumro je veliki dio mojega srca i više se nije oporavio. Da, preselio sam se iz New Yorka da bih živio u Kaliforniji, ali to nije bilo ugodno putovanje. Trebalo me je voziti u kolicima od stanice do stanice, dok su ljudi stalno zurili u mene. Nisam bio spreman to ponovno preživjeti. (To iskustvo mi je pomoglo da s više saosjećanja gledam na ljude vezane uz kolica.)

Osjećao sam da bih se, ako moj nebeski Otac želi od mene da idem u Salem, rado prihvatio da ih ojačam „u snazi po Njegovu Duhu“ kao što je to učinio za Efežane (Efescima 3,16). Tu je bilo još i pitanje novca. Moja supruga i ja živimo od socijalne pomoći i male penzije, i malo nam preostaje nakon što podmirimo osnovne potrebe. Nismo namjeravali nikoga moliti da finansijski

pomogne takav put. Iznijevši u pojedinosti svoju situaciju pred Bogom, nisam o tome želio ponovno razgovarati s Njim, osobito zbog toga što sam na svojoj listi za molitvu imao stotine ljudi koji su trebali posredovanje. Mislim da oni imaju prednost.

Sledećeg dana posjetio nas je bračni par kojeg dobro poznajemo i tokom razgovora došli smo na temu o mogućem putu u Oregon. Nismo ni spomenuli novac, a čovjek je rekao: „Valjda ne namjeravate poći na put dug 2400 km tim automobilom starim jedanaest godina?“

„Nemam izbora“, odgovorio sam.

„Gospod ne bi želio da to učinite“, nastavio je. „To je previše rizično. Vi trebate novi *rent-a-car* automobil, i ja ću vam za početak dati 100 dolara. Porazgovaraću i s nekim svojim prijateljima koji bi možda mogli nešto dati. Moja supruga i ja ne bismo mogli mirno spavati kad biste ti i Hilda na put pošli tim starim autom.“

Na naše veliko iznenađenje, za dvije sedmice primili smo čekova i gotovog novca u vrijednosti većoj nego što je put koštao te sam s viškom mogao kupiti poštanske marke za pisma u mojoj molitvenoj službi. Znaite, ja odgovaram na sva pisma koja dođu od mojih čitalaca.

U aprilu smo Hilda i ja pošli u Oregon, radosni u Gospodu. Novu snagu koju sam osjećao protumačio sam kao znak da je Sveti Duh odgovorio na naše molitve. Udobna vožnja u novom *buicku* podstakla nas je da više puta dnevno zahvaljujemo Bogu za Njegovu ljubav i brigu.

Iskustvo Crvenog mora

Drugog dana našega putovanja, dok smo prolazili kroz planine Oregona, zadesilo nas je jako nevjerojatno. Vožnja međudržavnom cestom sa 100 km/h ugodna je kad je sunčano i kad je nebo vedro. Ali nešto sasvim drugo je održavati se u prometu kad se kiša divlje izlijeva s neba. Ogromni kamioni s trupcima, koje voze iz Kalifornije u oregonske pilane, tutnjali su mimo nas kad smo imalo usporili, a na prolasku bi nas izgurali s ceste.

Eksplוזija vjetrova i vode bila je toliko jaka da se kojih pet sekundi nije ništa vidjelo dok je jedan od čudovišnih kamiona jurio pokraj nas. Na trenutke sam osjećao kao da automobilske gume nemaju dodira s mokrim asfaltom. Zato smo se cijelim putom molili u srcu. A onda se dogodilo nešto predivno.

U sebi sam citirao biblijske tekstove koji nadahnjuju vjeru. Stihove koji govore o Božjoj beskrajnoj ljubavi, milosti i Njegovoj velikoj moći. Volim 105. psalam, osobito prvih pet redaka:

„Hvalite Jahvu, prizivajte mu ime, navješćujte među narodima djela njegova! Pjevajte mu, svirajte mu, pripovijedajte sva njegova čudesa!

Dičite se svetim imenom njegovim, neka se raduje srce onih što traže Jahvu! Tražite Jahvu i njegovu snagu, tražite svagda njegovo lice!

Sjetite se čudesa koja učini, njegovih čuda i sudova usta njegovih!“

Moj um je zatim bio privučen tekstom iz Postanja 1,1-7. Tamo kaže kako je Božji Sveti Duh lebdio nad vodenom površinom i sve nadzirao. Njegov je Sveti Duh tokom stvaranja razdijelio vode. Da li bi On sada zadržao kišu kako bismo mogli voziti sigurno kroz ove opasne planine? Nije prošlo više od tri ili četiri minuta kad smo Hilda i ja postali svjedoci nečega čudnog.

Kiša je prestala padati nad prometnim trakama međudržavne ceste koji su vodili na sjever, a asfalt je postao potpuno suh. Ali teška kiša je i dalje zalijevala traku koja je išla prema jugu. Izgledalo je kao da 20 do 25 metara od nas nekakav stakleni zid zadržava kišu. Kad smo pogledali nadesno, vidjeli smo potpuno istu stvar. Ispunjena divljenjem i oduševljena onim što vidi, Hilda je rekla: „Šta se to događa? Oblaci iznad nas zadržavaju kišu da ne pada na nas. Mora da nas Božja ruka blagosilja.“

Rekao sam joj za svoju tihu molitvu i da nam Bog sada daje iskustvo koje bismo mogli podijeliti s drugima kako bi ojačala njihova vjera u Boga. „Koliko li će ovo trajati?“ upitala je.

Odgovorio sam joj da će trajati sve dok Bog misli da je potrebno.

Hilda je na autokarti pratila naše putovanje pa smo stalno znali gdje se nalazimo. Zapisala je vrijeme kad je kiša stala zbog nas i otada smo tri sata i deset minuta slavili Boga za Njegovu veliku moć i ljubav, i za to što nam je dao suhu cestu. Dok smo vozili 100 km/h po suhom asfaltu, vidio sam dvadesetak automobila kako nas slijede vrlo blizu, ali se ni jedan nije usudio preteći nas. Vjerojatno je Božji Duh uticao na njih da ostanu uz nas.

Oko 14 sati oboje smo bili gladni te smo odlučili zaustaviti se da nešto pojedemo. Čim smo skrenuli na izlaznu traku, kiša se ponovno obrušila na nas pa smo, našavši restoran, morali sjediti u autu kao i svi smrtnici dok kiša malo ne popusti, kako bismo mogli izaći a da ne pokisnemo. To iskustvo je ostavilo vrlo snažan dojam na nas oboje, i mi ćemo uvijek pamtiti ta tri sata i deset minuta našeg iskustva Crvenog mora.

ČETVRTO POGLAVLJE

Pregled

Prije nego što razmotrimo pojedinosti iskustva koje je Sharon Lee Halstead i njezinu sestru konačno odvelo u dobro čuvani zatvor, vjerujem da je važno proučiti nevidljive sile koje su djelovale i prouzročile te tragične događaje.

Najprije, moram reći da su Sotona i njegovi pali anđeli jako zainteresovani za Crkvu adventista sedmoga dana i njene članove. Kao što sam ranije spomenuo, 1946. čuo sam spiritističkog sveštenika kako govori o brojnim stvarima za koje mu je duh vodič rekao da Sotona i njegovi anđeli planiraju učiniti Adventističkoj crkvi u svom pokušaju da je razbiju na djelove. Ali jedna je pojedinost, koju još nisam spomenuo, osobito privukla moju pažnju zbog svoje okrutnosti.

„Da bi prouzrokovali najviše štete“, tvrdio je sveštenik, „anđeli će uzimati ljudski oblik koji će imati tačan izgled nekih živih adventista. Poprimiće istu građu, iste crte lica, istu boju očiju i kose, istu boju glasa itd. Zatim će opljačkati banku, ili počinuti neka druga protivzakonita djela, a svjedoci će o njima govoriti da ih poznaju kao adventiste. Organi vlasti će uhapsiti stvarne osobe u njihovim domovima i optužiti ih za ozbiljne zločine.“ Ta sveštenikova izjava je podstakla nekoliko minuta glasnog komentisanja i smijeha među spiritistima; sveštenik je zatim rekao nešto što neću nikad zaboraviti:

„Naš veliki poglavar Sotona ima fantastične planove za adventiste prije kraja sukoba. Kukavice neće moći biti adventisti u to vrijeme. To neće biti za slabiće.“

Kako bih izbjegao stvaranje panike među svojim čitaocima, moram reći da naš Bog može nadmudriti i nadjačati bilo koji od Sotoninih planova. Mnogo sam puta sam čuo kao sotonski sveštenik govori o gotovo nevjerovatnim stvarima koje su zli anđeli preduzeli protiv Božjih ljudi, ali nešto ih je iznenada paralizovalo i Stvoritelj ih je spriječio da izvrše svoje namjere.

Zli anđeli su se materijalizovali 1995.

Nakon što sam se 1946. pridružio Crkvi adventista sedmoga dana, zainteresovao sam se da otkrijem šta Enen White piše o materijalizovanju demonskih duhova. I naravno, pronašao sam neke zanimljive tekstove o tom predmetu. Ona, na primjer, piše: „Sotona sa svojim anđelima, u ljudskom obličju, bio je prisutan kod krsta.“ (*Čežnja vjekova*, str. 746-749.)

Razmatrajući završno razdoblje zemaljske istorije, ona je rekla: „Gospod je dao neka značajna otkrivenja o iskustvima kroz koja će Njegov narod proći... Pokazano mi je da će zli anđeli u obličju vjernika djelovati u našim redovima kako bi unijeli snažan duh nevjerstva.“ (pismo 46., 1909. u *Manuscript Releases*, sv. 19., str. 62.,63.)

Tokom 1995. primio sam pisma od nekih mojih čitalaca u kojima pišu kako su se nekim pojedincima ukazali anđeli s navodnim porukama od Boga. Ta pisma su stigla s raznih strana svijeta, a ljudi su tražili odgovore na mnoga pitanja o takvim bićima, jesu li ona stvarno došla od Boga. Mnogi su osobito bili uznemireni zbog bića koje se predstavilo kao anđeo Gabriel i koje se vrlo često ukazivalo jednom jedanaestogodišnjem dječaku koji živi u Papui Novoj Gvineji. To biće je tvrdilo da mu donosi posebne Božje poruke koje je to dijete imalo dalje prenositi maloj grupi vjernika, kojima je poručeno da su poseban Božji narod na Zemlji. Anđeo je rekao da je Crkva adventista sedmoga dana skrenula sa svoga puta, da je otpala, i da je Bog izabrao druge da Ga

predstavljaju. Neko mi je donio kasetu koju je snimio neki Amerikanac, na kojoj se opširno iznosi ta priča.

Od svega što se spominjalo na toj kaseti ništa me nije osobito zainteresovalo sve dok nisam shvatio da su se demonski duhovi materijalizovali pred ljudima. U to nisam sumnjao; to mi je bilo jasno kao dan. To mi je još 1946. rekao spiritistički sveštenik, a sad sam, četrdeset devet godina kasnije, o ispunjenju toga slušao na kaseti. Da, bilo je upravo tako kako je on tvrdio. Materijalizovani duhovi bi uzeli karakteristike poznatih pojedinaca koji žive u tom kraju i koji su adventisti. Prepričaću jedan događaj, a govornika s kasete nazvat ću imenom Van budući da je to dio njegovog stvarnog imena.

Koliko mogu reći, Van je zakratko bio član te male grupe vjernika. Oni su, izgleda, napustili Adventističku crkvu zbog stava „svetiji sam od tebe“ naglašavajući spasenje ličnim zaslugama, i drznuli su se moju crkvu nazvati „otpalom Adventističkom crkvom“.

Poželio sam razgovarati s gospodinom Vanom, ali u Sjedinjenim Državama nisam mogao naći nikoga ko ga poznaje ili ko zna gdje živi. Da sam uspio kontaktirati s njim, dao bih mu do znanja da je, ne znajući, imao posla s natprirodnim bićima.

Jednog jutra šezdesetak muškaraca naoružanih noževima, sjekirama i drugim oružjem dovezlo se u kamionima te posjetilo Vana i još neke članove crkve. „Kad smo razgovarali o prijeko potrebi napuštanja otpale crkve“, kaže Van, „oni su se podigli i počeli, vikati, psovati i vrištati; zatim su se nakratko stišali.“ Govoreći kako se dijalog nije mogao nastaviti u prisutnosti sotonskog duha, „oni su se bijesno podigli, počeli vikati, psovati i vrištati te napali neke od nas. Jednim su me udarcem gurnuli sa stolice i povukli za kosu. Počeli smo moliti s nekima od vjernika koji su napustili otpalu Adventističku crkvu. Čovjek koji me je povukao za kosu i grubo maknuo sa stolice bio je sekretar za upraviteljsku službu jedne od velikih adventističkih crkava u tom kraju. Rulju je predvodio otpali adventistički pastor Juda.“

Takvi incidenti su, vjerujem, još jedan znak da će veliki sukob između Hrista i Sotone uskoro završiti. Za mene je uzbudljivo čuti kako se danas događaju stvari o kojima je decenijama ranije govorio spiritistički sveštenik kao o jednom od Sotoninih planova za uništenje Adventističke crkve, i podstiče u meni želju da koliko je god to moguće, kao i mnogi svetkovatelji subote, govorim o tome što Sotona namjerava učiniti Crkvi.

Otkako je moja prva knjiga o sili posredničke molitve izašla iz štampe početkom 1990., brojni ljudi su mi, uznemireni samostalnim ograncima Adventističke crkve, reformnim pokretima i ostalim grupama, poslali video kasete i svakovrsnu literaturu koju su izdale takve organizacije. Tražili su od mene mišljenje o tim raznim zajednicama. Tokom posljednjih šest godina mnoge sate sam proveo pregledajući videokasete i uz molitvu čitao raznu literaturu.

Nakon što sam to učinio, iskreno mogu reći da nisam našao niti jednu stvar koja me je privukla bilo kojoj od tih grupa. Nisam vidio ništa što bi pomoglo mom hrišćanskom iskustvu ili što bi proslavilo moga Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista više nego što je Božji Duh već učinio u mom životu. Naprotiv, što sam više razmišljao, proučavao i molio nad pitanjem tih takozvanih reformnih pokreta, sve sam više bio uvjeren da je došlo vrijeme da glasnije govorim o onome što sam 1946. čuo s usana velikog sveštenika tajnog društva poštovalaca duhova. Kao što sam rekao, sveštenik je kao glavni Sotonin plan predstavljao razbijanje Crkve adventista sedmog dana. Napisao sam lično svjedočanstvo i poslao ga svakome ko je tražio moje mišljenje o takvim organizacijama (vidjeti *When You Need Incredible Answers to Prayer*, str. 59-61).

Izbjegavanje zbrke

Takođe bih volio skrenuti vašu pažnju na knjigu koja na izvanredan način razjašnjava Božjem narodu kakav stav zauzeti dok oluja zbuđenosti i zbrke šiba našu Crkvu.

Knjigu *Ostatak* Clifforda Goldsteina vidim kao veliki ulog u održavanju čovjekovog zdravog razuma i duhovne ravnoteže. To je djelo koje će njegove čitaoce sačuvati da ne budu odvučeni u zamke ekstremista i fanatika. Volio bih da svaki adventista sedmog dana nabavi tu knjigu i čita je s molitvom u srcu da mu naš nebeski Otac „dadne... da se ojačate u snazi po njegovu Duhu... da budete ispunjeni do sve punine koja dolazi od Boga“ (Efescima 3,16-19).

Sotona se boji

Nekim ljudima je teško vjerovati da se pali heruvim boji. Ali Sotona ima na umu nešto što u njemu izaziva golemu zabrinutost. Kad mi hrišćani uočimo štetu koju njegovi anđeli nanose životima nekih ljudi i razmislimo o tome što ih je dovelo do toga stanja, i ako se dovoljno zauzmemo da proučimo Sotonine metode djelovanja, kao što ćemo to učiniti u narednim poglavljima ove knjige, mogu zamisliti kako će se on početi zabrinjavati. Moguće je i da ga obuzima osjećaj straha pri pomisli da uz pomoć molitve i Božjom silom u bliskoj budućnosti možemo nanijeti veliku štetu njegovom naumu, kad shvatimo kako on postupa s hrišćanima, osobito s adventistima, od kojih mnogi misle da su izvan njegovog dohvata.

Na 443. stranici *Velike borbe* nalazimo ove riječi: „Veliki se varalica ničega toliko ne boji koliko mogućnosti da upoznamo njegova lukavstva“.

Lucifer i njegovi duhovi vješti su taktičari koji sebe smatraju sjajnim vođama u sukobu između sila dobra i zla. Brižljivo razrađeni planovi i prethodni uspjesi u radu s ljudskim bićima čine da se osjećaju moćnima dok djeluju među nama.

Mogli biste pitati koliko su uspješni. Govoreći svakidašnjim jezikom, oni su povremeno vrlo, vrlo uspješni.

Na primjer, kad hrišćane treba navesti na sumnju, Ellen White kaže da su vrlo uspješni. U četvrtoj svesci *Testimonies for the Church* čitamo: „Sumnja je uobičajena kušnja, i kad ljude napada njom, Sotona od deset pokušaja pobjeđuje u devet.“ (str. 44.)

A kad se radi o uticaju na ljude u svijetu kao cjelini, Sotonini anđeli imaju nevjerovatan uspjeh. Dopustite mi da to ilustrujem knjigom koja je donedavno na *New York Timesovoj* listi najprodavanijih knjiga bila više od 140 sedmica. 29. novembra 1996. novine *Oregonian* izdale su članak o tome. Evo nekih odlomaka iz toga teksta:

„Medford - Poslednju religijsku knjigu koja je poput munje osvojila liste najprodavanijih napisao je autor iz južnog Oregona koji tvrdi da je Mojsije pogriješio. Deset zapovijesti jesu 'Deset predanja'.

Dobro i zlo, ispravno i pogrešno, ne postoje. Možete činiti šta hoćete, jer Bog nikome ne sudi. Kako je do toga došao Neale Donald Walsch? Bog je usred noći razgovarao s njim. Walsch mu je postavljao pitanja, a zatim je odgovore bilježio u žuti notes; taj je dijalog uskoro prerastao u 'Razgovore s Bogom'.

Poruka glasi: ako Walsch može razgovarati s Bogom, možete i vi.

'Mislim da u ovoj zemlji upravo danas postoji izuzetna glad za duhovnom hranom', kaže Walsch, nesvršeni student novinarstva koji se samo pokvasio u odnosima s javnošću, uređivanju novina i pozorišnoj režiji prije no što je nešto veće postigao s tom knjigom. 'Mi smo sve više zainteresovani i usmjereni k onome što ja zovem širi aspekt života. Sve što se ponudi kao rješenje te gladi biće doslovno progutano.'“

U drugom novinskom članku o knjizi *Conversations With God (Razgovori s Bogom, prim. prev.)*, upravitelj knjižare je rekao kako se često događa da su ljudi koji su čitali tu knjigu toliko obuzeti njenom porukom da se vraćaju i kupuju još po deset ili dvanaest primjeraka kako bi ih podijelili svojim prijateljima.

Da, autor te knjige u jednom je u pravu - svijet danas preživljava izuzetnu duhovnu glad. A Sotona i njegovi anđeli hvataju svaku moguću priliku da tu veliku potrebu ispune svojim obmanama.

PETO POGLAVLJE

Glasovi od Boga

Početak novembra 1988. bio je sličan svakom mjesecu novembru u Oregonu. Topli ljetni mjeseci proizveli su bujanje usjeva; te godine je pšenica bila najrodnija. Sva žetva je prikupljena i ljudi su se spremali za Dan zahvalnosti Bogu.

Tada se dogodilo nešto što je mnoge zaprepastilo. Ujutro 3. novembra pronađeno je mrtvo tijelo građanina Newberga Mikea Lemkea, i to na mjestu gdje je radio, na Farmi konja Phoenix.

Sledećeg dana je list *News-Register* objavio: „Policija Okruga Yamhill povelala je istragu o ubistvu... čovjeka iz Newberga, vjerojatno ubijenog iz pištolja. Identitet žrtve se još ne može objaviti, jer se čeka na iskaze rođaka za koje se vjeruje da žive na području Portlanda ili Washingtona.

Prema šerifu Glennu Shipmanu, tijelo je pronašla vatrogasna služba Newberga koja je pozvana da dođe na Farmu Phoenix, nedaleko od ceste br. 240, oko 6 km zapadno od Newberga.

Detektivi iz ureda šerifa kažu da su sa posjeda nestali crveni kamionet s prikolicom za prevoz konja i jedan konj, a konjske staje su provaljene. Za te događaje se vjeruje da su u vezi s umorstvom toga čovjeka, rekao je jedan radnik ureda.

Detektivi su pozvani nešto prije dvanaest sati, kad se tu već zatekla spasilačka ekipa koja je došla u uvjerenju da se radilo o pozivu za medicinsku pomoć. Tijelo je pronađeno u maloj kamp-prikolici pokraj staje na farmi, rekao je šerif.

Izdana je potjernica za nestalim vozilom koje se vodi kao chevrolet godine proizvodnje 1988., jednotonski kamionet s dvostrukim stražnjim kotačima. Registarska oznaka je NZL274, kažu iz policije. Moli se svatko ko ima neku informaciju da je dojaviti u šerifov ured u McMinvilleu..

Jedini podatak o nestalom konju, za kojeg se vjeruje da je bio na farmi, jeste da je smeđe boje...

Istražiocima kažu da je žrtva još od 1979. bila zaposlena kao radnik na farmi Craiga Portera kao njegov pomoćnik pri smještaju, prodaji i treniranju konja.“

Sažetak

Prije nego što proučimo kako su sestre Halstead i Greeneovi dopustili da budu prevareni od natprirodnih sila, vjerujem da bih ovdje trebao dati kratak sažetak o tom ubistvu. Nakon što sam tokom zadnjih osam mjeseci proučio više od hiljadu devetsto stranica materijala o tom slučaju, a to su policijski izvještaji, sudski zapisi, novinski članci itd., vjerujem da zapis koji je napisao Paul Frasier, okružni pravozastupnik Okruga Josephine, pod naslovom „Okvir zločina“, koji se odnosi na Sharon Lee Halstead, o tome govori najbolje i sažeto. Evo nekoliko odlomaka:

„Optuženica u ovom gore naslovljenom predmetu je Sharon Lee Halstead. Rođena je 4. novembra 1952. godine. Kćer je Richarda i Jodi Halstead.

Optuženica potiče iz porodice u kojoj je ona četvrta generacija adventista sedmoga dana. Školovala se u adventističkim školama sve dok nije prekinula zbog nedostatka sredstava.

13. aprila 1979. udala se za Texa Shivelya... S gospodinom Shivelyjem optuženica ima dva sina. Stariji, Harry, rođen je 1. aprila 1976. Mladi, Leo, rođen je 25. januara 1979... Optuženica i gospodin Shively razdvojili su se 1981., a rastavili 1984.

Nakon razdvajanja optuženica se nakratko doselila svojim roditeljima u Newberg u Oregonu, a zatim je imala nekoliko prebivališta u području Salema - McMinnvillea prije nego što se konačno nastanila sa stalnim boravištem u McMinnvilleu u Oregonu.

1983. godine Richard i Jodi Halstead doselili su se k Davidu Greeneu Starijem i njegovoj ženi u Wimer u Oregonu. Gospodin Greene Stariji i njegova supruga još su od 1950-ih bili porodični prijatelji Halsteadovih, dok su ovi živjeli u južnoj Kaliforniji. David Greene Stariji ima sina, Davida Greenea Mlađeg, koji je oženjen s Lynn Sapienzae. Sharon je Davida Greenea Mlađeg i Lynn upoznala preko toga porodičnog prijateljstva.

Dok su Richard i Jodi Halstead živjeli s Davidom Greeneom Starijim, pridružili su se grupi adventista sedmoga dana koji su se sastajali kod gospođe Jean Ketzner u Canyonvilleu u Oregonu; namjera te grupe je bila da se 'zbliže' s Bogom. Drugim riječima, grupa je tražila da čuje ili vidi Boga ili Njegove anđele. Jodi i Richard Halstead su Sharon i njenoj sestri Deborah pričali što su učili u toj grupi. Obje sestre su pokazale zanimanje za ono o čemu se tamo razgovaralo i učilo.

1983. Sharon je počela vjerovati da je moguće da Lynn Greene prima Božje poruke, bilo neposredno od Boga ili preko Njegovih anđela. Napokon, Leo je bio u stanju čuti i vidjeti anđela kojeg je poznao pod imenom Gola Istina. Taj dar su, navodno, potvrdili Lynn Greene i John Gentry, koji se u januaru 1985. doselio k Sharon kao njen prijatelj. Negdje između 1984. i 1988. Leo je izgubio taj dar. Međutim, ponovno ga je dobio u avgustu 1988.

Deborah je napustila Grants Pass u decembru 1984. Odselila se u Texas, a zatim se vratila u južnu Kaliforniju. U avgustu 1988. Deborah se vratila u Grants Pass. Najprije je došla u Oregon kako bi pomogla svojoj sestri u borbi za skrbništvo protiv Texa Shivelyja. Ali, Leo joj je rekao kako anđeo Gola Istina želi da ona živi sa svojom sestrom u Grants Passu. U septembru 1988. Deborah se iz južne Kalifornije preselila k svojoj sestri u Grants Pass.

To vjerovanje u komuniciranje s Bogom i Njegovim anđelima i poštovanje Boga i Njegovih anđela duboko se usadilo u Deborah i Sharon. U kasnijim pretragama koje su izvršene u njihovom prebivalištu u ulici I Street 414SE u Grants Passu, Okrug Josephine u Oregonu, pronađeni su papiri na kojima su bila pitanja o svakovrsnim temama uključujući i religiju, kao i pitanja o svakidašnjim aktivnostima. Ta pitanja one su očito napisale da bi se na njih dobio odgovor od Boga ili Njegovih anđela.

To se odvijalo tako da osoba koja ima pitanje upita osobu koja ima dar, Lea ili nekoga drugog, a zatim bi ta darovita osoba to pitanje postavila Bogu ili Njegovim anđelima i onda prenijela ono što bi Bog ili anđeli rekli. Odgovor bi se dopisao uz pitanje, i od te se osobe očekivalo da se izričito drži odgovora koji joj je dat.

Od septembra do novembra 1988. Leo je tvrdio kako ima sposobnost vidjeti ko je 'otpisan'. 'Otpisan' znači da je osoba opsjednuta zlim duhovima ili demonima. Duh te osobe više ne postoji. Tijelo, sada samo školjka, ispunjeno je zlom.

Leo je dalje tvrdio da uzimanje stvari od 'otpisanih' nije krađa niti išta loše. Napokon, otimanje neprijatelju, to jest 'otpisanoj' osobi, samo je vraćanje onoga što je Gospod namijenio za pravednoga. Isto se načelo primjenjivalo na uništavanje imovine koja je pripadala 'otpisanim'. Treba jednostavno uništiti taj posjed kako ne biste dopustili neprijatelju da se koristi tom imovinom. Na uništenje 'otpisane' osobe nije se gledalo kao na nešto loše, jer vi ne uništavate ljudsko biće.

S tim načelima u umu Leo je u septembru 1988. objavio početak onoga što je Deborah Halstead nazivala 'borbenom vježbom'. Leo je rekao da bi oni (Deborah, Sharon, Leo i Harry) trebali ići u trgovine koje pripadaju 'otpisanim' ljudima i krasti stvari. Grupa je odlazila u trgovine kao što su Bi-Mart, Fred Meyer, Payless, Albertson's, Safeway i Shop-n-Kart u Medfordu i Grants

Passu. Krali bi male stvari... Ne držati se Leovih zapovijesti kako ih je primio od anđela Gola Istina značilo je neposlušnost za koju se 'otpisuje'. Postati 'otpisan' bilo je nešto čega su se i Deborah i Sharon silno bojale.

Katkad bi Leo zapovijestao da u istom danu moraju krasti nekoliko puta u istoj trgovini. Sharon i Deborah ustuknule bi na takav zahtjev, ali pošto je Leo prijetio da će neposlušnošću postati 'otpisane', one bi se pokorile njegovim uputama. Leo je tvrdio da će Bog prerušiti sestre Halstead tako da ih nitko ne uhvati dok uzimaju od 'otpisanih' ljudi. Grupa Halstead nikad nije bila uhvaćena u krađi. To je Sharon i Deborah uvjerilo da je ono što čine Božje djelo, jer su mnogo puta odlazile krasti i nikad nisu bile otkrivene.

Leu je također bilo rečeno da on i njegov brat Harry 'otpisanima' trebaju sjeći automobilske gume. Sharon i Deborah vozile bi dječake na razna mjesta u okruzima Josephine i Jackson, koja je Leo naznačio, gdje su sjekli gume. Jedno od mjesta na kojima su to činili bilo je Roe Motors u Grants Passu. Bilo je to 14. oktobra 1988. U dosijeu policijske uprave Grants Pass nalazi se policijski izvještaj koje kaže da su 14. oktobra 1988. bile sječene gume u Roe Motors.

Dok su bili u Roe Motors, Leo si je porezao nogu prilikom izlaska ili ulaska u vozilo Halsteadovih. Bolnička arhiva potvrđuje da je 14. oktobra 1988. Leu trebalo na nozi zašiti ranu zadobivenu od noža.

Policijska uprava Grants Passa izvijestila je o približno deset slučajeva siječenja guma koji se pripisuju grupi Halstead.

U nastavku te 'borbene vježbe' Leo je rekao da bi grupa, zajedno s Johnom Gentryjem, trebala otići do Parka Riverside i napasti 'otpisane'. Prema zapisima policijske uprave Grant Passa u Parku Riverside dogodio se napad u kojem je Michelle Ann Mitchell ručnom baterijskom svjetiljkom udarena u potiljak. Njen partner, Ronald Varner, bio je udaren u ruku. Kasnija istraga policijske uprave Grants Pass uz pomoć fotorobota kao napadača na Michelle Mitchell identifikovala je Sharon Halstead. Harry Shively bio je napadač na Ronalda Varnera.

Okolo 29. oktobra 1988. Leu je rečeno da bi grupa trebala otići na farmu Craiga Portera koja se nalazi u Newbergu u Oregonu. Na farmi su se nalazili vlasnik Craig Porter, radnik Marston Lemke i Michael Halstead, brat Sharon i Deborah Halstead. Leo je rekao da su sva trojica 'otpisani'. Govorio je kako moraju otići na farmu. 29. oktobra odvezli su se do farme i uzeli psa.

31. oktobra 1988. Leu je rečeno da bi se trebali vratiti u Newberg i uzeti terensko vozilo s farme. Na putu u Newberg, dok su se vozili kroz Salem, Leo je upućen da bi grupa trebala otići do stana njegovoga oca Texa Shivelyja i ukrasti pištolj. Nakon nekih poteškoća na autocesti skrenuli su i otišli do kuće Texa Shivelyja. Deborah i Sharon su čekale u automobilu dok su dječaci ušli u stan gospodina Shivelyja. Leo je ukrao pištolj kalibra 5,38 mm. Mladići su se zatim vratili u auto i pištolj dali Sharon. Odatle su nastavili put k Newbergu i... ukrali ATV. Na tom su putu Leo i Sharon isprobali pištolj.

Između 31. oktobra i 2. novembra 1988. nabavili su municiju za pištolj. Deborah Halstead je izjavila da je ukrala dvije kutije municije iz trgovine GI Joe's u Medfordu. Međutim, tokom istrage otkriveno je da je jedna od dvije pronađene kutije uzeta iz trgovine GI Joe's, a druga iz trgovine Bi-Mart.

1. novembra 1988. Sharon je unajmila skladište u Rogue River Highway 3610 u Grants Passu u Okrugu Josephine.

2. novembra 1988. Leu je kazano da se grupa mora vratiti do farme u Newbergu i ukrasti ostale stvari. Vratili su se na farmu i uzeli stvari u vrijednosti od oko 50.000 dolara uključujući i

crveni kamionet, prikolicu za konja, konja, veću količinu užadi i ostalo što su mogli pokupiti iz stana Michaela Halsteada. Dječaci su uništili stan i od njega doslovno načinili smetlište.

Leu je očito bilo rečeno da su Craig Porter, Michael Halstead i Marston Lemke 'otpisani'. Rekao je da bilo ko od te trojice, ako se nađe na farmi kad oni dođu po stvari, mora biti uništen.

Leo je točno odredio ko će šta raditi na farmi. Našavši se tamo, Marston Lemke, koji je tu grupu poznao kao porodicu Michaela Halsteada, izišao im je u susret. Nakon što ih je prepoznao, vratio se svojoj kamp-prikolici. Kad su uzeli sve što su htjeli, Deborah i Leo napustili su farmu. Sharon je, prema Leovim uputama, s Harryjem otišla do Marstona Lemkea i ispalila u njega tri hica iz pištolja koji je ukraden od Texa Shivelyja... Harry Shively stajao je pokraj Sharon Halstead kad je ova zakucala na vrata. Lemke je otvorio. Kratko su razgovarali. Sharon je zatim pogodila Lemkea u ključnu kost hicem iz pištolja kalibra 5,38 mm. Kako se od tog prvog hica okrenuo, drugi put ga je pogodila u bok. On je zatim pao na pod oslanjajući se gornjim dijelom tijela na krevet. Sharon je tada zakoračila u prikolicu i ispalila smrtonosni hitac u njegov vrat. Četvrti put pištolj je opalio dok se Sharon udaljavala od prikolice.

Sharon Halstead i njen sin Harry Shively zatim su napustili farmu u svom vozilu i sastali se s Deborah Halstead i Leom Shivelyjem na dogovorenom mjestu. Svi zajedno su se zatim vratili u Grants Pass stigavši u ranim jutarnjim satima 3. novembra 1988. Treba zapaziti da se nakon krađe kamioneta iz Okruga Yamhill grupa Halstead s njim pojavljivala na brojnim mjestima u Grants Passu i uopšte se nisu trudili da ga prikriju. Leo je tvrdio da će Bog sakriti kamionet ili, drugim riječima, promijeniti boju i išarati registarske tablice kako bi spriječio otkrivanje dok ne budu mogli prelakirati vozilo. Posao oko lakiranja kamioneta sredila je Sharon Halstead.

4. novembra 1988. konj ukraden s farme predat je u hotel za konje koji je pripadao Mary Lowe iz Grants Passa u Oregonu. Istoga dana grupa je, pod Leovim vodstvom, ukrala motocikl iz trgovine Suzuki u Grants Passu. Motocikl su zatim smjestili u unajmljeno skladište.“

Htjeli bismo znati

Mjesecima, dok sam radio na rukopisu ove knjige, mnogi su me pitali kako su dvije inteligentne mlade osobe mogle dopustiti da ih se navede na ubistvo a da nisu bile pod uticajem droge ili neke druge psihotropne supstance. Kako bih pomogao ljudima da shvate pokretačku silu koja je bila umiješana u ovu tragediju, skrećem im pažnju na događaj s kultom Branch Davidians i njihovim vođom Davidom Koreshom koji je 1993. odveo gotovo stotinu ljudi u vatrenu smrt kod Wacoa u Texasu.

Mjesecima nakon što su savezni agenti osvojili teško naoružanu tvrđavu kulta Branch Davidians, kriminolozi, pravni analitičari, teolozi, sociolozi, psihijatri, vojni stručnjaci i mnogi drugi posvetili su mnogo vremena proučavanju te tragedije i njezinim uzrocima.

Budući da sam u penziji, imao sam vremena slušati specijalne reportaže na televiziji i čitati u novinama o pojedinostima istrage do kojih su došli stručnjaci u potrazi za objašnjenjem kako je David Koresh mogao tako mnogo ljudi odvesti u smrt na onakav način.

Došli su do mnogih zaključaka, ali za mene najbolji i najvjerodostojniji razlog koji objašnjava tragediju kod Wacoa nije došao iz usta stručnjaka koji su proučavali Koresha i njegove sledbenike, već od sotonskog sveštenika koga sam upoznao još 1946. Dugo sam osjećao da o tome ne bih trebao mnogo govoriti. Čak ni vlastitoj djeci nisam govorio da sam bio spiritista, sve dok nisu odrasli. Ali kako prolaze godine i događaji potvrđuju njegove riječi, primjećujem da u svakoj svojoj knjizi sve više prenosim ono što je on govorio svojim sledbenicima.

Objasnio je kako demonski duhovi koriste harizmatične pojedince da bi prevarom zadobili druge ljude namamljujući ih u razne vrste ropstva. Sveštenik je rekao da natprirodna bića svoje najbolje medije nalaze u vjerskom svijetu.

Dodajući da duhovi mogu tako podsticati misli i prizore u ljudskom umu da ljudi vjeruju kako su to njihove vlastite misli, on je takođe tvrdio da duhovna bića u pojedincima mogu proizvesti snažna osjećanja i silnu ljubav. „Kad čovjek jednom dođe do te tačke“, rekao je, „duhovi su u stanju onesposobiti inteligenciju i potpuno zavladatai osobom“.

Pogledajte kako su David Koresh i njegovi ljudi razmišljali i osjećali. Branch Davidians imali su stav svojstven svim ekstremistima i fanatičnim grupama. Oni su snažno vjerovali da jedino oni imaju svu istinu i da su jedino oni istinski Božji sledbenici. Oni su osjećali da ogromna revnost za svoje ideje koju su imali dolazi od samog Svetog Duha. Žalosno je da se mnogi hrišćani toliko mnogo uzdaju u svoje osjećaje, a ne shvataju da su Sotona i njegovi anđeli takvi stručnjaci te čine da se ljudi osjećaju dobro čak i kad njeguju zablude.

Kad sam 1993. dotjerivao svoju knjigu *Moj put u svijet natprirodnih sila*, spomenuo sam kako je spiritistički sveštenik rekao da je Sotona većinu naveo na zaključak da on i njegovi demoni ne postoje. Sotona je, rekao je, uveo nova vjerovanja koja poriču Bibliju, dok je istovremeno ograničio djelovanje palih anđela. Iz toga slijedi da njima više nije dopušteno igrati se s praznovjernim ljudima. Na primjer, u nekim dijelovima svijeta demonski duhovi su stoljećima navodili ljude da vjeruju kako spavanje u sobi s brojem 13 donosi nesreću.

Stanovnici zemljoradničkih krajeva sjeverne Europe i danas miješaju i mijese u smjeru kretanja kazaljke na satu, a domaćice čvrsto vjeruju da bi pokreti u suprotnom smjeru sigurno donijeli nesreću. Sveštenik nam je objasnio da su stvari kojima se mi danas smijemo, kao miješanje u smjeru kazaljke na satu, bile vrlo ozbiljne prije tristo godina kad su Sotonini anđeli podsticali to vjerovanje čineći zlo onima koji nisu poštovali praznovjerja koja su držali njihovi preci.

On je takođe opisao kako duhovi katkad nekim predmetima daju moć i zadivljuju ljude koji vide da se iza svega toga nalazi nešto privlačno natprirodno. U mnogim slučajevima duhovi su se objavili kao divni anđeli dok su se pokatkad utjelovili kao ljudska bića. Na taj način snažna vjerovanja i strahovi držali su ljude u stanju stalne neizvjesnosti i pokornosti. Duhovi silno uživaju u svemu tome, jer nas vole maltretirati i tlačiti.

Sveštenik nam je rekao kako je Sotona shvatio da će vrlo malo naraštaja proći prije nego što ljudi na svoje pretke budu gledali kao na praznovjerne, i to zbog toga što će zanemariti duhovni svijet oko sebe. „Od tada“, rekao je, „sve će više i više ljudi tvrditi da Sotona i njegovi anđeli zapravo ne postoje.“

Očarani novim svijetlom

Sestre Halstead bile su žrtve demonskih duhova budući da je Sotona sada uklonio ograničenja koja su njegove brojne anđele držala pod kontrolom više od 200 godina. Da bismo ovo bolje shvatili, dublje ćemo istražiti nešto što sam ranije spomenuo.

Kad su tokom kasnih sedamdesetih godina neki evanđeoski hrišćani bili očarani onim što su nazivali „novim svijetlom“, idejama za koje su mislili da su predugo bile uskraćene hrišćanima, počeli su uporno moliti od Boga nove spoznaje i otkrivenja. Drugi su postali opsjednuti mišlju da je pravo vrijeme tražiti od Boga da im dopusti vidjeti anđele i razgovarati s njima kako bi ih ta bića poučila da na nov i bolji način služe Njemu.

Mnoge od tih zahtjeva pokretala je želja za samouzdanjem. To je ljudima dalo nesvjestan osjećaj nadmoći i lakovjerno su mislili da bi mogli saznati tajne od natprirodnih bića i biti u

direktnoj vezi s Bogom. Želja da se iskusi Božje postojanje i zna više nego drugi može stvoriti zavisnost kao bilo koja droga. To je istovremeno otvorilo put Sotoninim anđelima da se objave nekim ljudima tvrdeći kako su došli s Neba. Malo po malo takvi lažni anđeli počeli su izvrtati Hristovo jevanđelje. Dok sam posmatrao kako se taj trend razvija u nekim neadventističkim crkvama, pitao sam se koliko će vremena proći dok demonski duhovi na isti način zatruju misli Božjeg naroda koji drži Njegove zapovijesti i prevare mnoge od njih.

Tokom ranih osamdesetih, kad su neki protestanti zaključili da postaju opsjednuti demonima, duhovni vođe, koji su zapravo doveli ljude do toga da budu opsjednuti, nisu gubili vrijeme da zavladaju situacijom. Preduzimali su istjerivanje duhova, a pokušaj da se iz čovjeka istjeraju deseci demona trajao je katkad cijeli dan. Sila palih anđela koje je sam Sotona zadržavao više od dvjesto godina ponovno je otvoreno djelovala u životima hrišćana.

Kad sam primijetio da su te dvije široke ceste koje vode do hrišćana širom otvorene, tako da se Sotonini anđeli mogu pojavljivati pred ljudima kao anđeli svijetla, počeo sam tražiti i čitati svakojake tekstove adventista sedmoga dana u kojima se tvrdi da su primili novo svijetlo od Boga preko Njegovih anđela. U to vrijeme sam podučavao veliku grupu u subotnoj školi, i svoje članove sam zamolio da mi donesu sve što su napisali adventisti sedmoga dana u čemu ima bilo kakvih naznaka primanja novoga svijetla od Boga ili Njegovih anđela.

I tako je stvar krenula. Otkrio sam da su članovi mog razreda subotnje škole stupili u dodir s prijateljima i rođacima iz mnogih dijelova Sjedinjenih Država i Kanade, te od njih tražili da im pošalju bilo kakav materijal koji se bavi novim svijetlom. Saznao sam, na primjer, za neke koji su postali adventistički istjerivači duhova. Postao sam svjestan da postoje samostalni pojedinci koji počinju sijati nezadovoljstvo u redovima adventista a da ih naši crkveni vođe i ne primjećuju.

Glasovi od Boga

Neki materijali koje sam dobio od članova moga razreda govore o pojedincima koje anđeli podučavaju o onome što bi, navodno, trebalo obogatiti njihovo hrišćansko iskustvo i pomoći im da pripreme druge za skori Hristov dolazak. Ljudi su prihvatili navodna otkrivenja o novom načinu shvatanja Boga i ugađanja Njemu, osobito kad su došla preko djece rane tinejdžerske dobi ili mlađe. Mnogi su prihvatili ta učenja kao da dolaze od Boga zaključujući da bi bilo nemoguće da tako mala djeca takve stvari izmisle.

Često bih primio materijal koji govori o nekima koji su dobili poruku od Boga kroz glas koji je govorio neposredno iznad njih. Jedan čovjek je, stojeći ispred svoje kuće, mislio da je primio poruku od Boga u kojoj mu se nalaže da se pripremi za gradnju hrama u Oregonu, gdje će se moći čuvati Kovčeg zavjeta dok Hristos ne dođe. Jednoj je ženi Bog navodno rekao da će preko svojih anđela otkriti istine za naše vrijeme, a ona neka bude spremna i neka vjeruje. Četrnaestogodišnja djevojčica je vjerovala da su je anđeoska bića prenijela do raznih dijelova svijeta i pokazala joj gdje će se uskoro odigrati važni događaji.

Neki anđeo je često dolazio u posjetu jedanaestogodišnjem dječaku i odvodio ga do određenih krajeva na zemlji, uključujući i Vatikan, govoreći mu o brojnim važnim događajima koji bi se trebali odigrati na tim mjestima tokom svršetka zemaljske historije.

Telepatske poruke od Boga

1983. pojavila se zamisao da je širenje Jevanđelja završeno i da je počelo „doba izlivanja Duha“. Neki su to nazivali i „naprednom hrišćanskom stazom do posvećenja“. Istovremeno se

pojavi i poruka da je Bog izabrao novi način komuniciranja sa svojim narodom - preko naših misli. Evo par odlomaka iz teksta koji govori o tome:

„Ovaj vid komuniciranja ili obraćanja preko misli *temeljni je način* koji Otac danas koristi u komuniciranju sa svojim narodom. Ta komunikacijska mreža prijeko je potreban temelj za primanje Svetoga Duha. Ona je toliko važna da, ako ne postane stvarno životno iskustvo, ne može, niti će ikada moći doći do uspostavljanja bilo kakve veze ili odnosa s Nebom. To je sama bit procesa posvećenja u životu.

Iskustvo pokazuje da je glavno sredstvo komunikacije u naše vrijeme misao, koju vjernik ubrzo prepoznaje kao glas Duha. Te misli izgledaju kao vaše vlastite, ali vi počinjete shvatati da, kad bi se vas pitalo, ne biste mislili na taj način. Štaviše, darovana svjetlost prepoznaje se kao nešto što ljudski um ne može stvoriti.“

Taj tekst takođe tvrdi da se „mjesecima kasnije anđeo *hrišćanske staze* lično objavio jednoj grupi u subotu poslijepodne i dao im još veću svjetlost o tome što ih očekuje na toj stazi“. Taj takozvani anđeo rekao im je da će nekima od njih na dar biti dane čudesne moći:

„Taj dar... podrazumijeva sposobnost upravljanja stihijama prirode kao što su padanje kiše, potresi, suše, ili bilo što drugo što Gospod zaželi da čovjek učini. Takvi ljudi biće se takođe u stanju prebacivati s jednog mjesta na drugo, vaskrsavati mrtve, liječiti bolesne itd. Sve su to otkrili Gospodnji anđeli.“

Rečeno je da su neki od onih koji su u to bili umiješani doživjeli vidljivi susret s natprirodnim bićima, da su vidjeli i dobre i zle anđele, razgovarali s njima i bili svjedoci neobičnih čuda. Nadalje, oni uče da i dobri i zli anđeli imaju imena koja opisuju njihovu službu, kao Anđeo Utjehe, Anđeo Sumnje itd. Oni tvrde da se Isus nekima objavio kao Anđeo Spoznaje.

Jedan drugi tekst govori o ljudima iz Kine, Francuske, Irske i Južne Amerike koji su na natprirodni način bili preneseni u domove nekih adventista u Sjedinjenim Državama. Isus lično i anđeli uredili su te susrete. Ove pojave smatram utjelovljenjem demonskih duhova. Ljudi koji su doživjeli taj fenomen tvrde da su neki adventisti, koji su primili pozni dažd, dobili dar jezika kako bi razgovarali s tim posjetiocima. Razgovori su trajali od nekoliko minuta do pola sata nakon što se stranac pojavio u njihovoj sobi.

Takvi takođe uče da će potpuno savršenstvo, stečeno posvećenjem za vrijeme poznog dažda, učiniti da čovjek više neće imati potrebe za Hristovom pravednošću. Takva zamisao je suprotna jasnom, jednostavnom i divnom biblijskom učenju o spasenju. Ona se razilazi s Pismom kao mjerilom, uzorom i pravilom prema kojem trebamo oblikovati svoje živote dok Božji Duh djeluje u nama čineći naše karaktere slične Hristovom.

Apostol Pavle je bio zabrinut da bi lažni učitelji mogli zavesti hrišćane njegova vremena i lišiti ih njihove vječne nagrade. On je pisao Korinćanima: „Ali se bojim da se slučajno ne bi, kao što je zmija zavela Evu svojim lukavstvom, vaše misli pokvarile te se udaljile od jednostavnosti koja je u Hristu.“ (2. Korinćanima 11,3)

Njegova zabrinutost za Božji narod nije bila bezrazložna i on je u 13. i 14. retku objasnio zašto se tako osjeća: „Takvi ljudi su lažni apostoli, prijevarni radnici, koji se pretvaraju u Hristove apostole. Nije ni čudo, jer se sam sotona pretvara u anđela svjetla.“

A ja poručujem vama, dragi čitaoci, da se čuvate igre s anđelima jer je vrlo opasna. Naša se pramajka Eva igrala, i svi smo završili izvan Edenskog vrta; živeći u jadu i bijedi, svi mi idemo u samo jednom smjeru - ka grobu.

ŠESTO POGLAVLJE

Krivi su radoznalost i očaranost

S negodovanjem sam pristupio pisanju ove knjige, a znajući da se to ipak mora učiniti. Moja jedina namjera je razotkriti prevaru koja će mnoge dobre ljude, ako joj se dopusti da napreduje, smjestiti izvan zidina Novoga Jeruzalema nakon drugog vaskrsenja.

Moja želja je izbaviti a ne osuditi. Prevesti druge sigurno preko duhovnog živog pijeska i ne pustiti bilo koga da ide sam bez obzira na ishod. Molim vas da jasno shvatite da imena spomenuta u sledećim izvještajima nisu tu radi osude, već kao dio dokumenta. Sva navedena imena dio su zapisa koji su se pojavili u novinama, policijskim izvještajima, sudskim zapisnicima itd. Mislim da bi ova knjiga mogla biti priručnik za duhovni opstanak mnogima koji vjeruju da su nedodirljivi za sile zla.

Kao što sam ranije spomenuo, tokom ranih 1980-ih novi fenomen se pojavio u adventističkim krugovima. Ta tema je očarala mnoštvo ljudi i ponudila im nešto novo o čemu će pričati. Otkriveno je da adventisti mogu biti opsjednuti demonima, a neki od naših adventističkih propovjednika tvrdili su da su stvarno razgovarali s pravim demonima dok su ih istjerali iz ljudi. Čitava je stvar za mnoge bila vrlo uzbudljiva, i uzburkala je njihovu radoznalost do grozničavosti. A to je vođama naše crkve dalo nov razlog za zabrinutost kao „nadglednicima“ koji napasaju „crkvu Božju, koju sebi steče krvlju svojom“ (Djela 20,28).

Tokom ljeta 1981. starješina J. Reynolds Hoffman na saboru u Keeneu u Texasu iznio je niz propovijedi o duhovnoj borbi. Sve njegove propovijedi bile su snimljene, od toga je načinjen komplet audiokaseta i ljudi su ih masovno kupovali. Nedugo nakon toga i drugi duhovni vođe su mu se pridružili kao istjerivači demona.

Nije prošlo mnogo i počeli su se zbivati događaji koji su ukazali na probleme koji očekuju Crkvu adventista sedmoga dana ako takvi pojedinci nastave tim putem. Oni su u početku djelovali slično kao i propovjednik iz Chicaga kojega sam ranije spomenuo. On je mislio da bi prisiljavanjem demonskog duha da se predstavi i da odgovara na pitanja koja mu postavi istjerivač u vrijeme istjerivanja mogao doći do dragocjenih podataka o natprirodnom što bi mu, opet, moglo pomoći u daljnjem radu na istjerivanju duhova.

Ali načinili su dvije temeljne greške. Prvo, prekršili su Božju zapovijest da se niko ne obraća duhovima (Ponovljeni zakon 18,11). Drugim riječima, nitko nije smio tražiti informaciju ili savjet od zlih duhova. Ako je ko to i učinio, trebao je biti ubijen (Levitski zakonik 20,26.27; *Velika borba*, str. 477). Bog Izraelov nije dopuštao prevarnim duhovima da ih obmanjuju.

Druga greška bila je što su stajali za propovjedaonicom i tokom drugog dijela bogoslužjenja pričali iskustva koja, zapravo, služe uništavanju čovjekovog povjerenja u Hristovu snagu da spasi. Takvi adventistički istjerivači bi prepričavali događaje u kojima su hrišćani, navodno, bili opsjednuti desecima demona a da toga nisu bili svjesni sve dok nisu čuli kako govornik nabraja simptome koje su slušaoci već doživjeli u svom životu. Adventistički istjerivači demonima bi dali imena kao Ljubomora, Gnjev, Ponos, Strah, Alergija, Glavobolja i Zaboravnost. To su stvari s kojima čak i Božji narod ima problema. Nama nisu potrebni demoni da bismo bili ljubomorni ili srditi. Reći kako te normalne ljudske pojave uzrokuju demoni, uvjeriće mnoge koji od nečega spomenutog pate da su opsjednuti zlim duhovima.

Zamislite za trenutak nekoga ko pati od bilo koje od tih teškoća i godina se s njom bori. Taj se često moli za taj problem. On ili ona tada dolazi u crkvu da se malo ohrabri i stekne jasniju

viziju bolje budućnosti, ali umjesto toga naiđe na lošu vijest da u njegovom ili njezinom životu djeluju demoni bez obzira na sve želje i napore. To znači da su molitve Hristu ostale neuslišene. Zamislite kako bi to bila poražavajuća vijest.

Žalosno je reći, ali kad nečije povjerenje u Hrista, nečija vjera u Hrista, iščezne, tada demoni mogu pristupiti i opsjesti. Bog spasava milošću po vjeri, i ako bilo što ili bilo tko uništi nečiju vjeru, širom se otvara put da uđu zli duhovi i takvoga proglase svojim vlasništvom.

Neki od adventističkih crkvenih vođa, koji su osjetili opasnost od takvih istjerivanja demona, nisu gubili vrijeme da odgovore na takve zamisli. 1982. godine, u vrijeme kad je iz štampe izišla knjiga o mom obraćenju, predsjednik Newyorške konferencije poručio je svim adventističkim crkvama koje su bile pod njegovom nadležnošću da ne dopuste nekim istaknutim evanđelistima ni njihovim pristalicama govoriti u bilo kojoj od naših crkava. Dotad su istjerivači demona dosta toga učinili u sjevernoj Pennsylvaniji, osobito u adventističkoj crkvi Montrose, koja se nalazi svega nekoliko kilometara južno od adventističke crkve u Vestalu u državi New York. Oko mjesec dana kasnije predsjednik Atlantske unije izdao je isti nalog za sve crkve pod njegovom upravom.

Sotonina osvajačka sila

Kao što sam već rekao, mnogima je nemoguće shvatiti kako su dvije zrele žene, trezvene i zdravog razuma, mogle ubiti dvoje ljudi, a vjerovatno bi ubile još četvoro da ih policija nije u tome spriječila. Pogledajmo na tu tragediju iz drugog ugla.

Spiritistički sveštenik, kojega tako često citiram, jednom je izrekao ovu zanimljivu izjavu: „Veliki poglavar Sotona svojim je predanim slugama dao posebno pomazanje - pomazanje zavodljivosti. To je očaravajuća sila koja odvodi na stranputicu na taj način što stvara duhovno sljepilo.“

Ako tu činjenicu imamo na umu dok istražujemo i proučavamo natprirodno iskustvo sestara Halstead, neće nam biti teško razumjeti zašto su se neke stvari odvijale upravo tako, i kako Sotona pokreće ljude da učine gotovo nevjerovatna djela.

Audiokasete su za jednoga istjerivača demona učinile ono što on nikada ne bi mogao da je samo govorio u crkvama. Bilo je to pravo vrijeme i veliki broj ljudi bio je spreman za nešto što bi ih oživilo, ni ne pomišljajući da je moguće da budu prevareni.

Osobito su ljudi iz Oregona pokazali zanimanje za djelovanje toga propovjednika. Ženu po imenu Jean Ketzner, koja je u toj državi postala njegova bliska saradnica, mnogi su smatrali osobom velikog duhovnog kapaciteta. Prema sudskim dokumentima sa suđenja, koje je objavio list *Daily Courier* iz Grants Passa, ona je jednoj od sestara Halstead tvrdila da ima sposobnost istjerivati demone i neposredno razgovarati s Bogom.

Kad se radi o primanju poruka od Boga, Ketznerova je bila neka vrsta pionira u adventističkim krugovima.

Čim je saznala da i neka žena iz Utaha, po imenu Pat Ferguson-Johnson, u svom umu čuje poruke od Boga, odmah je pozvala da sa svojim suprugom dođe u njezin dom u Canyonvilleu u Oregonu.

Tokom suđenja sestrama Halstead predstavnici zakona učinili su sve što su mogli da Ketznerovu dovedu u sudnicu, ali ona je napustila taj kraj i nisu je mogli naći. Mnogi su bili vrlo razočarani što joj se nije moglo ući u trag. Odlomci sudskog zapisnika od 209 stranica, koji je sada u mom vlasništvu, spominju da je sudija izuzeo Ketznerovu kao svjedokinju, a prema iskazima ljudi umiješanih u taj slučaj s kojima sam razgovarao, sudija je izdao nalog predstavnicima zakona da je prestanu goniti.

Pokrenuti radoznalošću

„U ljeto 1983.“, pričala mi je Jodi Halstead, „moj suprug Richard i ja bili smo u stanu Davida Greenea Starijeg i njegove žene Lois, koji se nalazio u Wimeru u Oregonu. Dave i Lois naši su stari prijatelji, još od dana kad su naša djeca bila mala i kad smo svi živjeli u južnoj Kaliforniji.

Dok smo bili tamo, Dave nam je pričao o nekakvim kasetama koje je dobio od J. Reynoldsa Hoffmana, a koje su govorile o opsjednutosti demonima i službi istjerivanja. Pokazali smo silno zanimanje za ono što je on rekao o tim kasetama. Tamo se govorilo o natprirodnom i kako neki imaju sposobnost upravljati duhovnim bićima a da ih se uopšte ne boje.

Nakon što smo poslušali nekoliko kaseti, Dave nas je upitao želimo li prisustvovati obredu istjerivanja zlih duhova iz jedne žene koji je dogovoren u stanu Jean Ketzner u Canyonvilleu. Dave je dodao da je Jean postala moćan istjerivač otkad je podučava vodeća osoba iz adventističkih krugova. Oduševio nas je taj predlog. U vrijeme kad smo živjeli u Kaliforniji tamo su bili i Ketznerovi, i naša djeca su se igrala zajedno. Sad smo se radovali ponovnom susretu, a osobito što ćemo ih vidjeti na djelu, u borbi s jakim demonskim duhovima.“

Trebao bih spomenuti da ove pojedinosti crpim iz dva izvora: iz pisma koje mi je u jesen 1995. poslala Jodi Halstead, i iz bilješki koje sam zapisao tokom posjeta Salemu u Oregonu, u aprilu 1996.

Dok sam slušao njenu priču, još tada sam zaključio da je neobična radoznalost imala velikog udjela u njihovoj spremnosti da prisustvuju istjerivanju demona. Činjenica da je ta osoba već prošla kroz jedan obred, a „ipak je u sebi imala još veliki broj demona“, što je zahtijevalo još jedan obred kako bi se istjerali oni najmoćniji i najuporniji, pojačala je njihovo zanimanje.

„I tako, nekoliko dana nakon što smo slušali te kasete, otišli smo do Jean radi te prevažne seanse istjerivanja“, nastavlja Jodi Halstead. „Tamo je bilo desetak osoba. Sa Biblijama u rukama, svi smo posjedali na pod spavaće sobe na spratu. Donna (nije njeno pravo ime) je bila u središtu kruga ležeći zatvorenih očiju.

Jean Ketzner je vodila, a počela je čitanjem nekoliko redaka iz Pisma. Zatim je nastavila molitvom iz koje se vidjelo da želi završiti posao koji je započela. I drugi su takođe čitali iz Biblije i molili; zatim smo pjevali pjesme i još malo molili. Jean se ponovno molila i razmazala malo ulja za pomazanje po Donninom čelu, nakon čega je u Hristovo ime zapovjedila demonima da se pokažu.

Čitavo vrijeme Donna je imala zatvorene oči, ali joj se tijelo pomalo micalo, a lice joj je mijenjalo izraz dok su se demoni pokazivali. Jean im je ponovno zapovjedila da se predstave i kažu što su učinili Donni. Duhovi su koristili ženine glasnice kako bi govorili. Neki su glasovi bili vrlo glasni i grubi, i u nama su izazivali užasne osjećaje. Drugi su bili vrlo nježni. Neki su duhovi odbili izaći, na što bi Jean rekla: 'Pjevajmo pjesmu »Moć je u krvi.«' Tada bi demoni zaurlali: 'Ne »Krv«! Ne »Krv«!' Također su očajnički jaukali kad bi Jean dodala još ulja pomazanja na Donnino čelo.

Jean je razgovarala s jednim od demona koji joj je rekao da ih je Donna puna. Jedan je od njih među ostalim rekao da koristi televiziju da zaokupi adventiste kako ne bi imali vremena za proučavanje Biblije i molitvu. Neki demoni su se predstavili, a neki nisu htjeli. Evo nekih od njih: Glavobolja, Tuga, Plač, Bolest, Ponos itd. Ime jednog demona bilo je Svrab, i dok je on govorio, Donna je grebala svojim noktima. Seansa je trajala oko tri sata, nakon čega su gotovo svi prisutni bili emotivno i tjelesno iscrpljeni.“

Iako izgleda da se većina seansi s duhovima odvija uspješno, tokom nekih od njih može doći i do nasilja, saznao sam iz mnogih pisama o toj temi koja sam primio tokom prošlih sedam godina od ljudi koji su imali ili još uvijek imaju problema s duhovima. Neki su mi pisali o duhovima koji

nisu slušali istjerivača i odbijali su igrati se s njim. Takvi su duhovi odlučili zadržati svoju žrtvu po svaku cijenu. Kad su im istjerivači upućivali zapovijesti u Isusovo ime, duhovi su im se smijali, pa i fizički ih napadali. To me, svaki put kad čujem takva iskustva, podsjeti na jevrejske istjerivače koji se spominju u Djelima 19,13-16 koji su Isusovo ime koristili kao dodatni alat u svojoj profesiji. Snažni duhovi su ih napali i ti ljudi su jedva ostali živi.

S Johnom Gentryjem, višegodišnjim članom grupe o kojoj pišem, razgovarali su narednik Verlin David iz policije Grants Passa i Larry Pedersbeck iz šerifovog okružnog ureda u Yamhillu. Gentry je govorio o opasnosti komuniciranja s duhovima koji znaju biti i agresivni kad je potrebno. Evo kratkog ali zanimljivog odlomka iz tog razgovora:

„Verlin David: Imate li mnogo iskustva s demonima?

John Gentry: Prije tri godine sam išao na neke seanse. Tamo su istjerivali zle duhove iz ljudi.

Verlin David: Gdje je to bilo?

John Gentry: U Canyonvilleu.

Verlin David: Canyonville?

John Gentry: Da, tamo sam otišao samo da bih vidio šta će se dogoditi. Ali oni što su tamo istjerivali demone jako su me podsjećali na zavisnike o drogi, nešto s njima nije bilo u redu. Počeli su se ponašati jezivo... Postali su, zapravo, opasni... a zatim nasilni.“

Jodi mi je ispričala kako je 1983. stan Jean Ketzner postao središte i za službu istjerivanja i za one koji su imali dar vidjeti i čuti Boga i anđele. Vikendom se u njenom stanu okupljalo mnogo ljudi, osobito nakon što je Pat Ferguson-Johnson održala seminar o načelima komuniciranja s anđelima. Neki su došli sa sjevera, iz Eugena, da bi proučavali i molili. Mnogi su od njih vjerovali da će biti oslobođeni od opsjednutosti demonima.

Tokom jednog od sastanaka neko je rekao da Jeanin njemački ovčar izgleda tako podlo i opasno da razumije zašto ga ona drži u kavezu. Lynn Greene je izjavila da je pas opsjednut demonom podmuklosti i sigurno bi grizao ljude, te ga zato drže u kavezu dok traje sastanak. Gospođa Greene je dodala kako ona ima mačku opsjednutu demonom „starog doba“. Rekla je da je razgovarala s Bogom o tome i da je On rekao da će demon umrijeti ako ona ubije mačku. Ali ona je tu mačku voljela i nije mogla zamisliti da ubije životinju.

Izvjesna Ellie Fitzsemmons navodno je primila dar iscjeljivanja životinja. „Jednom, kad se sastanak održavao u domu Davea Greenea“, pričala mi je Jodi Halstead, „moj je mačak umirao, vjerojatno od trovanja. Oči su mu se izvrnule, na usta mu je izlazila pjena, desni su mu pobijelile i bio je potpuno mlitav. Donijeli smo ga k Ellie i zamolili je da iscijeli životinju. Stavila je jednu ruku na mačju glavu i molila. Mačak je trenutno ozdravio.“

Ljeto 1983.

Veliko uzbuđenje proželo je grupu dok je Pat Ferguson-Johnson dvije sedmice držala predavanje o „novom svijetlu“ i o tome kako se pripremiti za primanje dara komuniciranja s Bogom i anđelima. Syakom vjerniku koji je pribivao sastancima dala je kopiju poruke za koju, je tvrdila da je od Boga lično. Nakon njenog odlaska sastanci su se nastavili održavati i u domu Davida Greenea Starijeg. Ljudi su putovali iz Boulder Citya, Wimera, Canyonvillea, Roseburga i Eugena. Iz Grants Passa su došli Lynn i David Greene Mlađi. Različiti ljudi bi se okupljali tamo subotom i donosili hranu koju su dijelili s drugima. To su bili oni sastanci na kojima je Lynn Greene započinjala dajući poruke čitavoj grupi.

Lynn je bila prva u grupi koja je čula i vidjela anđele, i koja je tri mjeseca usrdno molila Boga da joj podari taj iznimni dar. Iako su ostali tražili isto, ona je postala glavni glasnik i središna osoba u grupi. Ostali su počeli zavisiti od nje za odgovore na mnoga pitanja koja su ih mučila. Kako su se sastanci nastavljali, grupa je postepeno postajala zatvoreno tijelo s mnoštvom tajnih podataka za koje su držali da se ne smiju iznositi onima izvan grupe. „Oni nisu spremni za to“, rekao je jedan koji je mogao „vidjeti i čuti“ natprirodno.

U oktobru 1983. Lynn Greene je izjavila da ju je Božji anđeo obavijestio da će svijet doći kraju početkom sledeće godine. Savetovala je članove grupe da se okupe u Grants Passu i pripreme za taj veliki događaj. Kad je prorečeno vrijeme došlo i prošlo, ona je taj promašaj objasnila kao probu vjere. Usprkos činjenici da je ta greška kod mnogih izazvala razočaranje, brzo su se oporavili.

Grupom se proširilo uzbuđenje kad su se prekrasni anđeli nastavili pojavljivati mnogima od njih i donositi im važne vijesti o lijepim stvarima koje bi se trebale dogoditi u bliskoj budućnosti. Na primjer, anđeo poslanik je rekao da je zapečaćivanje sto četrdeset i četiri hiljade pri samom svršetku. Uskoro bi trebalo početi vrijeme velike nevolje kad će se događati potresi i gotovo nevjerovatne katastrofe koje će brzo slijediti jedna za drugom i biće sve žešće kako se bude približavao Hristov povratak. To biće je predvidjelo veliku zbrku u finansijskom poslovanju kao i da će američki dolar snažno devalvirati, i da bi se sve to trebalo dogoditi 7. aprila 1985.

Članovi grupe poučavani su da vjeruju da će, kako se vrijeme nevolje bude produbljavalo, njima osobno biti sve bolje pošto će ih Bog koristiti na čudesne načine u završetku svojeg djela na Zemlji. Obuzela ih je neobična očaranost, zanos, demonska privlačnost, kojoj se malo ko mogao oprijeti.

SEDMO POGLAVLJE

Osakaćeni ekstremizmom i fanatizmom

Kad se netko udalji od načela „Tako kaže Gospod“ i dopusti bilo ljudima, bilo anđelima ili snažnim emocijama da upravljaju njegovim životom, a istovremeno zna da veći dio nove nauke nije u skladu s Božjom riječju, tada ponašanje takve osobe jasno pokazuje da je napustila svoje mjesto pod zastavom velikog Otkupitelja Isusa i da se pridružila prevarenima. Ona će se nakon drugoga vaskrsenja naći usred mnoštva pod zidinama Novoga Jeruzalema.

Ta osoba se može svakodnevno moliti Bogu i osjećati se velikom u svom hrišćanskom iskustvu, ali ništa ne mijenja činjenicu da je takav čovjek u cjelosti obmanut. Neko ga je naveo da vjeruje u ono što nije istina.

Činjenica da je čak i dobre ljude u Oregonu, neke i iz četvrte generacije adventista, prevara zavela s puta, ne treba nas iznenaditi budući da Pavlovo pismo Galatima bilježi slična iskustva tokom ranog razdoblja hrišćanske crkve. Dok čitam prvo poglavlje njegove poslanice, gotovo da mogu osjetiti njegovu strepnju i duševnu bol pri pomisli da bi veliki broj ljudi mogao ostati zaveden i izgubiti vječni život. „Čudim se da se tako brzo odmećete od onoga koji vas je pozvao da budete u Hristovoj milosti, da pređete na drugo jevanđelje. Toga drugog zbilja nema! Ima samo nekih ljudi koji vas zbunjuju i koji žele izvrnuti Hristovo jevanđelje. Ali, ako bi vam ko bilo to mi, bilo anđeo s neba - objavio jevanđelje protivno onom koje smo vam objavili, neka je proklet! ponavljam ono što smo upravo rekli: ako vam zbilja ko objavljuje jevanđelje protivno onom koje ste primili, neka je proklet!“ (Galatima 1,6-9)

Pavle svim hrišćanima jasno daje do znanja da se spasenje po Hristu ne tumači na dvadeset različitih načina, već samo na jedan - na način koji je Bog pokazao. Savršeni plan spasenja našega nebeskog Oca nepromjenjiv je kao Njegov karakter: „Jer ja, Jahve, ne mijenjam se.“ (Malahija 3,6)

Apostol je želio učiniti savršeno jasnim, ne samo Galatima već i nama, da Jevanđelje koje su propovijedali on i ostali apostoli nije neka vrsta ljudskoga izuma koji se može s vremenom dotjerivati, već Bogom određeno nepromjeljivo rješenje problema grijeha. On nam u nekoliko riječi kaže da ga je Isus tome podučio: „Doista, braćo, dajem vam do znanja: jevanđelje koje sam propovijedao nije ljudska stvar, niti ga ja primih niti naučih od nekog čovjeka, već objavom Isusa Hrista.“ (Galatima 1,11.12; vidi i retke 15-19)

Pitanja koja traže odgovore

Dok sam u aprilu 1996. razgovarao sa Sharon Lee i Deborah Halstead u ženskom zatvoru u Salemu u Oregonu, one su mi postavile brojna pitanja na koja su tražile odgovore. Jedno od njih ističe se iznad ostalih. Ali budući da nismo imali dovoljno vremena, obećao sam im da ću na nj odgovoriti u ovoj knjizi. Evo toga pitanja: „Šta nam se to, zapravo, dogodilo, zbog čega nismo mogle vidjeti koliko smo obmanute, i zašto Bog nije učinio nešto kako bi nas upozorio na veliku opasnost u kojoj smo se nalazile? Pa mi smo se svaki dan molile.“

To pitanje se sastoji iz dva dijela, a ja bih najprije odgovorio na drugi dio. Važno je uvijek imati na umu da je Bog dao našim praroditeljima jamstvo, kad ih je obdario slobodom izbora, da će On uvijek poštovati njihov izbor i neće se miješati čak ako donesu i pogrešne odluke. „Bog od svih svojih stvorenja očekuje službu iz ljubavi, poštovanje koje proističe iz razumnog uvažavanja Njegovog karaktera. On ne uživa u iznuđenoj odanosti i svima daje slobodnu volju kako bi Mu mogli služiti dragovoljno.“ (*Velika borba*, str. 423)

Naš život sastoji se od izbora i odluka. Od trenutka kad se ujutro probudimo pa sve dok ne odemo naveče u krevet, mi se stalno suočavamo sa izborom i moramo donositi odluke: koju ćemo odjeću nositi toga dana, koliko ćemo vremena posvetiti nekom poslu, s kim ćemo se družiti i, napokon, na koje ćemo vrijeme podesiti satni mehanizam za buđenje. A kad se radi o hrišćanskom životu, ja se zahvaljujem Bogu za Bibliju, Njegovu svetu Riječ, koja nam daje smjernice koje su nam potrebne da bismo donijeli ispravne odluke.

A sada o prvom dijelu pitanja: „Šta nam se to, zapravo, dogodilo zbog čega nismo mogle vidjeti koliko smo obmanute...?“

Najprije, vođe te grupe, proučavajući „novo svijetlo“, pali su pod vlast snažnih duhova koji su učinili da ovi djeluju krajnje iskreno u svom vladanju i u svojim vjerskim uvjerenjima, i da zadobiju takav uticaj kakav im omogućuje da svoje ljude odvedu u ekstremizam i fanatizam. Pouzdano je utvrđeno na temelju proučavanja ljudskog ponašanja da ekstremizam i fanatizam onesposobljavaju razum. Ja na to gledam kao na neki oblik trovanja, omamljivanja i umrtvljivanja uma. Drugim riječima, ljudi u tom stanju imaju umanjenu sposobnost, ili je uopšte nemaju, da shvate strašne posledice koje proizlaze iz takvog ponašanja.

Kako bi svoje sledbenike zadržali u tami i spriječili ih da shvate u kakvom su opasnom stanju, vođe su im rekli neka ni s jednim propovjednikom ne razgovaraju o svom „novom svijetlu“, i neka „poruke od Boga“ zadrže za sebe. Nažalost, tako je bilo i sa sestrama Halstead.

Spremno prihvaćena zabluda

Kad jednom onesposobe ljudski razum, demonski duhovi mogu tada iznijeti čak i velike prevare koje će njihove žrtve primiti s oduševljenjem. U Drugoj poslanici Solunjanima Pavle govori o „tajni bezakonja“ koju provodi Sotona, popraćenoj „svakovrsnim silnim djelima, varljivim čudesnim znacima i svakovrsnim pokvarenim zavodjenjem“.

Čitalac se može pitati kako se to odnosi na nas danas. Svaki put kad se prekrasni anđeo pokazao Lynn Greene tokom razdoblja od gotovo pet godina, najavljujući skori Hristov dolazak kad će On blagosloviti svoj osobiti narod - tu malu grupu, veličanstveno biće se pojavljivalo i predstavljalo kao Isus, njihov Otkupitelj. Čitavu tu stvar ja smatram „varljivim čudesnim znacima“.

Apostol je takođe govorio o „onima koji propadaju za kaznu što nisu prihvatili ljubav prema istini da bi se tako spasili“. On objašnjava da će Bog dopustiti da neodoljive obmane zarobe takve osobe kako bi i dalje „vjerovale laži“. (Da biste imali cjelovitu sliku, čitajte 2. Solunjanima 2,7-12.)

Razmislite - kako će veliko i strašno prokletstvo pasti na one koji su odbacili ljubav prema istini zbog odnosa s anđelima koji su ih uvjerali da ljudska bića posjeduju jednako tako živ i nezavisan duh kao i fizičko tijelo. I da taj duh, nadalje, može napustiti tijelo i putovati na Nebo i na druge svjetove, a zatim se vratiti u tijelo.

John Gentry, član grupe koja je proučavala „novo svijetlo“, imao je saobraćajnu nezgodu sa motociklom i bio je nadomak smrti. Dok je bio na odjeljenju za hitnu pomoć, doživio je vantjelesno iskustvo. Njegov duh je navodno otišao na Nebo k Isusu. Dok je gledao dolje s Neba, posmatrajući kako ga ljekari pokušavaju spasiti, Isus ga je upitao želi li ostati na Nebu s Njim ili se želi vratiti na Zemlju i činiti Božju volju govoreći ljudima kako da žive za Boga. John mu je odgovorio da je sretan na Nebu, ali da je odlučio vratiti se u svoje tijelo kako bi pripremio druge za Isusov skori dolazak.

Najzanimljivije u svemu tome jest da je John Gentry u to vrijeme bio adventista sedmog dana. Tvrdio je kako je imao brojna vantjelesna iskustva u kojima bi anđeo izveo njegov duh iz tijela i poveo ga na duhovno putovanje na Nebo, u posjetu drugim planetama, a zatim bi ga vratio

na Zemlju, gdje bi anđeo njegov duh, ili besmrtnu dušu, ponovno vratio u njegovo tijelo da nastavi živjeti kao normalno ljudsko biće.

Mislim da su John i ostali članovi te grupe sudjelovali u spiritističkom vraćanju preko prihvatanja zabluda koje Sveto pismo opisuje kao gadosti, kao što je navodna besmrtnost duše. Biblija jasno daje do znanja da će ljudi koji budu umiješani u vraćanje biti kažnjeni u ognjenom jezeru (Otkrivenje 21,8).

John je jednom prilikom svojoj grupi ispričao o osobito strašnom vantjelesnom iskustvu. Anđeo ga je navodno odveo do nečega što je u „njihovom“ natprirodnom svijetu duhova poznato kao „jama“. To je kao neko mjesto na koje Bog šalje demone iz posebnih razloga, kao i za one demone koje su tamo poslali istjerivači duhova tokom obreda istjerivanja.

Biće je Johna odvelo do otvora jame i dopustilo mu da pogleda unutra. Tamo je vidio rugobne demone kako se tuku između sebe. Napadali su jedan drugoga prostim riječima, motornim pilama i noževima. Užasnut onim što je vidio, zamolio je anđela da ga odvede na neko drugo mjesto. Anđeo ga je odveo na Mjesec, gdje je vidio svu opremu koju su američki astronauti ostavili kad su se vratili na Zemlju.

Drugi put anđeo je Johna odveo na Nebo gdje je posjetio svoj stan i gdje je vidio čak i svoju krunu koja ga je čekala na polici u jednoj od soba. Blistala je velikim sjajem i bilo mu je teško otići odatle. Nakon što je razgovarao s Isusom sreo je Mojsija i Iliju koji su se živo zanimali što mi radimo ovdje na Zemlji. „Upitali su me kakvi ste vi, a ja sam odgovorio: 'Oni su Božji narod i meni je čast biti s njima‘“, rekao je svojoj grupi. „Mojsije je bio tužan zbog toga što ćemo morati proći kroz iskušenja koja dolaze jer zna kako su nevolje bolne; njegova tuga se zatim pretvorila u radost, jer se sjetio da će vas uskoro sve vidjeti.“

John je takođe s ushićenjem govorio kako je vidio stablo života i kako ga se duboko dojmila veličina dvanaest vrata Novoga Jerusalima i veličanstvenost grada.

Međutim, Božja riječ nas upozorava da Johnova iskustva nisu bila ono što je on mislio da jesu, zato što ni John niti bilo koje drugo ljudsko biće ne posjeduje besmrtnu dušu, koja se često naziva i duhom. Biblija jasno uči da su ljudi potpuno smrtni i da samo Bog ima urođenu besmrtnost i „boravi u nepristupačnoj svjetlosti.“ (1. Timoteju 6,16)

Ono što se najvjerojatnije dogodilo bilo je da je jedan od Sotoninih palih anđela, koji je nekad uživao u životu na Nebu i koji pamti ljepotu i slavu toga mjesta, doveo Johnov um u stanje transa ili dubokoga sna, te je na poseban način podstaknuo njegovu maštu.

Kao što sam negdje spomenuo, prije mnogo godina čuo sam objašnjenje spiritističkog sveštenika da zli anđeli mogu uticati na ljudska bića koja svojevrijem svoje umove potčine hipnotizeru ili bilo kojoj osobi koja ima veze s vraćanjem. On je vraćanje definisao kao „upotrebu moći dobijene uz pomoć ili pod kontrolom demonskih duhova“. Zatim je rekao da je sticanje znanja uz pomoć ili pod upravom demonskih duhova zapravo jedan oblik vraćarstva bilo da je to predviđanje budućnosti ili saznavanje onoga što se dogodilo u prošlosti a da to nigdje nije zapisano.

„Svi smo se divili kako John može vidjeti anđele otvorenih očiju, isto onako kao što ljudi vide obične stvari“, pričala mi je Sharon Lee Halstead. „Svi smo mislili da je John miljenik Neba, da Gospod kroz njega djeluje i da mu je dao više duhovne milosti, da su mu dodijeljeni važni zadaci kao putovanja, poruke itd. jer je bio veliki ratnik za Gospoda. Takođe mu je rečeno da će proći kroz više nevolja nego što ih je prošao ijedan drugi čovjek na svijetu dosad.“

Gledali smo u Johna i uvijek smo željeli znati što mu Bog govori ili kamo je otišao na svom vantjelesnom putovanju. Uvijek nam je oduševljeno pričao svoja iskustva. Često smo vidjeli Johna kako gleda prema svemiru i kad bismo ga upitali što vidi, on bi nam pričao o onome što rade anđeli.

To su bili vrlo uzbudljivi trenuci za sve nas, kad smo mislili da smo Božji miljenici i da smo Njegov osobit narod u tom dijelu svijeta.“

Zapazite kako iskustva te vrste djeluju na osjećaj posebnosti i pripadnosti ekskluzivnoj grupi. Bog želi da se osjećamo osobitima jer pripadamo Njemu, a ne nekoj ljudskoj grupi. Njemu su svi ljudi osobiti.

Onesposobljeni razum

Dok smo Hilda i ja bili u posjetu kod Sharon i njene sestre Deborah u ženskom zatvoru u Salemu i dok smo razgovarali s njima o događajima koji su obilježili njihove živote od ljeta 1983. do novembra 1988. kad su im takozvani Božji anđeli uskratili svoju tajanstvenu zaštitu, bio sam iznenađen zbog njihove spremnosti da odgovore na neka teška pitanja koja sam im postavio. I danas visoko cijenim način na koji su mi pomagale da napišem ovu knjigu koja može pomoći drugima da izbjegnju slične obmane.

„1983.“, priča Sharon, „pridružila sam se grupi za proučavanje Biblije u kojoj sam bila vrlo aktivna i u koju sam vjerovala. Malo kasnije Lynn Greene mi je rekla da je primila poruku od Boga za mene. Rekla je da je Bog uzeo duh mojega supruga, izveo ga iz njegovog tijela i prenio ga na Nebo. Budući da je Bog uklonio duh iz tijela, demoni su se nastanili u Texu i koristili njegovo tijelo. Lynn mi je naložila da se razvedem od muža, odselim od njega i ne dopustim djeci da mu se približavaju. Uvjerila me je da je to Božja volja te sam tako i postupila.“

Zapazite kako se izjava Lynn Greene protivi Božjoj riječi. Ljudski duh (dah života) ne može napustiti tijelo jer je to nedjeljiva cjelina. Ako dah života napusti tijelo, ono je mrtvo.

„Od jeseni 1983. do februara 1985. primila sam mnogo takvih poruka. Počela sam zavisiti o Lynn za duhovno vodstvo. Još je troje iz grupe 'vidjelo i čulo' Boga i anđele kako im govore. Svi su oni opširno opisivali ono što su vidjeli. Lynn je potvrdila da moj sin takođe 'vidi i čuje' Boga i anđele te da je to dar od Boga.“

Dok sam razgovarao sa Sharon i Deborah, jasno sam shvatio da su neprimjetno bile uvučene u ono za što su mislile da je nov način služenja Bogu. Poruke su i dalje stizale preko predivnih nebeskih bića koja su im stalno govorila da će ih Bog uskoro upotrijebiti kako bi učinio velika čudesa na zemlji. Uzbudene od pomisli da čine velika djela za Boga, one su bile spremne da se odreknu, ako bude potrebno, svega što imaju.

„U oktobru 1983. moja prijateljica Lynn mi je predala poruku“, kaže Sharon, „da se Isus uskoro vraća na Zemlju i da svi moramo biti spremni. U to vrijeme sam živjela u McMinvilleu, u kući sa dvije spavaće sobe, novim namještajem i svim što sam trebala. Moja dva sina i ja tamo smo vrlo srećno živjeli. Poruka je glasila da Gospod želi da se ja odselim u Wimer i da sa sobom ponesem samo ono što stane u automobil, kao što je odjeća, hrana i moje tri mačke.

Deborah je najprije odvela moje dječake i ostavila ih kod naših roditelja. Kad se vratila, spakovale smo stvari u auto pretrpavajući ga kao nikada dotad. U kući sam ostavila svoj namještaj i sve što nije moglo stati u auto. Kasnije su došli moj brat David i njegova žena, i prodali iz kuće sve što su mogli.“

Sharon je rekla Bogu da bi učinila sve za njega. E, pa čekalo ju je veliko iznenađenje. Biće je donijelo poruku Lynn kako Bog želi da se Sharon odrekne automobila, jedine vrijedne stvari koju je imala. Kad je čula tu vijest, Sharon se najprije ražalostila, ali kad je malo razmislila, zaključila je da će je Bog bogato nagraditi ako posluša Njegovu zapovijest te se odrekla automobila. Možete zamisliti kako se ta mlada osoba morala osjećati kad joj je rečeno da se mora odreći automobila! Nije smjela tražiti novac za njega, zapovijest je jasno rekla da ga mora ostaviti. Ovdje vidimo kako

demoniski duhovi pokušavaju navesti ljude da Boga smatraju tiraninom. Prema mnogim pismima koja sam primio od ljudi koji imaju problema s duhovima očito je da pali anđeli vole dodijavati ljudima, uznemiravati ih, zadavati im nevolje i uzrujavati ih kako god mogu, i u tome ne odustaju lako. U svojim su aktivnostima ustrajni, hladni, okrutni i nemilostivi.

„Početkom 1984.“, sjeća se Sharon, „Dave i Lynn Greene rekli su nam da našim prijateljem Ronom B. i mojim suprugom (Texom Shivelyjem) u potpunosti upravljaju demoni. Lynn je rekla da, kad duhovno pogleda u bilo koga od njih dvojice, vidi kako su im oči crvene poput krvi. To demoni gledaju kroz njihove ljudske oči.“

Kao što vidite, zli anđeli su preduzeli sve što je bilo u njihovoj moći da ih navedu da prihvate brojne male zablude kako bi ih pripremili za veće koje tek imaju doći. A u svemu tome žalosno je to što su stvari išle upravo onako kako su duhovi planirali. Strašne su patnje i jad uništili živote mnogih ljudi.

„Jednog dana“, priča Sharon, „svi smo se okupili u kući Davida i Lynn Greene i tada sam prvi put srela Johna Gentrya. Ljudi su ga počeli gledati kao proroka zbog toga što je primio mnoge poruke s Neba i izgledalo je kao da ga Isus visoko vrednuje.“

U ljeto 1984. Lynn nam je prenijela poruku da ćemo John i ja biti dobri prijatelji i da je Božja volja da naši umovi budu kao jedan, jer da ćemo samo tako moći ispuniti Njegov plan. Bog nam je također preko Lynn navodno rekao da će se između nas roditi velika ljubav i da ćemo samo kroz tu ljubav biti u stanju izvršiti ono što nam je odredio da učinimo. U suprotnom bi nas Sotona pokušao uništiti tako da se Gospodnja volja ne može izvršiti.

Tada je 12. januara 1985. preko Lynn navodno stigla još jedna poruka od Gospoda: 'Neka se kaže mojoj sluškinji Sharon i mom sluzi Johnu da im se povjerava veliki zajednički zadatak i da će služiti svijetu. Neka im se kaže da moraju postati kao jedno, jer im samo na taj način mogu objaviti svoj nalog. Njihovi umovi i njihove duše moraju biti kao jedno. Ja sam Bog ljubavi; to jesam i to ću zauvijek biti.“

Sharon mi je rekla da su ona i John postali dobri prijatelji, a nakon nekog vremena on je predložio da se doseli k njoj kako bi se mogli bolje zbližiti. To je i učinio. Tri i po godine oni su dijelili sve i John se počeo baviti mišlju da se oženi Sharon, ali su iskrsele neke neočekivane poteškoće koje su ga navele da se odseli.

Pali anđeli su preduzimali sve kako bi tu grupu pripremili da prihvati čak i veće zablude kad god bi se ukazala prilika. Evo jednog kratkog događaja koji to ilustruje. Lynn Greene je prenijela poruku da Sharon i John Gentry trebaju otići u Kanadu i posjetiti adventističkog propovjednika koji je navodno spreman primiti naputke o „novom svijetlu“.

Ako se tačno sjećam, na granicu Kanade su stigli noću. Bilo je otvoreno više carinarnica, i automobili su išli u redu jedan za drugim zbog carinskog pregleda. Iznenada se otvorio još jedan prolaz na samom kraju niza kućica i John je skrenuo prema njemu. Uniformisani radnik je razgovarao s njim oko jedan minut, a zatim mu je rekao da nastavi put. Kad su se malo udaljili, John je rekao Sharon da mu je carinik, dok je razgovarao s njim, izgledao prozirn. Sharon je također bila iznenađena carinikovom pojavom.

„Dok sam gledala u njega“, rekla mi je, „mislila sam kako izgleda savršeno. Sve na njemu bilo je skladno: crte lica, bijele rukavice i način na koji je sjedio u kabini i razgovarao s nama. Nosio je kapu i tek ispeglanu uniformu, što mu je uz bijele rukavice davalo božanski izgled. Ta me se osoba snažno dojmila.“

Tada je njezin sin Leo, ne čuvši njihov razgovor, rekao svojoj majci da je to bio njihov anđeo, Sam, koji je uzeo ljudski oblik. Ona se odmah okrenula da ga ponovno pogleda, ali u kućici

više nije bilo svijetla niti je ikoga bilo u blizini. Taj je događaj poslužio da u njihovim umovima utvrdi osjećaj da je sve u redu na njihovom hrišćanskom putu. Napokon, nije li Bog toliko brinuo za njihov boljitak da je učinio da im se Njegov anđeo prikaže na takav način?

Neke stvari koje je ta grupa prihvatila bile su toliko groteskne da su u njih mogli vjerovati valjda samo oni čije je umove potpuno paralizovao ekstremizam i fanatizam. Na primjer, David Greene Mlađi bio je uvjeren da može upotrijebiti nevidljivi mač kako bi svoju kuću očistio od zlih duhova, i čak se ponašao tako i to pokazao pred mnogima. Za to se saznalo tokom saslušavanja Sharon Halstead u septembru 1989. dok je John Gentry bio na podiju za svjedoke.

Postavljena su mu brojna pitanja, a evo jednog odlomka iz sudskog zapisnika:

„Pitanje: Ko su među ljudima iz vaše grupe bili oni glavni, koji su imali sposobnost čuti?

Odgovor: Na samom početku bio sam to ja, Lynn i Denise. Kasnije oni koji su čuli nisu više poruke prenosili drugima, pa bi članovi grupe koji nisu imali sposobnost da čuju ili vide postavljali pitanja njima, a oni bi im davali odgovore.

Pitanje: Jeste li kada imali priliku vidjeti ljude kako se bore sa zlim duhovima u kući Greeneovih?

Odgovor: Ne razumijem.

Pitanje: Reći ću to na drugi način. Zna li za nevidljivi mač?

Odgovor: Da.

Pitanje: Možete li nam svojim riječima reći šta je to?

Odgovor: ...To je kao duhovni mač, a može se upotrijebiti da očisti kuću od svakog demona...

Pitanje: Je li Dave Greene imao nevidljivi mač, ili duhovni mač, kako ste ga vi nazvali?

Odgovor: Da, vjerujem da ga je imao.

Pitanje: Jeste li ga ikad vidjeli da ga koristi?

Odgovor: Jedanput, ali nisam baš vjerovao da će mnogo postići time.

Pitanje: Možete li nam opisati kako najbolje možete ono što ste vidjeli?

Odgovor: Kretao se polako po prostoriji, s rukom ispruženom kao da nešto hvata...

Pitanje: Je li vam rekao što čini?

Odgovor: Jeste... Spomenuo je da su ga toga dana uznemiravale mnoge stvari koje nisu išle kako treba; za to je bio kriv zao duh. Prije no što smo počeli proučavati Bibliju, on je želio očistiti kuću jer je znao da su oni tu oko nas...“

(Sud države Oregon, zapisnik saslušanja Sharon Lee Halstead)

Takvo razmišljanje je zbunilo policijske i sudske radnike. Oni nikad nisu čuli za takvo vjerovanje i trebalo im je vremena da se upoznaju s tim. Sud je ispitivao još jednoga čovjeka, Kena Cooka, o Davidu Greeneu Mlađem i njegovom nevidljivom maču. Gospodin Cook i njegova žena Denise bili su adventisti nešto manje od godinu dana kad su bili uvučeni u grupu „novoga svijetla“. Iz te su grupe bili istjerani kad su počeli dovoditi u pitanje neke stvari koje su primijetili. Evo nekih dijelova iz Kenovog svjedočanstva:

„Pitanje: Recite nam svoje ime, molim vas.

Odgovor: Kenneth Cook...

Pitanje: Gdje živite?

Odgovor: Newt Gulch 300, Wilderville...

Pitanje: Je li tačno da vas je policija nekoliko puta ispitivala o ovom slučaju?

Odgovor: Tačno je...

Pitanje: Svjedočanstvo gospodina Gentryja - slažete li se baš u svemu s onim što je on ispričao o tome dokle je ta grupa došla u vrijeme kad ste im se vi priključili?

Odgovor: Volio bih da neke stvari raščistimo... uglavnom s našim uplitanjem u tu grupu. Mi smo im se pridružili... u početku samo zbog službe istjerivanja demona... Primili smo se toga jer je stvar bila senzacionalna... Zanimarili smo razum i prihvatili ono što smo mogli opipati svojim rukama, vidjeti svojim očima i čuti svojim ušima, umjesto da smo poslušali savjet crkve ili drugih koji imaju više iskustva s tim.

Pitanje: Zašto o tome niste razgovarali s nekim iz crkve?

Odgovor: Kad smo prvi put pregledali taj materijal, pokušao sam otići k nekim članovima koje sam cijenio, ali mislim da su se oni toga uplašili. Mi smo u crkvi bili manje od godinu dana i zapravo nismo shvatali... što činimo. A budući da je reakcija tih ljudi, izgleda, bila prije strah nego odobravanje, sami smo sjeli i razmislili je li sve ovo dobro ili loše...

Pitanje: Ko je vodio grupu kad ste im se pridružili?

Odgovor: Teško je reći je li tamo bilo nekakvog vođe. Službu istjerivanja sam upoznao preko Davida Greenea... Za to sam se zanimao jer mi je žena bila na smrt bolesna od bolesti koja se zove lupus, a čuli smo da to po katkad može biti izazvano uticajem demona. Ljekari su rekli da nema nikakve nade za nju...

Pitanje: Ko je još iz grupe primao poruke u vrijeme kad ste im se pridružili?

Odgovor: Vjerujem da se služba istjerivanja na neki način razvila u službu primanja poruka. Koliko se sjećam, to se baš tada počelo dešavati. Tamo je bilo nekih koje nikad nisam lično upoznao, a predviđali su stvari koje će se dogoditi... Kad sam zbog toga izrazio svoju zabrinutost, rekli su mi da imam demona sumnje. A kad sam počeo prigovarati za neke stvari, tada su nas isključili.

Pitanje: Mislim da ste policiji rekli kako ste o tome razgovarali s Davidom Greeneom Mlađim, zar ne?

Odgovor: Tako je.

Pitanje: Možete li opisati taj susret?

Odgovor: Našao sam nekoliko vrlo zanimljivih biblijskih tekstova i citata, i da smo razumno sjeli i istražili te tekstove, došli bismo samo do jedinog mogućeg zaključka... Pozvonio sam na njegova vrata i on me je pozvao unutra. Sjeo sam. U tom je trenutku zazvonio telefon, on se izvinio i podigao slušalicu. Bio je to čovjek po imenu Lantis. David je s njim razgovarao, zatim je spustio slušalicu i obavijestio me da je deset hiljada demona upravo ušlo u kuću, to mu je rekao Lantis... To me je potpuno razoružalo... Prošlo je oko šest mjeseci kako smo napustili grupu, a David mi je (prije toga) objasnio da je naučio mnogo novih stvari i da je proizveo (kako je on to nazivao) 'nevidljivi mač', koji koristi kako bi očistio kuću od svih tih demona.

Pitanje: Možete li opisati što je preduzeo kako bi kuću očistio od demona?

Odgovor: Pa, ja ne znam što je on uopšte činio, ali se sjećam da je rukama radio nešto kao da daje znakove, a po kući je hodao kao da drži mač.

Pitanje: On, zapravo, nije imao mač u rukama?

Odgovor: Ne.

Pitanje: Koliko sam shvatio, otad više niste član te grupe?

Odgovor: Sasvim tačno.“ (*isto*)

OSMO POGLAVLJE

Beskrajna zbrka

Sotonini anđeli, predstavljajući se kao Stvoritelji, su tu grupu ljudi obasuli zbrkom, a oni su to bez oklijevanja prihvatili. Ali zbrka, kao i svako opojno sredstvo, može omamiti čovjeka i učiniti da izgubi orijentaciju. A to se upravo dogodilo ovim dragim ljudima u Oregonu.

Čovjek star 500 godina

Čitajući policijski izvještaj o tom slučaju, naišao sam na jedan osobito zanimljiv dio. On ilustruje šta je neko spreman vjerovati kad jednom počne slušati obmanu. David Greene Mlađi pozvao je policajca da ga posjeti jer mu je htio ispričati o čovjeku starom 500 godina koji je u njegovoj kući bio gost gotovo tri godine. Mislio je da je važno reći policiji svoju stranu priče kako ne bi bio pogrešno shvaćen u slučaju da joj to neko drugi saopšti. Evo kraće verzije onoga što je policajac zapisao:

„Kad sam stigao u kuću Greeneovih, razgovarao sam s Davidom... koji je rekao da je toga imaginarnog starca, tokom razdoblja u kojem je boravio u njegovom domu, samo Lynn Greene mogla vidjeti i s njim komunicirati. Starac se zvao Timothious...

David je rekao da je s vremenom i on mogao komunicirati s Timothiousom.

David je objasnio da je Timothious ovdje boravio oko dvije ili tri godine; takođe je rekao da je, dok je to vjerovao, znao sjesti na pod dnevnog boravka i govoriti jezicima... David je spomenuo da ga nakon njegovih duhovnih putovanja prisutni pitaju šta je vidio.

Spomenuo je da i John Gentry može poduzeti duhovno putovanje. Jednom prilikom su Gentry i David vidjeli iste stvari na svojim duhovnim putovanjima.“

Crna bilježnica Davida Greenea Mlađeg i Lynn Greene sadržavala je dodatne podatke. Timothious je navodno prije više od 500 godina živio u planinama Himalaje gdje je proveo dvije godine u pećini pišući „Knjige istine“. Te knjige su trebale ostati u toj pećini dok ih Bog ne odluči dati svom narodu u vrijeme svršetka.

Anđeli su rekli da su Timothiousa doveli da ostane u domu Greeneovih. On je navodno bio u jednoj drugoj dimenziji koju je samo Lynn mogla vidjeti. Uživao je u vožnji njihovim novim automobilom i u hrani iz njihovoga hladnjaka. Ležeći ili sjedeći na smeđem dvosjedu, njegovom omiljenom mjestu, volio je gledati televiziju, osobito emisiju *The Price Is Right*.

Timothious bi Davidu i Lynn Greene pričao o svojoj porodici, ženama i djeci. Oni su se okrenuli od Boga i on je čitavu porodicu dugo nadživio. Bog je Timothiousu ponudio izbor: ili da ide odmah na Nebo, ali prvo da umre, ili da ostane na Zemlji gdje neće nikada umrijeti i gdje će vidjeti Isusov dolazak, ali će morati krenuti ispočetka. Tokom vremena koje je proveo s Greeneovima, Lynn je vidjela kako je malo ostario.

Grupa „novoga svijetla“ doživjela je svakovrsna uzbuđenja u svom životu dok su ih pali anđeli posjećivali uslišavajući njihove molitve.

Jednog dana, dok su članovi grupe zajedno proučavali, rečeno im je da imaju veliku čast da ih posjete dvadeset četiri starješine koji se nalaze oko Božjeg prestola. Kao dodatno iznenađenje, i

biblijska kraljica Estera bila je s njima. Lynn, *John* i Cheryl su ih vidjeli i razgovarali s njima. Cheryl je pitala Esteru o zlatnom prstenu koji je nosila na prstu. „Kraljica“ je odgovorila da je to vjenčani prsten koji joj je poklonio njezin suprug kralj.

Neki anđeli su u to vrijeme s Davidom i Lynn ostajali danima. Njih dvoje su razgovarali s njima i raspitivali se o biblijskim temama i o svakidašnjem životu. Neki od anđela su tvrdili da imaju zanimljiva i privlačna imena. Evo nekih koja sam zapisao od 160 imena navedenih u crnoj bilježnici Greeneovih:

Anđeo Istine
Anđeo Jutra
Anđeo Radosti
Anđeo Brzine
Anđeo Velike Snage
Anđeo Uništenja
Anđeo Uspjeha
Anđeo jezika
Anđeo Truba
Anđeo Drveća
Anđeo Dugog Putovanja
Anđeo Tajne
Anđeo Izbavljenja
Anđeo Energije
Anđeo Dobrog Zdravlja
Anđeo Topline
Anđeo Koji Je Bio, Koji Jest i Koji Će Biti
Anđeo Materinstva
Anđeo Iza Zvijezda
Anđeo Sumraka
Anđeo Deset Imena

Osim toga, Greeneovi su vjerovali da mogu izmoliti da im dođe svaki anđeo s kojim pozele pričati, kao i to da anđeo doleti s Neba i odgovori im na svako pitanje koje postavе.

Neki savjeti koje su ta bića davala Greeneovima bili su smišljeni da ih sve više odvajaju od Crkve adventista sedmoga dana. Bića su im rekla da subotom čitaju i mole se kod kuće umjesto da idu u crkvu jer da ta grupa već zna više nego ostali članovi crkve, a propovjednik nije dovoljno duhovan da bi ih nahranio.

Da li biste mi vjerovali kad bih vam rekao da je jedan od tih anđela tvrdio kako je Neal Wilson, tadašnji predsjednik Generalne konferencije „otpisan“ i samim tim neprijatelj Crkve? A čujte tek njihovo mišljenje o evangelizacijama: „Oni samo gube vrijeme i novac.“

„Često se događalo“, kaže jedan iz grupe, „da Isus lično dođe dok smo bili okupljeni, i odgovara na naša pitanja umjesto anđela. Kad bi se Isus pojavio u domu Lynn, dolazio je s hiljadama anđela i ona je govorila da vidi kako sve blista od sjaja Hrista i svetih anđela. Svi ti anđeli bi se klanjali kod Isusovih nogu dok je On govorio, bilo da nam je davao poruku ili odgovarao pojedinačno na naša pitanja.

Lynn je rekla da nam se Isus sve vrijeme smiješio i da je uvijek srećan kad dođe posjetiti svoj narod na Zemlji. Podigao bi svoje ruke i blagoslovio nas, zatim bi pogledao prema Nebu, uputio molitvu svome Ocu i zamolio Ga da blagoslovi i čuva svoj narod ovdje na Zemlji. Isus nam

je rekao da zna da ćemo proći kroz mnoga strašna iskušenja koja dolaze, ali i da će nas On zaštititi od napada neprijatelja (Sotone).“

Kad bi bio čiji rođendan, anđeli bi s Neba donosili krajnje smiješne poruke. Članovi grupe dobijali su na poklon stvari koje su smatrali duhovnim darovima. Ti pokloni ih čekaju na Nebu dok oni ne stignu tamo o drugom Hristovom dolasku. Na primjer, u novembru 1984. jedan anđeo ih je izvijestio da je Isus jednoj ženi podario stado od 77 plavo-bijelih krava, jer zna koliko ona voli domaće životinje. Gospod Isus joj je također dao i tri krilata konja, jednog pastuha i dvije kobile. Na njenu veliku radost, biće joj je reklo da će se kobile uskoro oždrijebiti. I kao dodatak njenom iznenađenju, s anđelom je došao i Ilija koji ju je srdačno zagrlio.

Još zbrke

Slijedi pismo koje je nađeno među papirima što ih je policija Grants Passa zaplijenila tokom istrage, kad je pokušavala saznati što više činjenica o pokretu „novoga svijetla“, i kako su njihova učenja mogla dovesti do ubistva dvoje ljudi. Jedan od aktivnih članova toga pokreta (koji se povremeno spominje i kao jedan od njihovih vođa) pisao je prijatelju kojeg je želio nagovoriti. Osim što sam promijenio imena, čitav dokument prenosim kako je i napisan, uključujući i pogrešno izražavanje.

„Dragi Brian,

Ti znaš da ja nisam baš za pisanje pisama, ali sada imam jedan dar za tebe. Mnogo sam stvari naučio otkako smo posljednji put razgovarali. Postoji način da se vidi i čuje duhovni svijet. Ne sjećam se što sam ti prije govorio ali malo ću ti pojasniti.

Kad se moliš da ti um bude čist i otvoren te da sve zlo ostane podalje od nas Gospod upotrebljava tvoje vlastite misli da bi ti govorio i mnogi ljudi to čuju ali ne znaju i drže da su to njihove misli. Isto je i s anđelima. Pokatkad oni stoje uz tebe i govore ti a ti misliš da to razgovaraš sam sa sobom, ali kako možeš razgovarati sa sobom kad znaš što ćeš reći.

Tu postoje dvije stvari to mogu biti zli duhovi ili dobri anđeli, to je kao da na radiju uključiš visoku frekvenciju i učiš kako da tamo nešto pronađeš i zadržiš jer naši umovi su skloni lutanju tako da treba vježbati da bi se sve više i više napredovalo. Zlo ti kaže da ti to razgovaraš sam sa sobom i tjera te da tako misliš ali moli se za vjeru da možeš dalje slušati.

Prema Bibliji mislili smo da se Božji glas može svaki put glasno čuti ali u mnogo slučajeva Njegova poruka je bila prenošena mislima to čovjekov duh komunicira s Božjim duhom jer u tom bogopoštovanju u duhu unutrašnji čovjek također može gledati na isti način iako jedan od naših prijatelja svojim očima može vidjeti duhovni svijet. Mi vidimo kroz duhovnu viziju, to je kao san usred dana. Slike su drugi naziv. To Bog koristi našu maštu jer On je taj koji ju je i stvorio.

Mnogi ljudi po noći imaju snove zbog toga što to u stanju svijesti ne mogu prihvatiti zbog predrasuda sumnji i nevjerovanja. Noćne more dolaze od zla. Sad ću ti malo opisati te darove mi možemo vidjeti i čuti anđele upoznali smo mnoge i razgovarali s njima i stekli mnoge prijatelje koje jako volimo do danas 160. Svaki od njih ima svoje ime koje opisuje njegovu dužnost. Na primjer Istina je anđeo koji je zadužen za istinu. Dobro želi dobro a Radost donosi obilje radosti. Kiša donosi kišu i sve što možeš zamisliti. To su četiri imena a ima ih mnogo.

Postoje posebnih Sedam anđela. To su sedam Božjih duhova koji se spominju u Otkrivenju njihova su imena Mihael, Gabriel, Sarakiel, Rafael, Raguel, Uriel i Fenuel. Pod upravom tih anđela djeluje sve u svemiru. Jer svaka riječ u Bibliji koja govori o zemlji i čovjeku ime je anđela 'Jer moje riječi Duh su i život su'. Ti imaš svojega anđela pratioca koji je tvoj prijatelj uz anđela čuvara a ako

ih pozoveš još i oni će doći. Svaki anđeo ima svoju ličnost i one se razlikuju kao i kod nas ljudi ali svi oni nas jako vole i ako im kažeš da ih voliš to ih čini vrlo sretnima i oni te mogu čak i zagrliti.

Kaseta koju ti šaljem je traka sa muzikom koju sviraju anđeli da ti pokažem da se na Nebu ne svira pogrebna glazba koju tvoja mama obično pušta tokom subotnje 'gnjavaže'. Anđeo muzike kaže da svi muzičari imaju Dar muzike ali oni su često pod uticajem zlih anđela i muzika je izopačena često je samo muzika izopačena a ne riječi i obrnuto. Te pjesme su uzete odande odakle ih je on u to vrijeme mogao uzeti ali ima ih mnogo više samo što moramo čekati i pronaći ih.

Reći ću ti nešto o nekima od njih, Eagles (rock grupa, *prim. prev.*) predstavlja anđela Fenuela, i dok slušaš shvatićeš da oni pjevaju o anđelima. Svirač koji se tamo spominje anđeo je koji se tako zove i ako vidiš sretnog anđela kako pleše uz tu pjesmu vjeruj da je tako.

Anđeo muzike ju je preradio i učinio misaonom pjesmom a anđeli poezije napisali su riječi za tu misaonu pjesmu zato slušaj riječi i vidjećeš da nam se Isus obraća i neka se tvoj duh raduje. Svaki muzički sastav ima određeni postotak glazbe koja je od Gospoda. Reo Speedwagon ima nekih 2%, Abba 45%, a Fresh Air 98%. Kasnije ti mogu poslati još ako želiš.

Sad moram ići na spavanje,
s ljubavlju, Henry“

Onaj ko je pisao to pismo nije bio pod uticajem alkohola niti droge, naprotiv, bio je potpuno predan zdravom življenju. Nije bio ni nepismen budući da je završio fakultet. Ono što ovdje možemo vidjeti jest neopisiva zbrka koju su izazvali Sotona i njegovi pali anđeli. Oni su pokvarili njegove umne sposobnosti poigravajući se s njegovom maštom i igrajući se s njegovim emocijama.

Ta bića su u tom čovjeku stvorila snažan privid da je mudar jer je primio toliko mnogo „novog svijetla“ od, kako je vjerovao, Božjih anđela. Rastužim se svaki put kad vidim da demonski duhovi vladaju ljudima.

Iako su Sotonini anđeli stručnjaci u obmanjivanju ljudskih bića, oni se tu ne zaustavljaju već uživaju u tlačenju ljudi na svaki mogući način. Prema pismima koja sam primio od ljudi koji imaju problema s natprirodnim, oni vole dodijavati ljudima, uznemiravati ih, izazivati im nevolje i uzrujavati ih kako god mogu, i ne odustaju lako. Nepopustljivi u svojim aktivnostima, oni su hladni, okrutni i nemilosrdni.

Neobična žena

„U ljeto 1986.“, priča mi Sharon Lee Halstead, „David i Lynn su nam ispričali mnoštvo informacija koje su dobili od Boga i Njegovih anđela u vezi s krajnje pokvarenim bićem poznatim po imenu 'Neobična Žena'. Ona je najjača zla sila koja živi, a može se useliti u čovjekovo tijelo protiv njegove volje. To biće može čitati vaše misli i zna svaki pokret koji ćete učiniti. U tome i u mnogo čemu drugom ona je moćnija i od samog Sotone.

Ta informacija je služila da naše misli optereti dodatnom brigom da pokušamo izbjeći sve pomoću čega bi ona mogla ući u naš život. Čak i tada je John Gentry imao susret s njom koji ga je silno uplašio, toliko da je pomislio da bi mogao umrijeti.

U kasno ljeto 1987. on je u krevet otišao ranije nego obično i legao na desni bok skupivši se u položaj fetusa. Iznenada je počeo drhtati cijelim tijelom ne shvatajući šta se događa. Ležeći na pokrivačima, pokušao je moliti Boga za pomoć. Čim mi je John to ispričao, nazvala sam Davida i Lynn i oni su mi rekli da je to napad Neobične Žene i demona, i da bih ja trebala zapovijediti demonima da izađu i moliti se da se ne vrate.

I David i Lynn su bili pri telefonu istovremeno. Bila sam uplašena jer nisam znala šta se događa s Johnom, a oni su mi rekli da će se moliti za nas i da će Bog poslati još anđela da nadvladaju demone koji muče Johna. Nakon našeg telefonskog razgovora primijetila sam da se John još uvijek tresu. Onda je ustao, otišao u dnevni boravak i legao ispred peći. Tamo je ostao gotovo dva sata. Donijela sam pokrivač i pokrila ga dok se on molio za Božju pomoć.

Nakon sat vremena njegovo tijelo se počelo smirivati, a nakon još jednog sata drhtanje je potpuno prestalo i on je zaspao. Nakon toga John više nije htio razgovarati o Neobičnoj Ženi. Dave nam je rekao da bi joj čak i razgovor o njoj dao pravo da nas muči.“

Sharon Lee je rekla kako je to njihovo društvo vjerovalo da natprirodna bića mogu čitati misli. Nekoliko izjava Ellen White suprotne se toj misli. U knjižici *Confrontation* (str. 13.) ona kaže da je Sotona znao što Eva misli kod zabranjenog stabla samo zato što je nesvjesno izgovarala ono što je mislila. On nije mogao direktno čitati njene misli. U *Poruci mladim hrišćanima* (str. 201.) i knjizi *Selected Messages* (sv. 1, str. 122) ona jasno tvrdi da Sotona ne može čitati naše misli. Osim toga, kako bi bilo koja zla sila bila moćnija od samog Sotone? Takva pitanja su trebala upozoriti sledbenike Greeneovih, ali oni nisu razmišljali o onome što su čuli niti su to uporedili s nadahnutim riječima.

Smetenost i strah

Želim vam iznijeti još nekoliko informacija o tom takozvanom natprirodnom biću. Iz njih se vidi šta ljudi mogu učiniti kad ih pokreće strah, a nalaze se u sudskom zapisniku o razgovoru s Deborah Halstead koja je govorila pod zakletvom.

„Pitanje: Deborah, zanima nas više toga. Najprije ono o Neobičnoj Ženi.

Odgovor: Izvolite.

Pitanje: Gospodin Frasier je to već spomenuo i pitao vas o Neobičnoj Ženi.

Odgovor: Jeste.

Pitanje: U vrijeme o kojem govorimo, recimo u septembru i oktobru 1988., pa i početkom novembra, kad se sve ovo dogodilo, jeste li znali gdje se Sotona i Neobična Žena nalaze?

Odgovor: Da. Leo je rekao da oni... samo malo, ne mogu se sjetiti je li rekao da bismo trebali moliti za to ili nešto drugo, ali mi smo molili i tražili da Sharon bude obdarena znanjem o Neobičnoj Ženi prije bilo koga drugog. I... razlog svemu... to što smo bušili gume i krali i činili te stvari bio je... da Sharon... tražili smo da ona dobije znanje prije bilo koga drugog, i to je i dobila, i mi smo počeli učiti o njoj; a kad smo to naučili, nastavili smo se obučavati kako da se borimo protiv nje i odnosimo prema njoj. Tada smo molili i tražili da ona i Sotona budu bačeni u jamu, i Leo je rekao da su svezani i bačeni u jamu, i oni su bili tamo, a mi smo sve to činili kako bi oni tamo ostali. U suprotnom oni bi izašli i došli da nas ubiju.

Pitanje: Dakle, osim straha da ćete postati otpisani ako to ne budete činili, ako sam vas dobro razumio, vi ste mislili da sve to trebate činiti kako biste Sotonu i Neobičnu Ženu zadržali dalje od sebe?

Odgovor: Da, da nas ne ubiju.

Pitanje: Oni su, dakle, bili u jami?

Odgovor: Da.

Pitanje: Nadalje, gospodin Frasier vas je takođe pitao, Deborah, kako ste vi reagovali na prijetnju da biste mogli biti otpisani, a vi ste rekli, znate... Možete li malo slikovitije opisati što ste tada osjećali? Mislim, jeste li bili u smrtnom strahu...?

Odgovor: Da, bili smo obuzeti krajnjim užasom.

Pitanje: Je li to bilo važnije... odnosno, vi vjerujete da...?

Odgovor: Da je duh važniji od tijela, da.

Pitanje: Dakle, da biste mogli ostaviti smrtno tijelo, ali ako izgubite dušu, to bi bilo zauvijek?

Odgovor: Tako je.

Pitanje: Da li biste vi, Deborah... to je teško snimiti na audio zapis, ali kad kažete da je Leo razgovorao s anđelom, je li on tada nekuda gledao?

Odgovor: Da, gledao je gore.

Pitanje: Kao što ja sad gledam u gospodina Frasiera?

Odgovor: (G. Halstead je potvrdno klimnula glavom).“

(Sudski zapisnik Okruga Josephine i Okruga Yamahill)

Ta grupa je živjela u teškom ropstvu. Demonski duhovi su im oteli mir Božje ljubavi, onesposobili im razum i tjerali ih da stalno misle o svemu zlu koje bi ih moglo zadesiti. Izgubili su iz vida našega velikog Otkupitelja, Isusa, i Njegovu snagu da porazi svoje neprijatelje, bez obzira šta su učinili.

Kako bismo bolje razumjeli pritisak pod kojim su se našli, zapazite što je Sharon rekla tokom našeg razgovora u zatvoru:

„U oktobru 1988. moja sestra Deborah, moji dječaci i ja, vozili smo se prema Medfordu na još jedan zadatak koji nam je odredio anđeo. Dok sam vozila, ljutila sam se što nas Božji anđeli uvijek požuruju na novi zadatak, dopuštajući nam u međuvremenu vrlo malo vremena za odmor. Željela sam izvršiti Gospodnju volju, a poslušati Ga značilo je izvršiti zadatak odmah. Anđeo nam je rekao da time uspješno ugađamo Bogu.

Mrzila sam što me se požuruje naokolo, ali sam se osjećala potaknutom da izvršim zadaću iz straha da ne bih uvrijedila Boga i tako bila izgubljena. Tokom nekoliko kilometara vožnje imala sam vrlo snažan poriv da svoj automobil zabijem u zadnji kraj kamiona koji je bio ispred nas. Nisam mogla razumjeti zašto se moramo toliko voziti da bismo radili za Boga. Bila sam umorna i pod snažnim stresom. Poželjela sam da jednostavno zabijem svoj auto u zadnji kraj toga ogromnog kamiona i svemu učinim kraj. Strahovit poriv da to učinim trajao je nekoliko kilometara, a zatim sam odlučila da to ne učinim jer sam zaista željela Nebo, i znala sam da, ako sebe uništim, neću stići tamo ni ja, a ni moja djeca ni sestra. Danas znam i razumijem zašto mi naš nebeski Otac nije dopustio da se uništim.“

Drugi put Sharon je opisala kako se osjećala kad joj je anđeo rekao da ode u određenu trgovinu i nešto ukrade - kako joj je to bilo mrsko.

„Ti zločini nikad nisu bili planirani niti se o njima razmišljalo ranije već u datom trenutku, djelovalo se prema uputama koje je anđeo dao Leu. Budući da nikad ništa u životu nisam ukrala, mrzila sam to činiti, ali mi je bilo rečeno da je to ispit moje vjere i odanosti Bogu. Jer kad ne bih slušala Božje naloge, On bi mi uzeo duh iz tijela i ja bih takođe bila otpisana. Kad ne bih htjela slijediti Boga, morala bih slijediti Sotonu.

A onda je jednog dana anđeo rekao Leu da je sin Greeneovih odlučio da više ne slijedi Boga i da su njegovi roditelji, iz ljubavi prema svom sinu, pošli njegovim putem te tako postali otpisani. Rekao je da je Bog uzeo njihove duhove k sebi na Nebo i sada oni gledaju dolje u nas i žele da uništimo njihova tijela kako ih demoni ne bi opsjeli i iskoristili ih da povrijede Božji narod. Počela sam se brinuti i strepiti pred danom kad bi nam anđeo mogao zapovjediti da ih uništimo.

Nije bila naša dužnost da uništimo tijela svih koji su bili otpisani. Na primjer, bilo nam je rečeno da su gotovo svi u policiji Grants Passa otpisani, ali mi smo trebali ubiti samo one za koje će nam biti posebno zapovjedbano.“

Kao što vidimo, smetenost i strah mogu navesti ljude da počine neobične i strašne stvari.

DEVETO POGLAVLJE

Prenošenje moći

Tokom razdoblja od pet godina Lynn Greene je djelovala kao proročica male grupe od dvadesetak osoba. Dok je nekoliko drugih članova u svojim umovima očito vidjelo i čulo, kako su oni vjerovali, Boga i anđele, i koji su primili mnoge poruke za sebe osobno, zadatak Lynn (navodno od Boga) bio je da svoju malu grupu sledbenika njeguje božanskim vođstvom.

U ljeto 1988. počelo je prenošenje moći kad je takozvani Anđeo Materinstva obavijestio Lynn da bi je uskoro njezina proročka uloga mogla opteretiti obvezama. Zbog njene trudnoće Bog je oslobodio velikih odgovornosti koje je nosila za Njega. Biće je reklo da će Bog od nje ukloniti dar „gledanja i slušanja“ i proslijediti ga drugoj osobi u njihovoj grupi.

Ta objava je bila veliko iznenađenje za Lynn, ali je prihvatila bez pokazivanja imalo razočaranosti. Krajem juna 1988. mlađi sin Sharon Lee Halstead, Leo Shively, počeo je govoriti da prima poruke od Boga i Njegovih anđela. Dječak je u to vrijeme imao devet godina.

„Ležali smo na mom krevetu“, pričala mi je Sharon, „kad sam primijetila da Leo uporno zuri u neka mjesta u našoj sobi. Pitala sam ga u što gleda, ali on najprije nije odgovorio, zato sam ga opet upitala, ali njegov je um izgledao kao da je zaokupljen nečim vanzemaljskim. Nakon što sam ga duže posmatrala, upitala sam: 'Vidiš li anđele?'“

Potvrđno mi je odgovorio dodavši: 'Jedan je anđeo zaista velik. Uzdiže se čak iznad krova naše kuće.'“

„Nekoliko dana kasnije“, nastavlja Sharon, „nakon što je Leo počeo vidati i slušati, nazvala sam Lynn i pitala je kako je ona vidjela Isusa i anđele. Rekla je da je Isus bio vrlo sjajan kad Ga je vidjela. Katkad je vidjela jaku svjetlost kako zrači iz ožiljaka na Njegovim rukama, slabini i nogama. Rekla sam joj da Ga i Leo tako vidi. Lynn je dodala da joj je rečeno da je Leov duhovni vid tako dobar da može vidjeti anđele i demone na udaljenosti i do 30 km.“

Tokom našeg razgovora Lynn je rekla da je njena sposobnost da vidi i čuje natprirodno uveliko opala. Sve što je sada mogla vidjeti bio je njen Anđeo Materinstva, anđeoska zaštita oko njenog doma i Timothious, čovjek star 500 godina, koji je u to vrijeme navodno živio s njima.“

Jedan zanimljiv podatak privukao je moju pažnju dok sam o tim danima razgovarao sa Sharon. „Kud god išli,“ rekla je, „s nama su išli i anđeli koje je Leo mogao vidjeti. Među njima su bili i neki s kojima smo razgovarali preko Lynn u njenom domu. Bili su blistavi i divni.“ Zatim mi je ispričala o jednom Leovom zastrašujućem doživljaju.

„Jednoga dana u julu Leo i ja ležali smo na mom krevetu. Pokušavala sam ga uspavati. Dok smo se tako odmarali, krevet je počeo tako podrhtavati da smo se uplašili. Tresli smo se 10 do 15

sekundi. Leo je pogledao ispod kreveta, a zatim je čvrsto zgrabio moju ruku i nije se micao. 'Jedan ružni demon trese naš krevet', rekao je. Dijete se silno uplašila. Zamolila sam jednog od naših anđela da uništi demona koji nas je uznemiravao, što je on i učinio. Nakon toga krevet se više nije tresao.“

Anđeli tlačitelji

Oko pet godina natprirodna bića, koja su tvrdila da dolaze s Božjeg prijestolja, očaravala su tu malu grupu ljudi obećanjima o divnim stvarima koje će se dogoditi, zadobivajući njihovo povjerenje i ljubav. A onda je iznenada nastupio novi poredak stvari. Bića su razriješila Lynn njenih vodećih odgovornosti i okončala njenu ulogu proročice. Takozvani anđeli sada su posjećivali devetogodišnjeg dječaka rekavši mu da ga je Bog izabrao za osobitu ulogu u teška vremena.

Anđeli bi mu rado pomogli, ali Bog od njega očekuje da djeluje kao smion mladić koji se treba pokazati hrabrim kad se u službi za Boga suoči s teškim okolnostima. Natprirodna bića su mu naložila da nikad ne posumnja u riječi anđela glasnika, čak ni ako mu ono što mu Bog zapovijedi da učini bude izgledalo suprotno onome što je naučio da je pravo. Rečeno mu je da je sljedećih nekoliko mjeseci presudno razdoblje za svršetak Božjeg djela na Zemlji.

Ta veličanstvena bića tada su počela uvoditi Lea Shivelyja, njegovu mamu Sharon, tetku Deborah i njegovog brata Harry ja u aktivnosti koje Božja riječ zabranjuje. Pod izgovorom da se pripremaju brojne poštovaoce subote opskrbiti novcem i drugim stvarima koje će im biti potrebne tokom vremena nevolje, anđeli su ih obavijestili da ne bi trebali biti iznenađeni ako Bog od njih zatraži da neke stvari za Njega uskladište na određenim mjestima, budući da Njemu pripada čitava planeta i sve što je na njoj. Natprirodna bića su im jasno rekla da Bog od njih traži da počnu prebacivati stvari koje pripadaju „otpisanima“ na mjesta gdje će se čuvati za vrijeme nevolje.

Kao što smo ranije spomenuli, sestrama Halstead i ostalima rečeno je da idu u neke trgovine i iznesu razne predmete, i da niko neće vidjeti tu robu jer će je anđeli učiniti nevidljivom. Niko ih neće zaustavljati. I, naravno, mala grupa je učinila nevjerovatne stvari uz pomoć natprirodnih bića. To je u njima uklonilo svaku sumnju da uživaju brigu Božjih anđela. Kako su užasan šok doživjeli nekoliko mjeseci kasnije kad su ih Sotonini anđeli nasamarili. Uhapšene, dvije sestre su se našle u zatvoru.

Ono što je osobito privuklo moju pažnju dok sam proučavao taj slučaj tokom pisanja ove knjige bio je veliki pritisak koji su anđeli vršili na njih da krađu u trgovinama i buše automobilske gume. Bilo je dana kad su radili od ranog jutra do kasno u noć bez imalo odmora i kad su dolazili kući potpuno iscrpljeni.

Evo odlomka iz sudskoga zapisnika u kojemu je ispitivana Deborah:

„Pitanje: Već ste spomenuli, ali volio bih da malo više kažete o trenutku kad vam je Leo rekao da trebate otići i krasti stvari, i kad vam je rekao da trebate uništiti otpisane ljude. Jeste li se vi i vaša sestra usprotivili njemu zbog toga?

Odgovor: Jesmo. Nismo željele to učiniti. On je rekao da moramo, ili ćemo postati 'otpisane', i da nemamo nikakvog izbora.

Pitanje: I vi ste u to vjerovali, zar ne?

Odgovor: Da, svakako. Zato što se uznemirio i plakao i bio uporan, zatim nam je prišao i grlio nas te kroz suze govorio: 'Ne želim da budete otpisane; vi morate... morate učiniti te stvari da to ne postanete.'

Pitanje: I vi ste to učinile?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li to što ste sada opisali bilo vrijeme kad ste počinili najviše krađa?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Mislim, jesu li to bili dani kad niste radili ništa drugo osim išli od trgovine do trgovine?

Odgovor: Aha, i to od ranog jutra do večeri.

Pitanje: Jeste li se umorili?

Odgovor: Mislim, rano ujutro otkada su prodavnice bile otvorene. Da, strašno.

Pitanje: Spomenuli ste neke trgovine. Jeste li ikada uzeli nešto u Grants Passu iz Safewaya?

Odgovor: Naravno.

Pitanje: Jeste li se u neke prodavnice vraćali više puta?

Odgovor: Jesmo.

Pitanje: Ako sam razumio, svi vi, Deborah Halstead, Sharon Halstead, Harry i Leo Shively, išli ste naokolo, uzeli hrpu stvari i zatim prošli pored blagajne a da niste ništa platili?

Odgovor: Tako je.

Pitanje: I niko nije rekao ni riječ?

Odgovor: Ne.

Pitanje: Je li tačno da vas je to još više uvjerilo da Leo stvarno razgovara s anđelom?

Odgovor: Naravno.

Pitanje: A sad, Deborah, je li vas Leo kada poveo da uzmete nešto iz prihvatilišta za životinje?

Odgovor: Da, rekao nam je da uzmemo pit bulla iz Medforda.

(Crago & Associates court reporters, sv. 2.)

Događaj s pit bullom zanimljiv je ako uzmete u obzir da zatvorenog pit bulla nije nimalo lako ukrasti, osobito kad su ostali psi u susjednim kavezima spremni ljutito zalajati. Anđeo je obećao da će taj poduhvat uspjeti i da će biti obavljen u potpunoj tišini. Kavez br. 9 biće otključan, a njihovo je samo da donesu ogrlicu, svežu psa i odvedu ga. Na njihovo iznenađenje i oduševljenje, svoj zadatak su izvršili u potpunoj tišini, dok su psi u susjednim kavezima svi do jednog samo stajali pripravnici.

Sve veći pritisak

Kako je vrijeme prolazilo, sotonski anđeli su dodavali poslove Sharon i Deborah i zahtijevali od njih sve više vremena. Katkad bi dolazili kući iscrpljeni od cjelodnevne krađe, i čim bi završili svoju večeru, Leo bi primio poruku od anđela da trebaju opet ići van i bušiti gume. Anđeo je rekao da Bog želi zadati nevolje „otpisanima“.

Ovdje bih trebao spomenuti da je Leo navodno data sposobnost da prepozna automobile koji pripadaju „otpisanim“ ljudima. Rekao je da iznad takvog vozila visi mali crni oblak.

Kako bismo razumjeli pritisak pod kojim su bile sestre Halstead, zadržimo se još malo na ispitivanju Deborah koja je bila pod zakletvom:

„Pitanje: Znete li približno koliko ste puta išli na bušenje guma?

Odgovor: Mnogo puta. Katkad bi nas tjerao u prodavaonice cijeli dan nakon čega smo naveče, na povratku kući, bili iscrpljeni i mislili kako ćemo se odmoriti, a on bi onda rekao: 'Ne, moramo ići van i bušiti gume.' A to je znalo biti i dvije-tri noći zaredom.

Pitanje: Jeste li kada rekli Leu: 'Hej, to nije u redu; ne bismo to trebali činiti'?

Odgovor: Naravno, to smo mu čitavo vrijeme govorili.

Pitanje: I kako bi on odgovorio?

Odgovor: Da to moramo učiniti; ako ne učinimo, bićemo otpisani.

Pitanje: Kako ste se osjećali kad bi vam rekao da ćete biti otpisani?

Odgovor: Bila sam uplašena. Katkad bi govorio da to trebamo činiti zato da Neobičnu Ženu i Sotonu zadržimo u jami, jer da će se oni u suprotnom osloboditi i doći da nas ubiju.

Pitanje: U redu.

Odgovor: Tako smo bili iscrpljeni od cjelodnevne krađe i on bi rekao da to moramo učiniti, a mi bismo upitali: 'Pa dobro, koliko ih moramo izbušiti?', a on bi rekao: 'Pa, trideset'.

Pitanje: Na koja ste mjesta išli?

Odgovor: Katkad bi nas uputio na određeno mjesto prije no što bismo otišli od kuće, a drugi put bi rekao: 'Samo vozite, već ću vam reći.'

Pitanje: Možda su to pokatkad bila parkirališta?

Odgovor: To je i bilo na parkiralištu, jer je svako ko je imao svoje parkiralište bio otpisan.

Pitanje: Bušili ste i po danu?

Odgovor: Jesmo.

Pitanje: Ono što me zanima, Deborah, a šta da vas je...

Odgovor: Koliko znamo, niko nas nije vidio. Niko nas nije pokušao prijaviti ili nešto slično. Da, činili smo to i po danu, pred robnim kućama.

Pitanje: Kakav bi se zvuk tada čuo?

Odgovor: Šištanje zraka...“ (*isto*)

Kobna noć

Demoniski duhovi koji su se pojavljivali i tvrdili da su Hristovi anđeli tjerali su malu grupu u stalnu fizičku aktivnost kako bi bitno umanjili njihovu sposobnost razmišljanja i funkcionisanja. Ta bića su nastojala njihove umove ispuniti strahom od propasti, tom snažnom ljudskom pokretačkom silom. I ne samo to, pali anđeli su namjeravali slomiti njihov osjećaj za dobro i loše pripremajući ih da čine užasne stvari kad im se zapovijedi, kao što je ubijanje ljudi.

Gospodin Paul Frasier, javni tužilac Okruga Josephine, 26. septembra 1989. prilikom saslušavanja Sharon Lee Halstead sudu je podnio odgovor koji u pojedinosti iznosi opseg zločina koje je počinila optuženica. Evo nekoliko odlomaka:

„5. novembra 1988. prema Leovim uputama grupa Halstead je uzela još jedan motocikl iz Suzukija u Grants Passu i ostavila ga u skladištu kod Rogue River Highway. Istog dana Leo je rekao da porodica Greene mora biti uništena. Raspravljali su o tome hoće li porodicu odvući izvan doma i pobiti ih na nekom drugom mjestu. Grupa je tada otišla u Grants Pass i ukrala nekoliko lisica-igrački. Trebali su ih upotrijebiti kako bi obuzdali porodicu Greene dok ih prevoze do mjesta gdje će ih pogubiti.

Između 21.00 i 21.30 Halsteadovi su otišli do doma Greeneovih. Nakon što su malo gledali TV, Harry i Sharon su otišli u kupatilo. Harry je na zidu napisao 'Vjeruj Isusu'. Deborah i Leo otišli su u kupatilo kasnije. Leo je takođe pisao po zidu.

Dave, Lynn i Nathaniel Greene bili su za stolom u trpezariji. Gospodin i gospođa Greene sređivali su stambene račune. Nathaniel je sjedio na stolici i igrao se s igračkama. Gospođa Greene je otišla u kuhinju odakle je spazila natpise na zidu u kupatilu. Uznemirila se i pitala ko je pisao po

zidu. Kako niko nije priznao, zapovijedila je Halsteadovima da odu. U tom trenutku na Leov znak Sharon je izvukla pištolj koji je Leo ukrao od Texa Shivelyja.

Porodica Greene je tada bila za stolom u trpezariji. Lynn Greene je rekla: 'Nadam se da se šalite'. Harry je odgovorio: 'Ne šalimo se, to je stvarnost, pun je.' Deborah je iznijela telefon iz trpezarije i smjestila ga izvan dohvata porodice Greene. Prema izjavama Davida Greenea, Sharon je pištoljem dala znak koji je on protumačio kao da Sharon želi da se porodica okupi u susjednom dnevnom boravku.

David Greene je tada izašao iz stana odgurnuvši klizna vrata koja su se nalazila blizu stola. Sharon Halstead je pošla za njim i pucala mu jedanput u leđa dok je pokušavao pozvati pomoć. Nakon hica ipak je bio u stanju ustati sa zemlje i dovući se do susjedove kuće.

Sharon se vratila u kuću. Deborah Halstead je dotle svezala Lynn Greene... Sharon je jedanput pucala u prsa Lynn... Lynn je pala na koljena, a Sharon ju je opet pogodila, ovaj put u glavu... Lynn je trenutno umrla od rane na glavi. Sharon je zatim otišla do stola gdje je još uvijek sjedio Nathaniel (sin Greeneovih)... Jedanput je pucala u Nathanielovo lice. Nathaniel je preživio, ali je ostao paralizovan od grudi prema dolje.

Grupa Halstead napustila je kuću i ušla u kamionet. Sharon je vozila. Dok su polazili, vidjeli su ranjenog Davida kako pada pred susjedovim vratima. Leo je rekao da je zrno iz pištolja 'prošlo kroz njegove bubrege i uništilo ih' i da 'je on pao i umro'. Deborah je uzela oružje koje je korišteno kod ubistva Marstona Lemkea i Lynn Greene... i ponovno ga napunila municijom koja se nalazila u kamionetu.

Grupa je tada otišla u Rogue River. Sharon je nazvala svoje roditelje i rekla im da otključaju zadnja vrata; zatim su se vratili u Grants Pass...

David Greene Mladi, koji je preživio, dao je izjavu policiji o svemu što se dogodilo i Halsteadovi su bili uhapšeni oko 6.00 ujutro, 6. novembra 1988. bez pružanja otpora“.

Obmanuti

Sharon Halstead je tokom ispitivanja izjavila da ju je njen advokat savjetovao da ne govori o okolnostima zločina. Kad su je upitali kako se sada osjeća u vezi s onim što se dogodilo, rekla je da želi dati sudiji do znanja da jako žali zbog onoga što je učinila i da se osjeća frustrirano što ništa ne može promijeniti. Vjeruje da je bila strašno obmanuta, i da su u tome osobito imali udjela Lynn Greene i njen muž David, i da dijete Greeneovih vidi kao jedinu nevinu osobu umiješanu u taj slučaj. Sharon je rekla da se užasno osjeća i da je „potrese iznutra“ kad pomisli da dječak mora živjeti kao invalid.

Sad joj se čini čudnim da su ona i ostali mogli vjerovati učenjima Greeneovih, ali oni su svim svojim sledbenicima rekli da ne razgovaraju s pastorima, jer da propovjednici ne mogu razumjeti duboke Božje tajne. To je samo zbunilo ljude i stvorilo mnogo nerazumijevanja. Lynn joj je, kaže Sharon, rekla da demoni upravljaju Texom Shivelyjem i da ga ona mora izbjegavati.

Kao što sam opisao ranije, gospođa Greene nije bila jedina osoba koja je umrla zato što je mala grupa slušala zle duhove.

„McMINNVILLE - Policija Okruga Yamhill u petak je primijetila nestali kamionet koji je vukao prikolicu s konjem, a dovodi ga u vezu s ubistvom pedesetosmogodišnjaka čije je tijelo, izbušeno mecima, pronađeno u četvrtak u kamp-prikolici blizu Newberga.

Ubijeni je bio Marston 'Mike' Lemke, koji je živio u prikolici u ulici Olds Lane 17596 NE u Newbergu. Imanje s poligonom i stajom za konje nalazi se oko sedam kilometara zapadno od

Newberga. Prema izjavi Johna Collinsa, tužioca Okruga Yamhill, sa imanja su istovremeno nestali kamionet chevrolet sa oregonskim tablicama NZL274, dvije prikolice za konje i konj...

Autopsijom je u petak potvrđeno da je Lemkeovu smrt prouzrokovalo 'više prostrijelnih rana'... Istog dana Ured šerifa Okruga Yamhill pokušavao je pronaći rođake Lemkea, koji je živio sam.

Collins misli da je Lemke ubijen iz pištolja kalibra 5,38 mm iako je policija tokom pretresa nestalog vozila pronašla pušku, sačmaricu i municiju.“

(Portlandski list Oregonian, 5. novembra 1988.)

Policija je uskoro povezala ubistva Greeneovih i Lemkea.

„Dvjestama sestrama za koje se sumnja da su napale porodicu u Grants Passu u subotu naveče zakazano je danas podizanje optužbe za ubistvo i pokušaj ubistva. Policija Okruga Yamhill dovodi Sharon Halstead, 36 g., i Deborah Halstead, 31 g., obje iz I Street 414 SE, u vezu s ubistvom čovjeka u četvrtak u blizini Newberga.

Žrtve u mjesnoj pucnjava bili su Lynn Greene, 32 g., učiteljica, koja je umrla na licu mjesta; njen muž David Greene Mlađi, 31 g., zubni tehničar, koji se danas oporavlja u Medicinskom centru South Oregon; i njihov trogodišnji sin, Nathaniel, koji je u kritičnom stanju i nalazi se u Medicinskom centru Rogue Valley u Medfordu. Svi su živjeli u ulici Fern Street 902 SE gdje je došlo do pucnjave u subotu oko 21.40.

Ovoga jutra još se ne zna motiv ubistava. Sestre Halstead bit će izvedene pred Okružni sud Okruga Josephine danas u 13.00. Sharon Halstead se tereti za četiri podstrekivanja ubistva, jedno ubistvo, dva pokušaja ubistva i dva nasrtaja prvoga stepena. Deborah se tereti za jedno ubistvo, dva pokušaja ubistva i dva nasrtaja prvoga stepena.

Policija je krenula u potragu za Sharon Halstead i crvenim kamionetom odmah nakon razgovora s ranjenim Davidom Greeneom u subotu naveče. Policajci su malo kasnije otkrili crveni Chevrolet u blizini kuće Halsteadovih. Kompjuterskom je provjerom otkriveno da su to kamionet, prikolica i konj koji su nestali s farme u blizini Newberga u isto vrijeme kad je u četvrtak pronađen ubijeni konjušar...

Policija Grants Passa opkolila je kamionet i kuću Halsteadovih, a zatim pozvala u pomoć specijalnu jedinicu šerifa Okruga Josephine. Čuvari reda su evakuisali susjedstvo i specijalci su uskoro, oko 5.30 u nedjelju, u toj kući zarobili šest osoba. Policija je rekla da se Sharon Halstead već u pritvoru teretila kao ubica. Njena sestra se za to teretila nekoliko sati kasnije. Ostalih dvoje odraslih pušteni su, a dva sina Sharon Halstead, dobi 12 i 9 godina, smješteni su pod starateljstvo državne ustanove za djecu. Pretpostavlja se da su i oni bili sa svojom majkom u vrijeme ubistva.

Bob Stalcup, koji živi preko puta Greeneovih, kaže da je radio na računaru kad je čuo tri uzastopna pucnja. Stalcup je zatim čuo nekoga ispred svojih vrata kako traži pomoć. Bio je to David Greene. Dok je na sebe navukao odjeću i otvorio vrata, David je već otpuzao do susjedne kuće, ostavljajući iza sebe veliki krvavi trag.

Dok je Stalcup zvao policiju, Evelyn Drake, koja živi odmah južno od Greeneovih, gledala je kroz svoju špijunku na vratima. Kaže da je prepoznala Davida i otvorila mu vrata. Čim je otvorila, on je pao na pod njenog dnevnog boravka.

Prema Stalcupu, policajac Mike Sweeley stigao je za tri minuta i upitao Greenea zna li ko je pucao u njega. Stalcup kaže da nije čuo ime koje je David izgovarao, ali Greene je rekao još nešto poput: 'Bili su nam prijatelji; zašto su nam to učinili?'...

Stalcup kaže da je ušao u kuću Greeneovih s policajcima. Tijelo Lynn Greene ležalo je pod prozorom. 'Izgledalo je kao da je bila na koljenima kad je ustrijeljena', kaže on. Nathaniel Greene je sjedio u svojoj stolici koja je bila privučena stolu. Dijete je bilo prostrijeljeno kroz bradu i vrat... Policija kaže da je Nathaniel podvrgnut operaciji kako bi mu se uklonili djelovi metka. Ali mogao bi ostati nepokretan...

U subotu naveče policija je stavila pod nadzor kuću Halsteadovih dok u policijskoj stanici ne budu gotovi planovi i dok ne stigne nalog za hapšenje iz ureda javnog tužioca. Policija je postavila komandno mjesto... U 1.30 specijalna jedinica krenula je prema odredištu. Oko 4.30 policija je stupila u vezu sa susjedima tražeći od njih da pređu u obližnji klub mladih. Nekoliko ljudi je odbilo otići, a drugi nisu odgovarali na kucanje na vratima.

Šerifov štab za pregovore nazvao je Halsteadove oko 5.30, a specijalci su zatim izveli ukućane jednog po jednog. Odveli su ih dvije kuće dalje, prema zapadu, a zatim ih natjerali da legnu licem na travu dok ne pregledaju kuću... Detektivi su zaplijenili pušku iz kuće Halsteadovih i odvezli crveni Chevrolet koji je ukraden u blizini Newberga...

'Buđenje u 5.30 ujutro nije bilo tako loše', kaže jedan od... roditelja, 'ali kad te specijalci prisile da legneš licem na vlažnu travu s rukama svezanim na leđa i njušiš smrad svježeg mačjeg izmeta, shvatiš da naši životi zapravo i nisu naši. To je iskustvo došlo iznenada i zauvijek promijenilo naše živote.'

(Grants Pass „Daily Courier“, 7. novembra 1988.)

Kad sam s tim roditeljem razgovarao tokom aprila 1996., kao nikad ranije shvatio sam da se, u svijetu u kojem Sotona i njegovi anđeli stalno rade na tome da nas uvuku u nevolju i patnju, uvijek trebamo radovati što uživamo Božju zaštitu i dobrotu, i slaviti Ga što nas je toliko puta izbavio iz ruku toga krvnika.

DESETO POGLAVLJE

Izgubljena sloboda

Na njih se to sručilo silno poput tornada, i to potpuno neočekivano. Ti sjajni anđeli s kojima su godinama razgovarali, počele su sada shvatati sestre Halstead, zapravo su bili prijevorni duhovi. Sotona je iznenada odlučio uništiti neke od ljudi koje je namjeravao iskoristiti da razdijeli Crkvu adventista sedmog dana, ali koji su, umjesto da rade na tome da uvjere i obrate druge adventiste k njihovom „novom svjetlu“, odlučili da to zadrže za sebe i ne dopuste nikome da za to sazna.

Nema načina da pouzdano saznamo zašto su pali anđeli odbacili Greeneove, ali ja lično vjerujem da Lynn Greene nije radila dovoljno marljivo ni onako kako su oni od nje zahtijevali, te su je zbog toga razloga odlučili ubiti.

Nekim čitaocima ta izjava može zvučati grubo, čak i okrutno, ali dopustite da vam ispričam nešto što sam otkrio tokom razdoblja koje sam proveo u elitnom društvu poštovalaca duhova.

Mnogo su me se puta snažno dojmili neki poduhvati koje su drugi spiritisti preduzimali uz pomoć Sotoninih anđela; ali kasnije sam bio preneražen kad sam shvatio da su mnogi od njih završili nasilnom smrću. Još strašnije je bilo to što je spiritistički sveštenik na te ljude svaljivao krivnju jer da su „nekom glupom greškom, strašljivošću ili kukavičlukom“ pred nevoljom navukli na se Sotonino nezadovoljstvo. „Sami su na se navukli uništenje, što su i zaslužili“, govorio bi.

Jednom prilikom je jedan poštovalac duhova bio smaknut u užasnoj saobraćajnoj nesreći. Na moje zaprepašćenje, sveštenik nas je uvjeravao da je veliki poglavar (Sotona) to tako odredio radi nekih dobrih razloga. Imao sam utisak da se sveštenik osjećao obaveznim da kaže nešto što bi navelo ljude da misle dobro o njihovom natprirodnom gospodar. On je uvijek tvrdio da se Sotona pošteno odnosi prema ljudima koji su u njegovoj službi i da će on, kad veliki sukob bude završen i stanovnici drugih galaksija prepoznaju Sotonu kao jedinog boga i zakonitog vladara ove planete, vaskrsnuti te poginule i uzvisiti ih zbog udjela koji su dali u borbi za njegovo carstvo. Prema njemu, svaki od njih će primiti odgovarajuće nagrade.

Novine su nastavile izvještavati o stanju Greeneovih.

„Dječak koji je ostao paralizovan nakon pucnjave u kojoj je ubijena njegova majka u subotu naveče u Grants Passu biće danas (10. novembra 1988.) operisan zbog komplikacija. U međuvremenu predstavnik crkve kojoj su pripadali njegovi roditelji izrazio je žaljenje i saučešće porodici Davida Greenea, ali je dodao da Crkva neće okrenuti leđa napadačima, koji su takođe bili njeni članovi.

Nathaniel Greene, kojemu su nepune tri godine, pokazivao je znakove oporavka i njegovo zdravlje se počelo popravljati dva dana nakon što mu je ukazana bolnička pomoć u Medicinskom centru Rogue Valley zbog prostrijelnih rana na bradi i vratu. Međutim, njegovo stanje se pogoršalo do kritičnog u srijedu ujutro, kaže glasnogovornik bolnice.

Njegov otac, David Greene, koji je tokom napada bio pogođen u leđa, kaže da je u srijedu njegov sin imao poteškoća s disanjem i brzo se umarao zbog borbe za kiseonik. Rekao je da će svrha operacije biti pomoći dječaku da bolje diše.

Lynn Greene, Nathanielova majka i Davidova žena, ubijena je u pucnjavi u njihovom domu u ulici Fern Street 902 SE. Pucnjavi je prethodio razgovor o tome je li jedan od ubičinih sinova primao poruke od Boga.

Pogrebna služba za Lynn Greene, staru 32 g., učiteljicu, održana je u srijedu naveče u adventističkoj crkvi u Grants Passu.

Napadači su, kako se tvrdi, Sharon Halstead, 36 g., i Deborah Halstead, 31 g., obje iz ulice I Street 414 SE. Sestre su, inače Davidove prijateljice iz djetinjstva, zadržane u pritvoru zbog osnovane sumnje da su počinile ubistvo.

Voditelj Odjeljenja komunikacija Konferencije Oregon Crkve adventista sedmoga dana Jay E. Prall novinarima je u srijedu naveče rekao da su roditelji Davida Greenea i sestara Halstead godinama bili prijatelji i višegodišnji članovi Crkve. David Greene, Lynn Greene, Sharon Halstead i Deborah Halstead bili su članovi adventističke crkve u Grants Passu; Greeneovi su bili vrlo aktivni, dok su Sestre Halstead u crkvu išle rijetko.

'Naša srca, kao članova adventističke zajednice, suaosjećaju s Davidom i Nathanielom Greeneom. Hvala Bogu što su im sačuvani životi.' Prema Prallu, Crkva smatra svojom odgovornošću da pomogne Greeneovima vratiti se normalnom životu nakon tragedije. 'Ali Crkva istovremeno ne može okrenuti leđa sestrama Halstead koje su još uvijek članice crkvene porodice', rekao je Prali.

'Iako ne prihvatamo ponašanje koje je dovelo do zločina za koje se terete Halsteadove, mora postojati duh ljubavi i prihvaćanja', kaže Prali.

'Moguće su disciplinske mjere od strane Crkve prema sestrama Halstead, ali do toga vjerovatno neće doći prije no što budu osuđene', rekao je Prall.“

(Grants Pass "Daily Courier", 10. novembra 1988.)

Mjesec dana kasnije o Halsteadovima se ponovno pisalo u *Daily Courieru*.

„Saslušavanje dvije sestre optužene za oružani napad na porodicu iz Grants Passa u četvrtak je završilo odobravanjem kaucije za jednu, u iznosu od 550.000 dolara, dok će se druga zadržati u pritvoru bez mogućnosti polaganja kaucije. Nakon što je sagledao dokaze o zločinu, sudija Gerald Neufeld je odobrio kauciju za Deborah Halstead, ali je presudio protiv njene sestre Sharon Halstead. Međutim, na sudu nema nikakvih indikacija da bi se Deborah Halstead mogla pojaviti s iznosom koji se traži za njeno puštanje.

Sestre... se terete za teško ubistvo u porodici Davida Greenea Mlađeg 5. novembra. Lynn Greene, 32 g., ostala je mrtva na licu mjesta. Njen sin, Nathaniel, star nepune 3 g., ostao je paralizovan od prsa prema dolje, a David Greene Mlađi, 31 g., oporavlja se od prostrijelne rane na leđima...

Ured tužioca Okruga Josephine tražio je da obje sestre budu zadržane bez mogućnosti polaganja kaucije. Ali da bi se to moglo učiniti, država mora dokazati da postoji 'jasan i uvjerljiv' dokaz krivice... Kad je sudija odlučio dopustiti kauciju za Deborah Halstead, okružni tužilac Paul Frasier je zatražio da to bude visoki iznos. On je takođe sudiji uručio sedmerostruku optužnicu iz Okruga Yamhill koja dvije sestre optužuje za ubistvo na farmi kod Newberga 3. novembra, i za šest drugih zločina.

Sudija Neufeld je u donošenju presude protiv Sharon Halstead koristio iste dokaze koji su bili iznošeni tokom saslušavanja Deborah Halstead. Prema presudi ona će se zadržati bez mogućnosti polaganja kaucije; Neufeld je zakazao sljedeće ročište u ponedjeljak kad se od nje očekuje da uloži žalbu.“ *(isto, 7. decembra 1988.)*

Visoka cijena gubitka slobode

Do gubitka slobode dolazi na mnogo načina. U ovom slučaju, na primjer, sestre Halstead našle su se pod ograničenjima zakona države Oregon. David Greene Mlađi zbog posljedica ranjavanja više ne može živjeti normalnim životom, a njegov sin Nathaniel Greene, sada star već 11 godina, još uvijek je paralizovan od prsa prema dolje.

Opis povreda Nathaniela Greenea, koji je dao dr. Jeffrey Louie, blijedo ilustruju cijenu koju je dijete platilo.

„Pitanje: ... Doktore, opišite sudu, molim vas, povrede koje ste utvrdili na Nathanielu Greeneu?

Odgovor: Pa, mislim da su spoljašnje povrede očite... Najvažnija je rana na vratu gdje je metak probio vrat. Tu smo morali spustiti cjevčicu niz njegovo grlo do pluća kako bismo mogli održavati disanje. Postavili smo i cjevčicu u njegov mokraćni mjehur da bi urin mogao isticati. Iako ove povrede dovoljno govore, mnogo su važnije rane koje ne možete vidjeti.

Pitanje: Možete li nam opisati rane koje se ne vide?

Odgovor: To je... nesretnik. Dijete uopšte ne može micati nogama... potpuno je nepokretnih nogu... Nema normalan rektalni tonus. To je dio povrede. Nema kontrolu nad funkcijama crijeva. To pokazuje da mu je prilikom ranjavanja potpuno oštećena leđna moždina, a to znači da su izgledi da ponovno prohoda zapravo nikakvi.

Pitanje: Jeste li kasnije vršili operativne zahvate na Nathanielu Greeneu?

Odgovor: Da, jesam.

Pitanje: ... Možete li opisati operaciju... oštećenja koja ste otkrili kad ste uklonili metak?

Odgovor: Nathaniel je podvrgnut dvjema operacijama. Nisam sudjelovao u prvoj. Ona je izvedena na vratu da bi se vidjelo ima li ikakvu ranu na arteriji koja ide u mozak, nakon čega je moždana tekućina i dalje isticala u pluća, što je bio veliki problem... Tada smo odlučili izvaditi metak... Napravili smo rez preko drugog i trećeg pršljena... da otvorimo prilaz leđnoj moždini koja je bila probijena, i bilo je očito da je metak tu udario s takvom silinom da je probio ovojnicu leđne moždine pa je moždana tekućina počela isticati... Metak je prošao kroz pršljen i presjekao živce koji idu prema grudima pa sam samo zašio otvor kako ne bi isticalo... prekrio sam otvor jednim mišićem kako bih ga još bolje pokrio, nadajući se da moždina neće isticati, očistio sam ranu i zatvorio je.

Pitanje: Jeste li vidjeli Nathaniela Greenea u sudnici?

Odgovor: Da.

Pitanje: Na temelju oštećenja koja ste utvrdili za vrijeme operacije i kasnije, imate li neku prognozu o tome hoće li on ikada više biti sposoban hodati ili povratiti tjelesne funkcije koje je, kako ste rekli, izgubio?

Odgovor: O tome sam već razgovarao s dr. Beyers koja je preuzela brigu za njegov oporavak, i iz njenog opisa i onoga što danas vidim, mislim da nikad više neće hodati, niti pokretati ili osjećati udove, a ni kontrolisati crijevo i mjehur, te da mu je trajno oštećena polna funkcija.“

(Zapisnik Državnog suda u Oregonu, sv. 101.)

Bolno srce žalosnog roditelja

Otkako je Sotona donio grijeh na naš svijet, stalno je pokušavao uništiti sve što donosi mir, zadovoljstvo i utjehu. Njegov trajni cilj jeste ispuniti ljudsko srce tugom. David Greene Mlađi iz prve ruke je spoznao tu žalost. Pred sudom je opisao jedan od najmračnijih dana svoga života.

„Pitanje: Gospodine Greene, vi imate zakonsko pravo obratiti se sudu i reći kako se osjećate i kako je taj događaj uticao na vas, te što mislite da bi trebalo učiniti, stoga, ako to želite, možete se sada obratiti sudu i reći kako se osjećate.

Odgovor: U redu. Pokušaću pročitati trudeći se da ne bude predugo. Ne znajući kako da opišem niti kako se netko drugi osjeća u trenucima boli, misli i događaji koji mi prolaze kroz um i koje su tu danas, nastaviće se i u danima i godinama koje dolaze. Nathaniel ima ožiljke na svome licu. To su Nathanielovi vidljivi ožiljci. Gledam te ožiljke i zamišljam ga kako sjedi u sobi i gleda je kako povlači okidač. Razmišljam o nevidljivim ožiljcima. Postoje ožiljci koje sada ne možete vidjeti. Mnogi kažu da će bol proći, ali to kažu samo oni koji nisu doživjeli tu vrstu boli. Uvijek će me boljeti kad budem gledao Nathaniela kako plače u svojoj nesreći. Pet puta na dan mora se previjati i svako jutro ručno stimulirati pražnjenje crijeva. Nedostaje mi njegovo penjanje na krevet ili u moje krilo kako bi se ugnijezdio kod mame i tate. Mnogi se izvinjavaju za stvari koje učine, ali niko ne može shvatiti snagu izbora. Mnogi tokom rata bivaju mučeni ili čine stvari koje ne žele činiti, i ne popuste. To ne bi bilo učinjeno da oni to nisu željeli učiniti. Činite li vi sve što želite, jer u to vjerujete?.. Svaki dan me podsjeća da se dogodilo nešto što stvarno nema smisla. Čujem smrtne krike nekoga koga volim zamislite ostatak života slušati u svom umu smrtne krike onoga koga volite. Čak ni vrijeme nikad neće izbrisati to sjećanje. Gledati male mlitave noge uvenule kao tijelo zmiye bez glave. Koliko je vas, koji ste danas ovdje, moralo odgovoriti na pitanje: 'Želim svoju mamicu, gdje mi je mama?'

Pitanje: Gospodine Greene, biste li možda radije tu izjavu uručili sudu?

Odgovor: Ne. Tada je niko ne bi čuo. Ako imate strpljenja, pročitacu je do kraja.

Pitanje: Nastavite.

Odgovor: Najprije opekotine od pucnja na licu i borba za dah. Ne mogu čak ni izgovoriti te riječi. Samo Nathaniel zna kako je to ležati u krevetu četrdeset pet dana s kanilom u ustima i ne biti sposoban izgovoriti ni riječ. Je li dijete trebalo vidjeti svoju mamu kako umire? Onaj ko čini zločin nad djecom nema ljudskih osjećaja. Ljudsku vrstu bi trebalo istrijebiti. Svaki dan mi se čini kao da je san. Ljudi govore; ja ne znam što bih rekao. Šest, sedam, ili manje sati sna. Dani koji ne mogu početi prije podneva. Dizanje, dizanje kamo god idemo. Treba gurati kolica. Tricikl stoji neupotrebljavan, rđa u dvorištu iza kuće. Pijesak za igranje obrastao travom. Najomiljenije plastične igračke izbljedjele su na suncu, prekrivene paučinom... Slike iz prošlih vremena, slike voljene mame koje više nema. Proći će Božić bez bicikla, skutera ili fudbalske lopte. Gdje je tatin mali pomoćnik da mi pomogne u dvorištu? Neće više biti radoznalih malih očiju da izbliza posmatraju što to tata radi oko kuće. Nema više Nathaniela koji trči po dvorištu sve dok ne iznemogne zbog smijeha. Ne vidam više taj smijeh. Je li vam ikada nedostajao mališan koji trči k vama da vas zagrlji? Kad odemo u park, što da se igramo? Kako se vi igrate? Ne pjevuši više slatki mali glasić dok se kupa. Nema više blatnjavih cipelica, čarapa ni pantalona pred zadnjim vratima. Malih otisaka prstiju posvuda po dovratnicima. Kutije s malom odjećom koju je nosio Nathaniel složenom za drugo dijete. Umjesto izlazaka i igre guram ga u kolicima ispred izloga ili po šetalištu. Jeste li ikada posmatrali trogodišnjaka kako hvata rešetku bolničkog kreveta i drma je iz očaja, ili kako udara po nogama koje su tu ali ih nema, jer nisu žive?.. Zna li što znači nikada više ne biti slobodan, živjeti normalno?.. Biti sam, podići tepih i vidjeti lokvu krvi onoga koga ste voljeli i koga ste držali za ruku, s kim ste se smijali, za koga sam želio da uvijek bude tu? Jeste li ikada plakali tri mjeseca bez prekida, katkad tako jako da vam je nos krvario? A sad moram tu sjediti i nešto govoriti, odgovarati na pita nja koja neće ništa promijeniti. Možda ćete moći ocrniti moj ugled, ali ne možete ocrniti moj karakter. Za mene je to bio zločin iz pohlepe. Mnogo je toga ukradeno

uključujući ženu, majku, kćer, sreću i budućnost četiri porodice. To nisu dokazi koje možete vidjeti, ali to je ukradeno. Moji osjećaji kažu da smrt treba kazniti smrću, ali smrt je lak izlaz, i u ovom slučaju život ovakav kakav jeste bio bi najbolja kazna. Sud možda ne nalazi dovoljno dokaza za postojanje zavjere, ali prema mojem mišljenju i mišljenju mnogih drugih, ako do toga uopšte držite, oni postoje.

Pitanje: Ima li još nečega, gospodine Greene, što biste željeli reći sudu?

Odgovor: Možda kasnije. Ne sada.“ (*isto*)

„Nek se pokrenu planine i potresu bregovii, al se ljubav moja neće odmaći od tebe, niti će se pokolebati moj savez mira, kaže Jahve koji ti se smilovao.“

(Isaija 54,10)

JEDANAESTO POGLAVLJE

Licem u lice s okrutnom stvarnošću

Prošlo je više od pet godina otkako su se anđeli prvi put pokazali članovima grupe „novoga svijetla“. Tokom tih godina Isus je, navodno, mnogo puta posjećivao Lynn Greene, govoreći njoj i njenim sledbenicima da su Njegov osobit narod na Zemlji, koji će On upotrijebiti da učini čudesa u korist onih koji drže Njegove zapovijesti tokom svršetka zemaljske istorije.

Jednog dana Lynn je primila poruku za koju je tvrdila da je od Boga, koju joj je donio „Anđeo Budućnosti“, a odnosila se na dvije osobe koje su, rekao je, Božji osobiti ljudi od kojih je jedna Sharon Lee Halstead. Anđeo je rekao:

„Učenici Gospodnji, dolazim k vama noseći vam riječi s prestola... Budućnost vam sprema mnogo toga; mnoge ćete prepreke nadvladati u Isusovo ime. Zidovi će padati vašim rukama. Sunce će sjati na vašu riječ, Zemlja će se prestati okretati na vašu zapovijest, i to sve u Isusovo ime. Preko mora ćete hodati do udaljenih zemalja; govorićete mnoge jezike. A na kraju vašega dugog puta čekaće vas nagrada. Hoćete li ići do kraja? Jer prema vašem osjećaju za vrijeme na to se dugo čeka. Hoćete li živjeti u pripremi i čekanju tog vremena? Hoćete li ostati stajati? Ovo je volja Gospodnja.

Sharon, tvoje je ime od Gospoda... Tvoj život će se obnoviti još ovdje, na Zemlji, i to uskoro. Ti, Joseph, vlastitim rukama ćeš zadržati najveći talas s mora i tako spasiti mnoge da se ne utope. A ti, Sharon, snaga tvojega glasa prouzrokovaće da se najveća planina sruši na vaše neprijatelje kako bi se zaštitio Gospodnji narod.“

Dok sam sa Sharon i Deborah razgovarao u ženskoj kaznionici u Salemu, dojmila me se iskrenost kojom su povjerovala da je to Božja volja za njihove živote.

„Duboko me je dirnula misao“, rekla mi je Sharon, „da me je Bog izabrao da za Njega učinim djelo koje bi se moglo mjeriti s onima koja su u prošlosti učinili veliki ljudi o kojima čitamo u Bibliji.“

Upitao sam je nisu li joj se poruke koje je primila od anđela učinile prelijepe da bi bile istinite. Odgovorila je da jesu dodajući da joj je noćima bilo teško zaspati dok je pokušavala zamisliti veličanstvene stvari koje bi kao vođa, obdarena posebnom silom, mogla učiniti za Gospoda. Ali sad se našla u razgovoru s nekim ko joj neće govoriti o velikim pobjedama koje je izvojevala za Boga, već o tome kako je bila zavedena i kako joj je prevarom oduzeta sva sloboda koju je imala, i kako je gotovo izgubila vječnost odričući se svake vjere u Boga.

Obje sestre bile su jednostavno i uredno odjevene u zatvorsku odjeću, a Hilda i ja bili smo iznenađeni njihovom vedrinom i time kako su se prilagodile grubom zatvorskom životu. Dok smo bili u posjeti, mnogo sam puta u srcu zahvaljivao našem Gospodu za božansku milost i snagu koje je Njegov Sveti Duh davao sestrama kako bi ih sačuvao od razornog stresa u takvom okruženju. Nije uvijek bilo tako. Bilo je trenutaka kad su pomišljale okončati svoj život.

„Mlađa od dvije sestre, optužena za sudjelovanje u ubistvima učiteljice iz Grants Passa i pomoćnog radnika s farme kod Newberga u novembru, u ponedjeljak je osuđena na zatvorsku kaznu od 20 godina.

Deborah Halstead, 32 g., iz Grants Passa, u zatvoru mora provesti najmanje 40 mjeseci prije nego što stekne pravo na uslovno puštanje i to pod uslovima koje je zadao sudija Okružnog suda Okruga Yamhill Donald R. Blensly u McMinnvilleu...

'Deborah Halstead ne može se okriviti za sudjelovanje u ubistvima u istoj mjeri kao i njena sestra', u ponedjeljak je sudiji rekao John Collins, okružni branilac Okruga Yamhill. 'Dokazi ne upućuju na to da je imala oružje niti da je aktivno sudjelovala u nekom od zločina.'

I okružni tužilac Okruga Josephine Paul Frasier složio se s Collinsom da je Deborah Halstead bila manje umiješana. Frasier je također rekao sudiji da ona pristaje dati izjavu o ubistvima. Frasier je rekao da je majka Lynn Greene psihički slomljena gubitkom svoje jedinice kćeri i želi biti sigurna da će pravda biti zadovoljena. Frasier je rekao da će odbijanje žalbe od strane države to i omogućiti, jer će se moći prikupiti još više dokaza.

Frasier je još rekao da i David Greene želi da Deborah Halstead služi što je moguće duže te iz istog razloga ne želi da joj se odobri polaganje kaucije. Collins je dodao da Deborah Halstead ni nema finansijske osnove za kauciju. Prema pravilima o uslovnom puštanju velika suma kaucije smatra se olakšavajućim činiocem koji može dovesti do ranijeg puštanja...

U ponedjeljak je Frasier čitao i uvod iz dnevnika Lynn Greene u kojem je pisala o odlasku u park sa svojim sinom u oktobru 1987., kad ga je posmatrala kako se igra s patkama:

'Potrčao je prema meni koliko je brže mogao, dok se njegova kosa vijorila na vjetru i veliki osmijeh počivao na njegovom licu, i dok ga je slijedilo stotinu pataka.' Pisala je nadalje da će joj slika ostati u naljepšem sjećanju do kraja života...

Blensly je rekao da se suočava s tragedijom dvoje nedužnih ljudi koju je potpomogla Deborah Halstead. Govoreći kako će posledice zločina zauvijek djelovati na preživjele, sudija je odredio najveću moguću kaznu, dvadeset godina zatvora. Frasier kaže da je Deborah Halstead data prilika da govori u ponedjeljak, ali je odustala.

„U izjavi datoj u ponedjeljak Collins je obrazložio zašto traži minimalnu kaznu za Deborah Halstead. Četrdeset mjeseci je maksimum kazne koju bi ona trebala izdržavati temeljen na osnovici. Držeći se utvrđene osnovice, čini se vjerovatnijim da će državno vijeće za uslovno puštanje potvrditi presudu. Dodao je da to vijeće ima pravo skratiti ili produžiti rokove zatvorskih kazni.

Osnovica koja se određuje prema težini zločina i optuženikovom kriminalnom dosijeu koristi se da bi se odredilo koliko će neko zapravo ostati u pretrpanim oregonskim zatvorima.“

(*Grants Pass „Daily Courier“*, 13. juna 1989.)

„Deborah Halstead se odlučila na ćutanje u ponedjeljak poslijepodne, prije nego što je osuđena na dvije jednake zatvorske kazne od po 20 godina zbog sudjelovanja u ubistvima u dva okruga.“

(*McMinnville „News Register“*: 14. juna 1989.)

„Slučaj Sharon Halstead neće se voditi u južnom Oregonu jer snažan publicitet koji mu je dat prije suđenja ne bi omogućio pošteno suđenje“, danas je izjavio sudija. Sudija Okruga Josephine Gerald Neufeld rekao je da će se truditi da se to suđenje održi u predviđeno vrijeme, 12. septembra, ali nije mogao reći gdje će se održati.

Neufeld je tu odluku donio nakon što je čuo rezultate istraživanja javnog mnjenja koje je pokazalo da je 81% stanovništva okruga Josephine i Jackson upoznato s tim slučajem i da većina misli da je ona kriva.

Advokati Halsteadovih Kenneth Hadley iz Toleda i Griffith Steinke iz Newberga takođe su priložili dokaz da je društvo umiješano u taj slučaj zbog skupljanja novčanih priloga za jednu od njihovih navodnih žrtava.

Tridesetšestogodišnja Halsteadova je optužena za ubistvo Lynn Greene, 32 g., učiteljice iz Grants Passa, i ranjavanje njenog supruga Davida Greena i njihovog sina Nathaniela. David Greene, 31 g., oporavio se, a trogodišnji Nathaniel ostao je nepokretan od prsa prema dolje... Halsteadovu se tereti i zbog ubistva pomoćnog radnika s farme kod Newberga 2. novembra, Mikea Lemkea. Tužioc i u Josephine i u Yamhillu traže smrtnu kaznu.

Mlađa sestra Deborah Halstead, 32 g., takođe je u početku bila optužena za teška ubistva. Međutim, ona je zatražila da se ponište dvije podignute optužbe u maju za sudjelovanje u ubilačkoj zavjeri pa je u junu osuđena na dvadeset godina zatvora.

Razgovarajući sa sudom jutros telefonom iz New Yorka, voditelj ankete Thomas English rekao je da su njegovi saradnici anketirali 305 osoba u Okrugu Josephine i 300 osoba u Okrugu Jackson. Thomas kaže da je 63% stanovništva Okruga Josephine već spremno Sharon Halstead proglasiti krivom. Dodao je da među njima 43% smatra da bi je trebalo kazniti smrtnom kaznom nakon poštenog suđenja. 'Očito je da polovina članova porote (u oba okruga) imaju predrasude zbog snažnog uticaja medija', rekao je English.

Odbrana je takođe obznanila da je uticaj prikupljanja novčane pomoći koje provode radnici Royale Gardens za Nathaniela Greena znatan. Odbrana je snimila na video traci dva događaja u kojima je sudjelovao i sam dječak, kao i brojne plakate koji su reklamirali prikupljanje, što je već donijelo 18.000 dolara.

Obrazlažući svoju odluku nakon saslušanja, sudija je rekao da je njegov zadatak da osigura Sharon Halstead pošteno suđenje. Sam publicitet, kako je ocijenjeno, bio bi dovoljan da se suđenje preseli odavde. A dodatni činilac bila je velika uključenost zajednice u pomaganju Nathanielu. Neufeld je rekao da prikupljanje pomoći nije krivo za premještanje suđenja i da ne želi obeshrabriti ljude da slične akcije poduzmu i ubuduće.“

(*Grants Pass „Daily Courier“*: 6 jula 1989.)

DVANAESTO POGLAVLJE

Sud traži pomoć

U nastojanju da shvati događaje koji su doveli do tragedije porodica Greene i Lemke, sud države Oregon mislio je da bi najbolju pomoć mogao dobiti od Adventističke crkve te je za saradnju zamolio predsjednika Oregonske konferencije Adventista sedmoga dana. Starješina Larry Evans pozvan je da pod zakletvom svjedoči na sudu.

„G. Hadley: Gospodine Evans, hoćete li, molim vas, zbog zapisnika, reći svoje puno ime?

Odgovor: Larry Robert Evans.

Pitanje: Kako se piše vaše prezime?

Odgovor: E-v-a-n-s.

Pitanje: Koje je vaše zvanje ili zanimanje?

Odgovor: Trenutno sam posebni saradnik predsjednika Oregonske konferencije Adventista sedmoga dana.

Pitanje: Možete li nam reći uopćeno što taj posao podrazumijeva?

Odgovor: Podijelio bih to u tri razreda. Prvo, ja sam crkveni savjetnik, i radim s crkvama pomažući im da rastu duhovno i brojčano. Takođe sam upravnik multikulturalne službe. Radim s raznim etničkim grupama, ali sam posebno odgovoran predsjedniku i projektima njegovog odjeljenja, a jedan od tih projekata je rad s nezavisnim službama, koje pokatkad nazivamo ograncima.

Pitanje: Ima li to veze s onim o čemu danas govorimo?

Odgovor: Rekao bih da to sigurno spada u poslednju kategoriju.

Pitanje: Vratimo se malo unatrag: što ste sve dosad radili u Crkvi?

Odgovor: Pastor sam petnaest godina. Radio sam u u raznim odjeljenjima, zatim tri godine s nezavisnim crkvama, a zadnje dvije godine u administraciji.

Pitanje: Gdje se nalazi vaš ured?

Odgovor: U Clackamasu u Portlandu.

Pitanje: Ovdje ste po sudskom pozivu, je li tačno?

Odgovor: Tačno je.

Pitanje: S tim sam vam pozivom poslao i neke zapise o Davidu Greeneu Starijem i Davidu Greeneu Mlađem, nije li tako?

Odgovor: Tako je.

Pitanje: Mislim da ste me nazvali jutros; s nekim zapisima ste bili dva sata izvan Portlanda?

Odgovor: Da. Proučavao sam ih prošle noći.

Pitanje: Jesam li vam dao do znanja da se ne biste trebali vratiti u Portland?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Kad ste prvi put čuli za grupu iz Grants Passa o kojoj danas razgovaramo?

Odgovor: S imenima članova te grupe zapravo nisam bio upoznat sve do, mislim, nakon pucnjave.

Pitanje: Kad spominjemo Davida Greenea Starijeg, jesu li vam poznati njegovi spisi?

Odgovor: Mislim da sam čuo za to ime, ali među adventistima iz južnog Oregona ima mnogo nezavisnih grupa i ja sam bio u posjetu nekima od tih nezavisnih u Okrugu Canyonville. Ne poznajem te ljude, jer to je bilo prije dvije, dvije i po godine.

Pitanje: Jesu li vam poznati pojmovi „služba glasova“ i „služba oslobađanja“?

Odgovor: Da, dobro mi je poznata zamisao o glasu misli i službi oslobađanja.

Pitanje: Da li biste nam opisali što ti izrazi znače vama?

Odgovor: Mislim da smo ih danas čuli. Služba oslobađanja naglašava istjerivanje demona iz ljudi koji su, navodim, opsjednuti demonima. Glas misli je, u biti, komuniciranje između čovjeka i višeg bića. U ovom slučaju to bi obično bio anđeo.

Pitanje: Ispravite me ako griješim: mislim da ste pred istražiteljem spomenuli da je ovo komuniciranje s anđelima pomalo sumnjiv koncept unutar Crkve, je li to tačno?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Ako vas dovodim u težak položaj ili vas pitam nešto o čemu ne smijete govoriti u ime Crkve, molim vas, recite mi.

Odgovor: Pa jasno je da se ovdje radi o zastranjenju. Crkva adventista sedmoga dana takvo što ne podržava. Postoje grupe koje to čine, ali ne u skladu s organizacijom adventista sedmoga dana.

Pitanje: Mislite li i na službu glasa misli i na službu oslobađanja od demona?

Odgovor: Na službu komuniciranja preko misli svakako mislim. A služba oslobađanja... jednim dijelom Crkva priznaje da postoji zla sila koja može nadvladati i imati veliki utjecaj na ljude. Ali vrlo teško bismo išli tako daleko kako je danas opisano. Mislim da adventisti sedmoga dana jednostavno vjeruju da postoje demonska bića, da postoji nebeski Otac, i svakako vjeruju da postoji sukob, a mi se ljudi moramo boriti s takvom vrstom iskušenja. Mi vjerujemo, dakle, da nije potrebno proći kroz mnoge obrede kako bi se od demona, tih sila, zatražilo da odu. Fenomen službe oslobađanja razvio se iz drugih izvora, kao što je film *Istjerivač duhova*...

Pitanje: Jeste li dobili neke od tih spisa za koje se drži da ih je napisao David Greene Stariji?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Možete li nam reći kako ste došli do njih?

Odgovor: Ja sam poput javnog posrednika. Izgleda da su te stvari, na žalost, u moj ured stigle zbog istrage i zbog savjetovanja crkava koje se o tome raspituju.

Pitanje: Rekli ste da nemate sve papire, ali kakve ste dokumente dobili o ovoj temi?

Odgovor: O toj temi imam rukopis koji je napisao David Greene Stariji a u kojemu objašnjava svoje mišljenje o brojnim tačkama - o glasu misli, istjerivanju demona itd. On otkriva mnogo toga o onome što mi zovemo hermeneutika ili način tumačenja Biblije. Zbog toga spisa obratili smo se predsjedniku, naša se konferencija obratila, jer on je jedini u konferenciji koji može poslati službeni zahtjev sjedištu Generalne konferencije u Washingtonu D.C. Tamo imamo Institut za istraživanje Biblije (Biblical Research Institute). Institut zapošljava mnoge teologe koji pomažu u tumačenju i vođenju Crkve u teološkim pitanjima koja se pojavljuju. Predsjednik je tražio da Institut pregleda, analizira i da mišljenje o tom dokumentu, rukopisu koji je imao David Greene Stariji.

Pitanje: Jesu li vam odgovorili, ili vašem predsjedniku?

Odgovor: Jesu.

G. Frasier: Časni sude, ovdje moram uložiti prigovor. Shvatam da se pravila iznošenja dokaza ne primjenjuju na ove stvari, ali ne vidim povezanost ovoga ispitivanja s aktuelnim predmetom i saslušavanjem optužene. Stoga ulažem prigovor.

G. Hadley: Časni sude, ključni predmet je, naravno, razmišljanje optužene koje ju je dovelo u ovu nevolju, i već postoji svjedočanstvo da su neki od tih spisa bili kod nje...

G. Frasier: Mislim da ono što je neko crkveno odjeljenje u Washingtonu D.C. učinio s tim materijalom, što nema veze s optuženom, nema veze ni s ovim procesom.

Sudija: Odbacujem prigovor.

Pitanje: Gospodine Evans, možete li nam ukratko prepričati odgovor iz Washingtona D.C?

Odgovor: Pročitacu vam odlomak ako mi dopustite...: 'Mjesna crkva bi učinila veliku ludost kad bi toga brata postavila da vrši javnu službu. Ako on uvježbava svoju grupu u službi oslobađanja od demona, savršenom posvećenju po poznom daždu, uključujući poruke preko misli i natprirodna zbivanja, on bi stvarno trebao biti isključen iz zajedništva Crkve. Materijal brata Greenea je protivcrkveni u onom dijelu koji se odnosi na organizaciju. Nauka koji on poučava jest obmana. Njegov utjecaj na nove članove bio bi negativan i prevaran kad bi se taj spis čitao i prihvatio. On očito ne nameće svoje zamisli, ali njegov je stav, ipak, da ćete, ako ih ne prihvatite, umrijeti i tako otići na Nebo, a ako te zamisli prihvatite, bićete jedan od onih izabranih koji će uživati ta neobična iskustva i možete biti prebačeni gore a da ne vidite smrt. Takva ponuda je privlačna, i prevariće mnoge te ih zavesti od istine. Zabluda nikad nije bezopasna. Sve dok ne bude spreman odustati od tih čudnih i zbrkanih učenja, ne vidimo kako bi mogao biti koristan član Crkve. Očito je da je proveo sate i sate u proučavanju i da ima razvijenu sposobnost zaključivanja i komuniciranja, ali je na neki način skrenuo s puta i druge vuče za sobom.'

Pitanje: Kojeg je to datuma pisano, gospodine Evans?

Odgovor: 6. juna 1989.

Pitanje: To je očito prvo službeno tumačenje tih rukopisa za koji znate?

Odgovor: Da.

Pitanje: Spomenuli ste još jednu grupu, po imenu Davidovci (*Davidians* - prim. prev.). Jeste li upoznati s tom grupom?

Odgovor: Pomalo.

Pitanje: Što biste mogli reći sudu o tome? Koliko sam shvatio, oni nemaju veze s našom temom?

Odgovor: Zbilja ne vidim kakve to ima veze s ovim slučajem, osim da je to grupa koja ne predstavlja nauku adventista sedmoga dana niti njihov način djelovanja i da su vrlo samostalni, ne savjetuju se s matičnom Crkvom. Mislim da bi bilo dobro ovdje spomenuti da imamo neke smjernice koje je sastavila Crkva kako bi pomogla tim ljudima, tim grupama, da imaju predodžbu. Unutar Crkve želimo omogućiti slobodu, ne želimo staviti ljudeb u kutiju i reći im da je to ono što moraju vjerovati, potrebna je sloboda, ali postoje i neka zacrtana mjerila, smjernice koje su povučene, a te se pojedine grupe pokazuju kao prekršiooci najmanje tri do četiri tačke smjernica.

Pitanje: Mislim da se negdje u jednom svjedočenju ili zapisniku spominje J. Reynolds Hoffman kao jedan od onih koji su kratko vrijeme bili s tom grupom. Je li vam poznato to ime?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li on član Crkve?

Odgovor: Mislim da jeste. Nedavno sam razgovarao s njim. Promijenio se. Služba oslobađanja od demona negdje oko 1985. počela se više baviti komuniciranjem preko misli. Kako su se počeli razvijati, neki od tih ljudi počeli su se pitati šta se događa, jer su manifestacije misaonog komuniciranja postajale sve besmislenije. Taj fenomen se pojavio i razvio u manjoj grupi, i ljudi poput Hoffmana postavljali su pitanja, pretpostavljam, unutar te grupe adventista koji su umiješani u službu istjerivanja, koji Adventističku crkvu nisu gledali kao onaj ko je nadahnuo tu promjenu... Hoffman.

Pitanje: Imate li još nešto što biste dodali ovome? Ovog poslijepodneva ste čuli šta se događa.

Odgovor: Mislim da je ovdje iz moje perspektive i našeg iskustva važno spomenuti da je ta pojava šira od vjerske grupe. To je fenomen koji se sad proširio i na svjetovno područje i druge pogađa nasiljem, osim ovoga o kojemu govorimo. Mislim da je u ovom trenutku značajno imati jasniji uvid u pokret „novo doba“ (*New Age movement* - prim. prev.). Shirley McLaine u većini slučajeva... prema iskazima ljudi koji dijele ovo vjerovanje... pod onim je što ova grupa naziva demonskim uticajem... Pojavio se fenomen koji teži k tome da preplavi ovu zemlju vanttjelesnim i zaumnim iskustvima navodeći ljude da čine stvari koje oni najrazumniji ne bi učinili.

Pitanje: Primjećujem da u takvoj vrsti grupacija mora postojati podjela na vođe i sledbenike?

Odgovor: Postoji, a postoji i pravo rivalstvo među tim grupama. Moć i vlast su nešto za čim se žudi. Zato je za te grupe Crkva neprijatelj, jer Crkva je autoritet. Oni ne žele nikakav vjerski autoritet. Oni se nadmeću za vlast. Mi čak i unutar i izvan Adventističke crkve imamo grupe koje se bore za priznanje i autoritet. Oni žele imati poslednju riječ.

G. Hardley: To je sve.“

„G. Frasier: Gospodine, iz vašeg osvrta danas shvatio sam da je u državi Oregon bilo i drugih slučajeva gdje ste se trebali pozabaviti službama istjerivanja i službama misaonog komuniciranja; govorim li tačno?

G. Evans: Nisam bio pozivan posebno zbog toga, prije bismo mogli reći da su me tražili za savjet i pomoć, to da.

Pitanje: Prema vašoj procjeni, koliko takvih službi imamo u državi Oregon?

Odgovor: Rekao bih, nadam se, jednu. Ja ih sve vidim kao jednu grupu. Ne vidim ih kao razdijeljene.

Pitanje: Imamo tu grupu o kojoj govorimo u južnom Oregonu. Zar su oni, onda, rašireni svugdje po državi?

Odgovor: Da.

Pitanje: To je, znači, unutar granica države Oregon jedina grupa za koju znate ili dio službe za koju znate da je počinila djelo nasilja?

Odgovor: Koliko ja znam, da.

Pitanje: Iz vašeg današnjeg osvrta, gospodine, izvodim da niste imali nikakav lični kontakt s Davidom Greeneom Starijim?

Odgovor: Tačno.

Pitanje: Ni s Daveom ni Lynn Greene; je li i to tačno?

Odgovor: Tačno je.

Pitanje: Jesam li dobro razumio da niste imali lični kontakt ni sa Sharon Halstead?

Odgovor: I to je tačno.

Pitanje: Možete li nam reći, da li je bilo koji od spisa Davida Greenea Starijeg, prema vašem mišljenju, imao bilo kakav uticaj na optuženu?

Odgovor: Ne mogu tvrditi da je imao direktnog uticaja.

Pitanje: A od onoga što ste nam čitali iz dokumenta koji je poslat iz Washingtona D.C., je li išta od toga ikada došlo do Sharon Halstead prije 5. novembra 1988.?

Odgovor: Baš taj dokument nije.

G. Frasier: Hvala vam. Nemam više pitanja.

G. Hadley: Nema više pitanja.“

(*Zapisnik suda države Oregon, sv. 101.*)

TRINAESTO POGLAVLJE

Od proučavanja Biblije do spiritizma

Kao svjedok pod zakletvom na sudu države Oregon Okruga Josephine, u Grants Passu, John Gentry je na tom mjestu proveo više vremena od bilo kojeg drugog svjedoka. Do najsitnijih pojedinosti opisao je godine koje je proveo sa grupom „novog svijetla“. Ostali članovi na njega su gledali kao na onoga koji hoda s Bogom. Gentry je, navodno, išao na Nebo i bio tamo česti posjetilac tokom svojih vantjelesnih iskustava.

John Gentry je dao odličan pregled onoga što je ta vjerska grupa svakodnevno radila, uvid u njihove stavove i načine na koje su djelovali. Njihovo ponašanje je otkrilo koliko su ih daleko Sotonini anđeli odveli od Boga, dok su oni još uvijek vjerovali da ih Bog vodi. Sledeći sudski zapisnik bilježi riječi osobe koja je bila pod uticajem Sotoninog obmanjivanja a počela je kao iskreni proučavalac Biblije.

„G. Steinke: Hoćete li zbog zapisnika reći svoje puno ime i prezime?

Odgovor: John Martin Gentry, G-e-n-t-r-y.

Pitanje: Jeste li ikada živjeli u bliskom susjedstvu s gospodinom po imenu Ken Cook?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Kad je to, otprilike, bilo?

Odgovor: Oko 1982., '83.

Pitanje: Jeste li g. Cooka poznavali svo to vrijeme?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Što je on radio? Koje je bilo njegovo zvanje?

Odgovor: Mehaničar.

Pitanje: Kako ste se poznali?

Odgovor: Trebao sam nešto popraviti. To mi je on uradio.

Pitanje: Je li vas ikada pozvao da s njim proučavate Bibliju?

Odgovor: Da.

Pitanje: Koliko ste ga tada već poznavali?

Odgovor: Dvije sedmice.

Pitanje: Je li tada bio oženjen?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Sjećate li se imena njegove žene?

Odgovor: Da.

Pitanje: Kako se zvala?

Odgovor: Denise.

Pitanje: Jeste li odlazili k njima - koliko ste često išli kod njih da zajedno proučavate Bibliju?

Odgovor: Dvije ili tri večeri sedmično.

Pitanje: Je li vas katkad bilo više - to je samo troje vas, zar ne?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li vas kojiput znalo biti i više od troje?

Odgovor: Pa, koji put bi došla njegova svastika ili šurak. Ali to je uvijek bilo kod njega u kući.

Pitanje: Kod Kena Cooka?

Odgovor: Da.

Pitanje: Jesu li vas u jednom trenutku Ken i Denise Cook pozvali da s njima idete k Daveu i Lynn Greene?

Odgovor: Jesu.

Pitanje: Jeste li i tamo čitali Bibliju, proučavali?

Odgovor: Mislim da jesmo. Bilo je to više kao upoznavanje.

Pitanje: Sjećate li se, možda, kakvi su Greeneovi bili kad ste ih prvi put sreli?

Odgovor: Bili su mladi bračni par, izgledali su srećno.

Pitanje: Je li bilo razlike između Davida i Lynn Greene? Je li se jedno više isticalo od drugoga?

Odgovor: Lynn je bila upadljivija.

Pitanje: Jeste li na kraju imali biblijska proučavanja s Greeneovima?

Odgovor: Da.

Pitanje: Koliko često?

Odgovor: Mislim da je to u početku bilo jedanput sedmično, a onda se razvilo u dva i tri puta sedmično.

Pitanje: Je li to bilo, otprilike, 1984.?

Odgovor: Da.

Pitanje: Koliko bi trajao svaki od tih sastanaka?

Odgovor: Sat, sat i po.

Pitanje: Kad ste počeli, je li bilo govora o istjerivanju demona ili razgovoru s Bogom, ili su to bila samo biblijska proučavanja?

Odgovor: Bilo je riječi samo o temeljnim istinama Biblije. Nije bilo govora o istjerivanju duhova.

Pitanje: Je li bilo ko naginjao k tome?

Odgovor: Ne.

Pitanje: Je li koji put u vaš krug dolazila i Sharon Halstead?

Odgovor: Prvi put je došla otprilike mjesec dana nakon što sam upoznao Davida i Lynn.

Pitanje: Ko vas je upoznao sa Sharon?

Odgovor: Ne znam. Mislim da je to bio Dave.

Pitanje: Je li došla za vrijeme proučavanja?

Odgovor: Da.

Pitanje: Sjećate li se ko je doveo?

Odgovor: Ne.

Pitanje: Sjećate li se nekoga po imenu Cheryl Ross?

Odgovor: Da.

Pitanje: Ko je ona, ako se sjećate?

Odgovor: Mislim da je rođaka od Sharon.

Pitanje: Je li se Sharon tada pridružila vašoj grupi? Možda je 'pridruživanje' pogrešna riječ. Je li počela redovno dolaziti?

Odgovor: Da. Mislim da se baš tada upravo doselila u grad.

Pitanje: To bi bilo negdje 1984.?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li i Cheryl Ross došla na neki od sastanaka?

Odgovor: Samo na neke. Mislim da je živjela sjevernije.

Pitanje: Znači, tamo ste bili vi, Ken Cook, Denise Cook, Dave i Lynn Greene, Sharon, i u nekoliko navrata Cheryl Ross, je li tačno? Je li još neko dolazio s vremena na vrijeme?

Odgovor: Dolazili su i drugi tokom godina.

Pitanje: Je li tamo bio i neko po imenu Bud?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li on došao u ranom razdoblju?

Odgovor: Ne znam. Nisam ga poznao sve do kasnije.

Pitanje: U tom ranom razdoblju, tamo negdje 1984.... vi ste znali ko su Leo i Harry, zar ne?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Ko su oni?

Odgovor: Djeca Sharon Halstead.

Pitanje: Jesu li oni dolazili na sastanke tokom 1984.?

Odgovor: Nisu.

Pitanje: Zna li gdje su bili?

Odgovor: Mislim da ih je čuvala njihova baka.

Pitanje: Tokom tih biblijskih proučavanja s Greeneovima, Cookovima, Sharon Halstead i Cheryl Ross, jeste li vi ili vaša grupa znali za biblijska proučavanja koja su se održavala u Canyonvilleu?

Odgovor: Da.

Pitanje: Ko je iz Canyonvillea pokrenuo ta proučavanja?

Odgovor: Jean Ketzner.

Pitanje: Je li i njezina kći bila uključena?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Je li vaša grupa kada odlazila u Canyonville da bi se sastala s Jean Ketzner?

Odgovor: Da.

Pitanje: Zna li ko je to prvi učinio?

Odgovor: Ne znam, ali bilo je govora o tome da se kod Jean održavaju sastanci. Ne znam ko je došao na zamisao da se ide.

Pitanje: Jeste li znali za bilo kakvu posebnu grupu koju je vodila ta Jean Ketzner?

Odgovor: Da.

Pitanje: Što ste čuli?

Odgovor: Da može neposredno komunicirati s Bogom i da može istjerivati zle duhove iz ljudi.

Pitanje: Jeste li to saznali prije nego što ste je upoznali?

Odgovor: Da.

Pitanje: Kad ste prvi put bili tamo, je li to bio cjelodnevni susret, ili samo dva sata? Koliko ste dugo bili tamo?

Odgovor: Oko pet sati.

Pitanje: Sjećate li se kojeg je to dana u sedmici bilo?

Odgovor: Bilo je to ili u petak ili sledećeg dana, u subotu.

Pitanje: Sjećate li se ko je išao s vama?

Odgovor: Mislim da smo u jednom vozilu bili Dave, Lynn i ja.

Pitanje: Jesu li tamo došli i Ken i Denise Cook?

Odgovor: Mislim da jesu.

Pitanje: Je li bila i Sharon?

Odgovor: Ne sjećam se.

Pitanje: Šta se dogodilo kad ste stigli u dom Ketznerovih u Canyonvilleu?

Odgovor: Najprije su nam pokazali kuću. Vjerojatno smo nešto i pojeli, a zatim smo počeli razgovarati o biblijskim temama.

Pitanje: Ko je vodio razgovor na tom vjerskom skupu?

Odgovor: Jean.

Pitanje: Je li spomenula pred ostalima da na istoku poznaje nekoga ko istjeruje demone?

Odgovor: Prvi put kad sam ja bio tamo, nije.

Pitanje: Je li to učinila kasnije?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Koliko ste puta, otprilike, bili kod Jean Ketzner?

Odgovor: Oko pet puta.

Pitanje: Jeste li vi zaista bili prisutni na sastanku na kojem su istjerivali demone iz ljudi?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Možete li nam opisati... šta se događalo?

Odgovor: Pa, bilo je to u domu Ketznerovih, gore u sobi. Bilo nas je oko sedam ili osam, a Jean se spremala izvesti demone koji su uznemiravali nekog čovjeka. Oni su bili u njemu i oko njega. Mi smo molili da Božji Duh bude s nama, a ona je zatim pozvala demone koji su mučili čovjeka; on je tada podivljao, onako kako čovjek pobijesni kad je pod utjecajem droge, kao da je bio u transu, i stalno je ponavljao kako želi da djeca napuste prostoriju kako ih ne bi povrijedio. Nakon otprilike sat vremena bio je čist, i grupa je htjela da praznina, koja je ostala u njemu nakon zla, bude popunjena Svetim Duhom i dobrotom.

Pitanje: Kako su oni to izveli?

Odgovor: Ja nisam osposobljen za istjerivanje demona. Nije mi jasno kako su to učinili.

Pitanje: Je li Jean Ketzner to učinila?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li ih zvala po imenu?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Rekli ste, ako se sjećate, da vas je tamo bilo sedam ili osam. Sjećate li se ko je sve bio?

Odgovor: Nisam siguran za sve, ali znam da sam bio ja, Richard Flowers, tu je mogao biti i Ken Cook, Bud, i Vicky i Charles Villegas.

Pitanje: Vicky je kćer Charlesa Villegasa, nije li tako?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Je li ona ikada imala sposobnost neposredno komunicirati s Bogom?

Odgovor: Vicky?

Pitanje: Da.

Odgovor: Mislim da je razgovarala sa svojim anđelom pratiocem. Samo to.

Pitanje: Koliko je Vicky imala godina?

Odgovor: Ne znam. Bila je studentkinja.

Pitanje: Je li ona i sad na fakultetu?

Odgovor: Mislim da jeste.

Pitanje: Je li to bio jedini put kad ste prisustvovali istjerivanju demona kod Jean Ketzner ili ste bili više puta?

Odgovor: Samo je tada bilo tako dramatično. Na ostalim seansama izgledalo je kao da se ništa ne događa.

Pitanje: Ali ipak je bilo još seansi?

Odgovor: Svega nekoliko.

Pitanje: Jeste li kod Ketznerovih bili i kršteni?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Je li još neko bio kršten s vama?

Odgovor: Samo još Richard.

Pitanje: Richard Flowers. Gdje ste vi bili kršteni?

Odgovor: Pozadi u dvorištu, u bazenu.

Pitanje: Ko vas je krstio?

Odgovor: Ken Cook.

Pitanje: Je li tačno da ste istovremeno sa sastancima kod Ketznerovih i dalje imali biblijska proučavanja u domu Davea i Lynn Greene?

Odgovor: Da.

Pitanje: Jesu li se ti susreti na neki način izmijenili nakon što ste počeli odlaziti k Jean Ketzner?

Odgovor: Pa, u početku je sve bilo nekako stvarno čedno, ali kako su prolazili mjeseci i godine, sastanci su bivali rjeđi, ali su postajali ozbiljniji u pogledu istjerivanja demona i sukobljavanja dobra i zla.

Pitanje: Je li se grupa postupno počela upuštati u ono što se naziva službom neposrednog komuniciranja s Bogom i razgovaranja s anđelima, ili tako što?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Sjećate li se kako ste sjedili na tim sastancima?

Odgovor: Da, sjedili bismo u krugu.

Pitanje: Kako ste ranije sjedili?

Odgovor: Neko je sjedio na krevetu, neko na podu ili na stolici. Svugdje smo se osjećali ugodno.

Pitanje: Jesu li svi u isto vrijeme počeli sjediti na podu?

Odgovor: Da.

Pitanje: Čija je to bila zamisao?

Odgovor: Pa, ne znam..., ali to je bilo nešto o čemu nismo razgovarali, to smo samo učinili. Primijetili smo da i ostali sjede u krugu pa smo im se i mi pridružili.

Pitanje: Jesu li u jednom trenutku članovi vaše grupe, mislim na Greeneove, Cookove, Halsteadovu i vas, dakle ljudi koji su dolazili na biblijsko proučavanje, jesu li članovi te grupe u jednom trenutku počeli tvrditi da vide i čuju natprirodna bića?

Odgovor: Da.

Pitanje: Možete li svojim riječima objasniti što je to gledanje i slušanje natprirodnog? Što je to vama značilo?

Odgovor: Nije svako vidio i čuo na isti način. Neki su mogli čuti u svome umu, kao glas podsvijesti, dok su drugi mogli čuti glas kao što vi sada slušate mene.

Pitanje: Osim kad su razgovarali s anđelima?

Odgovor: Oni su bili uvjereni da su to anđeli. Da biste mogli vidjeti, zatvorili biste oči i molili, i Bog bi vam, navodno, dao poruku, prenoseći je valjda u vas, i vi biste vidjeli kako se nešto pojavljuje, kao da sanjate.

Pitanje: Čuli smo nešto o tome da ste provjeravali duhove kako biste bili sigurni razgovarate li s pravima. Sjećate li se toga?

Odgovor: Da.

Pitanje: Kako ste to radili?

Odgovor: Bila su samo dva testa koja ste mogli koristiti. Ako ste htjeli biti sigurni da ste molili Boga i da ste svoju informaciju dobili od Njega, a ne od nekoga ko Ga oponaša, upitali biste je li Isus došao u tijelu i umro na svetom krstu, i, mislim, prihvatate li Isusa kao svoga Spasitelja i Gospoda.

Pitanje: Ko bi postavio ta pitanja?

Odgovor: Osoba koja je primala poruku.

Pitanje: Ako je ta osoba mogla vidjeti, ona bi tada i posmatrala reakciju anđela, ako se ne varam?

Odgovor: Tačno.

Pitanje: Što biste vi tražili pogledom da ste mogli vidjeti?

Odgovor: Kad bi to bio lažni anđeo ili Sotona, ne bi vas mogao gledati u oči, i izbjegavao bi odgovor. A pokušavao bi ostaviti utisak da je dobri anđeo.

Pitanje: Je li ta grupa postavljala duhovnu zaštitu prije nego što bi otpočela komunikaciju s anđelima?

Odgovor: Da.

Pitanje: Kako?

Odgovor: Molili smo da sveti anđeli okruže kuću i oni bi došli s mačem Božjeg gnjeva, i na neki bi način ovi anđeli postavili prepreku između vanjskog svijeta i unutrašnjosti kuće kako bi spriječili zle duhove da uđu. Ali to nije bilo jamstvo, jer je Sotona bio toliko jak da je mogao ući bez problema.

Pitanje: Čak i kroz prepreke koje ste podigli?

Odgovor: Zato što nismo imali dovoljno dobrih anđela.

Pitanje: Jesu li anđeli bili naoružani? Jesu li imali oružje ili štitove?

Odgovor: Imali su štitove, a vjerovatno i mač.

Pitanje: Je li tačno da je ta grupa sve manje vremena počela provoditi u proučavanju Biblije, a sve više raspravljati o duhovima i spiritizmu?

Odgovor: Na kraju se pokazalo da je tako.

Pitanje: Možete li reći kad je otprilike došlo do te promjene unutar grupe?

Odgovor: Bilo je to postepeno. 1987. godina vjerovatno je bila najjača godina za tu grupu. Svatko je uistinu očvrstnuo, a izgubljene članove, one koji su s nama bili od početka, koji nisu neposredno primali poruke, zamolili su da više ne dolaze, i pred sam kraj, prije nego što je došlo do nasilja, svi članovi su se razdvojili i svako je imao susrete s Bogom lično u svojim domovima, ali bi se još uvijek dešavalo da član grupe primi poruku od Boga i treba je reći drugoj osobi htjela ona to čuti ili ne, i ti bi ljudima morao iznijeti tu poruku, jer ukoliko to ne učiniš te ne budeš Božji glasnik, činiš grijeh, stoga si morao odnijeti poruku ili učiniti ono što se od tebe traži.

Pitanje: Rekli ste da je 1987. bila najjača godina za grupu. Ko su bili članovi koji su bili tako čvrsti u to vrijeme?

Odgovor: To sam bio ja, Sharon, Bud, Jean, Vicky, i Charles. Ken i Denise Cook više nisu dolazili.

Pitanje: Što je bilo s Daveom i Lynn Greene?

Odgovor: Bili smo u njihovoj kući.

Pitanje: Ali ste ih izostavili s popisa; zato vas pitam.

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Zašto su Ken i Denise prestali dolaziti na sastanke?

Odgovor: E, sad... nisam baš siguran, jer su mi prijatelji te se nisam petljao u te stvari, ali mislim da...

G. Frasier: Časni sude, ulažem prigovor. Ako svjedok ne zna, mislim da ga ne bi trebalo tjerati da nagađa.

Sudija: Ako će svjedok nagađati, ne mora odgovoriti na pitanje.

Pitanje: U redu. Je li ikada došlo do nesuglasica između Kena i Denise Cook, s jedne, i Davea i Lynn Greene, s druge strane, ako znate?

Odgovor: Da.

Pitanje: Znate li zbog čega?

Odgovor: Mislim da je to bilo zbog načina na koji su provjeravali duhove.

Pitanje: Jesu li na kojem sastanku Ken i Denise Cook zamoljeni da odu i više se ne vraćaju?

Odgovor: Tada nisam bio tamo.

Pitanje: Je li neko iz grupe želio imati sposobnost da neposredno vidi i čuje Boga i Njegove anđele?

Odgovor: Da.

Pitanje: Jeste li vi kada pomislili da vam se Bog obraća dok ste u grupi?

Odgovor: Mislim da jesam - vidite, sada, kad imam više svijetla o onome što se događalo, na to gledam sasvim drugačije, ali vjerovao sam da mi se Bog obraća tihim glasom koji još uvijek pamtim.

Pitanje: U ono vrijeme ste tako vjerovali, ali ste otada promijenili svoje mišljenje?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Jesu li u jednom trenutku dječaci Leo i Harry počeli dolaziti u grupu?

Odgovor: Da.

Pitanje: Sjećate li se kad je to bilo?

Odgovor: Godinu dana prije no što je Lynn ubijena. Oni bi bili u drugoj prostoriji i postepeno su bivali sve prihvaćeniji na biblijskom proučavanju.

Pitanje: Jesu li najprije bili odvojeni?

Odgovor: Da.

Pitanje: Kako je vrijeme prolazilo, jeste li se zblížili sa Sharon?

Odgovor: Da.

Pitanje: Postali ste ljubavnici?

Odgovor: Da.

Pitanje: Počeli ste se sastajati?

Odgovor: Da.

Pitanje: Jedno ste vrijeme i živjeli zajedno, zar ne?

Odgovor: Jesmo.

Pitanje: Kada ste počeli zajednički život?

Odgovor: Ne sjećam se koje je to godine bilo.

Pitanje: Sjećate li se koliko ste dugo bili zajedno?

Odgovor: U istoj kući?

Pitanje: Da.

Odgovor: Rekao bih oko tri godine.

Pitanje: Jeste li imali planove za brak?

Odgovor: Ja sam imao.

Pitanje: Jeste li kupili i prsten?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li ikada nekome u grupi došla poruka koja je remetila vaše bračne planove?

Odgovor: Da.

Pitanje: Možete li nam reći nešto o tome, opet svojim riječima?

Odgovor: Neko je primio poruku koja je glasila da se Sharon treba udati za drugog čovjeka, a to se još nije dogodilo te ja nisam ništa poduzimao, plašeci se da ćemo prekinuti kad se taj čovjek pojavi, a, osim toga, ona je već mjesecima bila udana na Nebu, za svoga duha, što je meni bio znak da se trebam odseliti kako Bog ne bi bio ljut na mene tim više što živim s njom - s osobom koja je u braku. (*Autorova primjedba:* Sharon je rečeno da se treba udati za bivšeg katoličkog sveštenika koji je trebao doći iz Europe, i da će s njim imati dijete.)

Pitanje: Možete li se sjetiti ko je primio tu poruku?

Odgovor: Bila je to ili Lynn ili Sharon, jer su one bile bliske u razgovoru o tim temama.

Pitanje: Ko su između članova vaše grupe bili glavni koji su mogli čuti natprirodna bića?

Odgovor: Na samom početku to sam bio ja, Lynn i Denise. A pred kraj oni koji su mogli čuti poruke nisu ih prenosili drugim ljudima, ali bi im oni koji nisu mogli čuti postavljali pitanja i od njih bi dobivali odgovore.

Pitanje: Zna li što znači duhovno putovanje?

Odgovor: Da.

Pitanje: Kako biste to objasnili svojim riječima?

Odgovor: To je odvajanje duše od tijela. To znači imati vantjelesno iskustvo, a zatim nakon odlaska i izvršenja onoga što bi Gospod zapovijedio, biti sposoban vratiti se u tijelo, i sjećati se svega što si učinio.

Pitanje: Je li to bila tema o kojoj se raspravljalo u grupi?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li to bilo nešto u što su članovi grupe vjerovali?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li neko od članova tvrdio da je išao na duhovna putovanja?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Sjećate li se koji su to bili članovi?

Odgovor: Vicky, ja, Dave, Lynn i Jean.

Pitanje: Ko je bio posljednji?

Odgovor: Jean Ketzner.

Pitanje: Rekli ste da ste vi bili jedan od onih koji su išli na duhovna putovanja. Možete li nam opisati taj doživljaj?

Odgovor: Mogu.

Pitanje: Hoćete li to učiniti za nas?

Odgovor: Pa, nisam ja određivao kuda ću ići, ali sam navodno, sedam dana putovao u Novi Grad, Božji Grad, prošao sam kroz vrata uz pratnju anđela, obilazili smo grad i vidjeli razne stvari,

drvo života, Božji presto, i nakon što sam sve to vidio, vratio sam se i izašao kroz ista vrata, odlebdio nazad na Zemlju, prošao kroz strop Daveove kuće i ušao u svoje tijelo.

Pitanje: Rekli ste da ste prošli kroz ista vrata. Je li neko bio s vama na tom putovanju?

Odgovor: Ne.

Pitanje: Jeste li bili sami?

Odgovor: Mislim da su me anđeli smatrali nesposobnim da sam letim pa su me uzeli i nosili.

Pitanje: Jesu li članovi grupe ikada na duhovna putovanja išli zajedno?

Odgovor: Mislim da jesu. Nažalost, ne sjećam se toga.

Pitanje: Da li bi se unutar grupe pokrenula rasprava nakon što bi se neko vratio s kojeg od tih putovanja?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li to bila uobičajena tema sastanaka?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Koliko ste se često okupljali u to vrijeme, govorimo o 1987. i početku 1988.?

Odgovor: Bilo je to svake dvije sedmice. Ali vidali smo se i u crkvi.

Pitanje: Je li iko u grupi doveo u pitanje valjanost tih zbivanja, tih duhovnih putovanja ili komuniciranja s anđelima, i slično?

Odgovor: Doveo sam to u pitanje tek onda kad mi je Ken Cook otvorio oči te sam mogao vidjeti pogrešnost čitavog sistema, ali budući da nisam bio dovoljno otvoren, i zato što nisam htio izgubiti prijatelje, nisam ništa rekao.

Pitanje: Do toga, znači, niste došli u samoj grupi?

Odgovor: Nismo.

Pitanje: U jednom se trenutku pojavila i Deborah Halstead?

Odgovor: Da.

Pitanje: Zna li ko je Deborah Halstead?

Odgovor: Sharonina sestra.

Pitanje: Kad se ona uključila u sve to?

Odgovor: Pa, mislim da sam je upoznao osam ili devet mjeseci nakon Sharon kad je nakratko boravila u gradu. Zatim je otišla, nije je bilo nekoliko godina, a onda se vratila otprilike mjesec dana prije no što je Lynn ubijena.

Pitanje: Je li Deborin povratak uticao na vaš odnos sa Sharon?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Kako?

Odgovor: Isključila me je.

Pitanje: Vi i Deborah niste se slagali?

Odgovor: Nikako.

Pitanje: Jeste li se kada svađali?

Odgovor: Jesmo.

Pitanje: Možete li se sjetiti zbog čega?

Odgovor: Dosadilo joj je slušati kako demoni govore preko mene pa mi je stavila ruku na rame i gurnula me, a ja sam joj se samo smijao i pogoršavao situaciju. Ona se okrenula i otišla. Kada se vratila, rekla je da se molila i da joj je sada žao.

Pitanje: Jeste li vas dvoje kada odlazili zajedno u samoposluge?

Odgovor: U tome je i bila stvar.

Pitanje: U čemu je bila stvar? Šta je to bilo?

Odgovor: Pa, kad kupujete u samoposluzi i stavljate namirnice u korpu, nije dopušteno jesti ih prije nego što napustite trgovinu, a ona je uvijek voljela popiti malo pakovanje mlijeka i ja sam to primijetio. Harry i Leo su uzimali slatkiše i činili su isto što i ona, a ja sam joj otvoreno rekao: 'Ne valja ti što radiš.' Otada se ljuti na mene.

Pitanje: Jesu li ukućani živnuli kad je došla Deborah?

Odgovor: Jesu.

Pitanje: Ko je bio 'gazda' kad je ona stigla?

Odgovor: Pa, Sharon je to voljela biti, ali Deborah je zaista osoba snažne volje. Ako niste učinili onako kako ona kaže, kao da niste učinili ništa, a meni nije dopuštala ulaziti u kuću ni obraćati joj se.

Pitanje: Kad kažete da vam nije bilo dopušteno obraćati joj se, mislite li na Sharon?

Odgovor: Na Debbie

Pitanje: Kako su Leo i Harry, dječaci, reagovali na Deborin boravak u kući?

Odgovor: Najprije im je bilo drago što je napustila grad, a onda su se vratili stari osjećaji da previše komanduje. Koliko sam vidio, davala im je darove, dopuštala im da gledaju TV i video i zadobivala ih je zemaljskim dobrima. Uskoro su djeca više slušala Debbie nego vlastitu majku.

Pitanje: U jednom je trenutku Leo Shively, Sharonin sin, počeo tvrditi da vidi i čuje Boga?

Odgovor: Da.

Pitanje: Sjećate li se kad je to približno bilo?

Odgovor: Oko mjesec dana prije nego što je došla Debbie.

Pitanje: Je li to imalo ikakve veze s promjenom kod Lynn, s njenom sposobnošću da čuje natprirodno?

Odgovor: Pa, nisam baš bio blizak s Greeneovima.

Pitanje: Niste?

Odgovor: Ne.

Pitanje: Je li Leova tvrdnja da može vidjeti i čuti Boga uticala na odnose u porodici?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Opišite vlastitim riječima kako je uticalo.

Odgovor: Dok sam još bio tamo, Leo bi dolazio sa nekim apsurdnim stvarima za koje mu je Bog rekao da ih mora izvršiti... Ali da ste čuli što govori, shvatili biste da to nije od Boga jer to nije u Božjoj naravi. To je obično bilo nešto tako loše da bi i dijete shvatilo da to ne treba poslušati.

Pitanje: Što je Sharon Halstead činila kad bi Leo došao s tim viđenjima od Boga?

Odgovor: Primijetio sam da je u početku Sharon to dovodila u pitanje; zatim je razmislila, i vjerojatno je došla do zaključka da je Bog zaista rekao Leu da to čini i da ga ne smije sprečavati ako ne želi doći u sukob s Božjom voljom.

Pitanje: Je li se promijenio način dječje igre, osobito bih volio da nam kažete kako se sve to odrazilo na njihovu igru oružjem, dječje ratovanje i slično.

Odgovor: Jeste. Obično su se igrali biciklima i skateboardima. Negdje pri kraju oktobra prošle godine oni su bili, dakle, vjerovali su da jesu, borbeno potpuno osposobljeni 'specijalci'. Imali su cjelokupnu maskirnu uniformu i maskirne boje za kožu, i stalno su se igrali s tim kao da uvježbavaju taktiku svladavanja protivnika.

Pitanje: Jeste li primijetili da uništavaju svoje igračke?

Odgovor: Mislite li, da ih namjerno uništavaju?

Pitanje: Da; jesu li im otkidali dijelove?

Odgovor: Možda bi otkinuli ruku vojnika-igračke, a zatim bi rekli da ga je ustrijelio neprijatelj pa su morali amputirati ruku, ali nisu imali mnogo igračaka.

Pitanje: Kad je došlo do toga hoćete li ostati u kući ili ne, kakav je stav zauzeo Leo?

Odgovor: Pa, Leo je dugo bio za to da ostanem u kući, ali zadnjih nekoliko mjeseci želio je da odem kako bi se Sharon mogla udati za drugog čovjeka.

Pitanje: Je li vam Leo ikada prijetio?

Odgovor: Jedanput.

Pitanje: Što je rekao?

Odgovor: Spomenuo sam Sharon da bi trebala kazniti maloga kad pređe granicu, nakon čega je otišla u kuhinju. Leo je ostao sa mnom, bio je vrlo ljut i rekao je da će se požaliti policiji kako sam za sve modrice i ožiljke koje ima na rukama i nogama kriv ja. Kao da se radi o zlostavljanju. Nisam znao što da kažem, osim da oni na to ne bi nasjeli. Tada mi je rekao da bi mu bilo savršeno lako doći u sobu dok ja spavam i prerezati mi grkljan, a policija mu ne bi mogla ništa jer je maloljetan.

Pitanje: Jeste li vjerovali da bi on to mogao učiniti?

Odgovor: Pa, bio sam preneražen, a za svaki sam slučaj dogurao komodu pred vrata. Klinci obično zbog igre ostaju duže budni od odraslih.

Pitanje: Prijetnju ste shvatili dovoljno ozbiljno da bi ste preduzeli neke mjere opreza?

Odgovor: Da.“

Tu je sud napravio pauzu. Gentry je kasnije nastavio svjedočiti.

„G. Steinke: Gospodine Gentry, prije pauze smo razgovarali o Leu Shivelyju, sinu Sharon Halstead. Koliko je Leo bio star u ljeto i ranu jesen 1988. kad se sve to događalo?

G. Gentry: Osam godina.

Pitanje: Je li u njegovom ponašanju bilo nečega što je tim prijetnjama i autoritativnosti davalo neku vjerodostojnost?

Odgovor: Vrlo ozbiljan izgled njegovog lica. Bio je to pogled koji je govorio da se ne šali.

Pitanje: Nije, dakle, izgledalo kao da se osmogodišnjak šali s odraslim?

Odgovor: Nije.

Pitanje: Je li Leo tu tobožnju sposobnost da vidi i čuje Boga upotrebljavao u svoju korist?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Je li tačno da je on preuzimao kontrolu nad stvarima?

Odgovor: U porodici. U to je vrijeme on bio jedina osoba koja je vidjela i čula natprirodno.

Pitanje: Sjećate li se nekih neobičnih događaja, poput noćne vožnje skateboardom?

Odgovor: Da.

Pitanje: Čega se sjećate?

Odgovor: Izgledalo je luckasto da bi se mogao voziti u mraku. Nešto sam prigovorio, na što su dječaci odgovorili da će se voziti na parkiralištu robne kuće u Rogue Riveru gdje je osvjetljeno.

Pitanje: Je li to bilo nešto u čemu je Leo bio uporan?

Odgovor: ... Bog im je rekao da je sasvim u redu da voze skateboard u to doba noći.

Pitanje: A što je bilo sa školom? Je li Leo primio neku poruku o odlasku u školu ili izostajanju iz škole?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Kako je glasila?

Odgovor: Počelo je s njegovim izbjegavanjem škole, zatim je po cijeli dan izostajao, a sve je to vodilo uvjerenju da bi ga Sharon kod kuće mogla bolje podučiti Božjoj volji i da ne bi trebao učiti sve te nepotrebne stvari koje se uče u školi.

Pitanje: Kad je Leo svojoj majci rekao da treba voziti sakteboard noću u Rogue Riveru, što je ona učinila?

Odgovor: Mislim da ga je odvezla. Ja nisam bio s njima u automobilu.

Pitanje: Je li ona te jeseni Lea ispisala iz škole?

Odgovor: Mislim da jeste.

Pitanje: Je li Leo bio taj koji je nalagao porodici da poduzima ilegalne aktivnosti, poput krađe?

Odgovor: O krađi nije govorio preda mnom, ali sam ga ja pitao kako je došao do skateboarda vrijednog 140 dolara i do novih dijelova za bicikl, kad smo na socijalnoj pomoći. On je odgovorio da je upravo s nekim klercima trgovao igračkama te je tako došao do tih stvari.

Pitanje: Je li kasnije bilo opravdavanja kako je u redu krasti od Sotone i Sotoninih ljudi?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Možete li vlastitim riječima opisati sudu što ste o tome čuli?

Odgovor: Da je Sotona dugo vladao svijetom i da radimo čitav svoj život, a kad ostarimo dobijamo bijedne penzije i ne ostaje nam baš mnogo jer Sotona pobere najbolje. Stoga, ako ste Sotonin čovjek, u potpunosti ste pod njegovom vlašću i sve vaše pripada njemu pa je potpuno ispravno da vjernik, koji vrši Božju volju, uzme to za sebe ili podari nekome ko je u oskudici.

Pitanje: Jesu li članovi porodice povjerovali u to?

Odgovor: Mislim da smo svi vjerovali na isti način.

Pitanje: Je li Leo davao do znanja kako smatra da zaslužuje napredovanje zato što vidi i čuje natprirodno?

Odgovor: Nije to rekao baš tako, ali mi je rekao što mu pripada.

Pitanje: Što je rekao?

Odgovor: Njegova soba, motocikl i neke igračke. Luk i strijela i jedan bumerang. Igračke kakve se mogu samo poželjeti dobiće... kad se Sharon uda za Sama.

Pitanje: Je li Leo tvrdio da ima sposobnost razlikovati koji ljudi pripadaju Bogu a koji Sotoni?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Šta je tvrdio?

Odgovor: Da može gledati u vas, upravo kao ja sada, i ako oko vas vidi svjetlost s Božjeg prestola, kako isijava iz vas, vi ste Božji. Ali kad bi pogledao u čovjeka koji je, navodno, pod vlašću demona ili je satanista, oko njega je bila tama i svuda samo tama. Nažalost, on je to mogao vidjeti ne samo na ljudima već i na njihovim stvarima.

Pitanje: Ako je to mogao vidjeti u nečijem imetku, da li bi tada bilo ispravno uništiti te stvari?

Odgovor: Da.

Pitanje: Možete li se sjetiti nekog određenog primjera?

Odgovor: Zabijanje noževa u automobilske gume. Vlasnici automobila, su navodno, bili lopovi te je izgledalo savršeno logično bušiti im gume, jer lopov neće juriti lopova. Niko za to nije saznao.

Pitanje: Je li porodica to zaista činila, mislim, išla i bušila gume?

Odgovor: Rekli su mi da jesu.

Pitanje: Zna li za događaj sa susjedom i njezinim psićem?

Odgovor: Znam za njih nekoliko.

Pitanje: Hoćete li nam vlastitim riječima opisati taj ili neki drugi kojeg se sjećate?

Odgovor: Susjeda je imala psa koji se zvao Peewee. Dok smo Sharon i ja bili u kući, klinci su se igrali vani. Susjeda je nekuda otišla, i Harry i Leo su ušli u praznu kuću, uzeli staklenku senfa i sadržaj prosipali po stvarima. Zatim su, silazeći u dvorište i razbacujući senf, naišli na susjedin automobil. Nisu znali da senf može nagristi automobilski lak. A susjedi su ih zbog toga prijavili policiji.

Pitanje: Je li Leo rekao porodici da je ispravno i tjelesno povrijediti osobu, ako je opsjednuta demonima?

Odgovor: Da je sasvim u redu udariti čovjeka tako da se onesvijesti.

Pitanje: Kako se to dogodilo?

Odgovor: Ne razumijem vas.

Pitanje: Sjećate li se kakvog incidenta u parku?

Odgovor: Da. Otišli smo u park jer je Leo tvrdio da će se kod Riversidea preprodavati droga. Dileri imaju mnogo novca i mi to moramo uzeti od njih. Tako sam ih odvezao tamo. Ali nisu znali kako prepoznati dilere. Dok su se prepirali, ja sam otišao u zahod. Kad sam izašao, oni su već bili na mračnoj strani brežuljka, i ja sam čuo kako neko vrišti. Nasmijao sam se jer sam pomislio da su se Harry i Leo nekoga uplašili pa sam nastavio normalno hodati prema njima. Tada sam shvatio da nešto nije u redu. Sharon, njezina sestra, Leo i Harry, okružili su dvoje ljudi. Kad sam prišao, shvatio sam da su stvari gore nego što sam mislio. Oni u krugu su se stvarno preznojavali. Halsteadovi su od njih tražili novac, pa budući da ovi nisu imali novca, djevojka je počela plakati, a dječak se izvukao iz okruženja i pobjegao. Debbie je na to samo rekla da ih pustimo. Otrčali su do automobila u kojem je bilo još mladih. Mi smo se okrenuli, otišli smo u moje vozilo i napustili park bez upaljenog svjetla, kako oni ne bi vidjeli da smo otišli.

Pitanje: Je li Leo savjetovao svojoj porodici da idu u Kanadu?

Odgovor: Leo je prvo uvjerio Sharon, a kad je ona shvatila da je to Božja volja, uvjerila je mene te sam ih odvezao u Kanadu.

Pitanje: Koji je bio cilj putovanja u Kanadu?

Odgovor: Razgovarati s jednim propovjednikom o onome što mi radimo u Grants Passu.

Pitanje: Jeste li razgovarali s tim propovjednikom?

Odgovor: Jesmo, ali on je bio jako uznemiren jer je te sedmice neko podmetnuo požar koji je uništio njegovu crkvu. Nije nam mogao reći ono što smo mi od njega očekivali pa smo, pomalo uvrijeđeni, napustili Kanadu.

Pitanje: Kojim ste vozilom tamo putovali?

Odgovor: Plavim pintom.

Pitanje: Čiji je to auto tada bio?

Odgovor: Ne sjećam se. Mislim da je pripadao Sharon u to vrijeme.

Pitanje: Je li ga ona kasnije prepisala na vas?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Je li to bilo zbog proročanstva o budućem braku?

Odgovor: I zbog toga, ali i zato što sam ja mogao registrovati auto.

Pitanje: Jeste li pokušavali upozoriti Sharon na ono što se dešava s Leom?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Kako je reagovala?

Odgovor: Najprije se naljutila, a onda mi je pokušala objasniti da sam u krivu i da se ne mogu protiviti Bogu i Njegovim planovima za nas, kad smo mi Njegova vojska.

Pitanje: Zna li što znači biti 'otpisan'?

Odgovor: Da.

Pitanje: Recite vlastitim riječima šta je to.

Odgovor: To je satanista. Čovjek koji misli da je Sotona jednako moćan kao i Bog, i koji bi Sotonu slijedio radije nego Boga.

Pitanje: Jeste li znali što znači povlačiti se kroz vrata i postajati otpisan?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Opišite nam to svojim riječima.

Odgovor: To bi bilo svjesno činiti nešto protiv Božjeg zakona, prestupati ga namjerno i udaljavati se od onih mjerila koja su dobra u Božjim očima lagano se povlačeći sve dok konačno više nemate ljubavi za svoje bližnje i marite samo za sebe.

Pitanje: Zna li kroz koliko se vrata mora proći da bi bio otpisan?

Odgovor: Sedam, ali čim se povučete kroz četvoro, već ste otišli predaleko.

Pitanje: Je li vam Leo kada rekao da ste već iza četvrtih vrata?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Kad je to bilo?

Odgovor: Negdje polovinom 1988. Rekao mi je da imam još jednu priliku da te sotonske sile izbacim iz sebe ili ću nepovratno biti istjeran.

Pitanje: Je li vam Deborah rekla kako da izbacite demone?

Odgovor: Spomenula je nekoliko stvari, ali sam joj rekao da ja već znam kako to treba učiniti.

Pitanje: Jeste li preduzeli nešto kako biste istjerali demone ili da umirite porodicu?

Odgovor: Da.

Pitanje: Što ste konkretno učinili?

Odgovor: Bilo je to nešto što sam pokušavao izbjeći, jer su mi rekli da ću najvjerojatnije poginuti zbog otkazivanja kočnica ili ću sletjeti s ceste. Trebao sam otići autom u planine i zamoliti da Božji anđeli udalje sve demonske anđele koji se nalaze oko mene i automobila u jamu bez dna. Tako sam otišao u planine, molio se i vratio kući.

G. Steinke: Hvala vam. To je sve.“

„G. Frasier: Gospodine Gentry, koliko sam shvatio vi ste jedno vrijeme bili Sharonin ljubavnik, je li to tačno?

Odgovor: Da.

Pitanje: Koliko ste dugo živjeli s optuženom?

Odgovor: U kući sam s njom neprekidno proveo oko tri godine.

Pitanje: U kakvom ste sada odnosu s optuženom?

Odgovor: Pa, ona je zatvorena, i mislim da se nalazi u Portlandu ili u Grants Passu.

Pitanje: Gospodine Gentry, pitao sam vas: volite li još uvijek optuženicu?

Odgovor: Da.

Pitanje: Gospodine Gentry, spomenuli ste da ste nekoliko puta imali priliku da se preselite u stan Dave i Lynn Greene, je li tačno?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Jeste li tamo bili mnogo puta?

Odgovor: Da.

Pitanje: Slažete li se da su Dave i Lynn Greene bili ljubazan, ugodan par?

Odgovor: Da.

Pitanje: Jesu li bili dobri roditelji?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li to bila lijepa porodica?

Odgovor: Da.

Pitanje: Sharon i vi ste se toj grupi u Canyonvilleu priključili negdje 1983., 1984., je li tačno?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Je li u to vrijeme došla i Sharonina sestra Deborah?

Odgovor: Da.

Pitanje: Zatim se 1984. preselila u Kaliforniju, je li tačno?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Kad ste vi i Sharon išli k Greeneovima, je li Deborah Halstead tada bila umiješana u sve to?

Odgovor: Mislim da sam o tome već govorio.

Pitanje: Sjećate li se da sam vas pred porotom već pitao jesu li vam one, mislim Sharon i Deborah, prijetile tjelesnim povredama ili bilo čime? Sjećate li se da sam vam to pitanje postavio pred porotom?

Odgovor: Da.

Pitanje: Sjećate li se kako ste odgovorili na to pitanje?

Odgovor: Mislim da sam vam pričao o Debbie. Kud god je išla Debbie, s njom je bila i Sharon.

Pitanje: Sjećate li se da je vaš odgovor bio: 'Da, rekle su da su umorne od slušanja mojih demona i da je došlo vrijeme da me se riješe'?

Odgovor: Da.

Pitanje: Sjećate se da ste to rekli? Je li istina da je Sharon sudjelovala u prijetnjama prema vama?

Odgovor: Ona je samo bila uz svoju sestru.

Pitanje: Niste li zbog te prijetnje napustili stan?

Odgovor: Jesam.

Pitanje: Je li vam Sharon rekla: 'Moramo se riješiti Sotoninih ljudi'?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: Kako ste joj odgovorili, gospodine Gentry?

Odgovor: To se odnosilo na budućnost. Postoje dvije klase ljudi. Dobri i zli. Ja sam u sebi samo mislio: *Neću se brinuti za to dok ne dođe to vrijeme.*

Pitanje: Je li istina, gospodine Gentry, da ste rekli Sharon Halstead: 'To će učiniti Bog, a ne ti'?

Odgovor: Jeste.

Pitanje: I to ste joj rekli prije ubistava koja su se dogodila?

Odgovor: Da.

Pitanje: Je li Sharon zahtijevala od vas da ubijete nekoga?

Odgovor: Strogo je insistirala na tome da se branim od njenog bivšeg muža.

Pitanje: Što time mislite, gospodine?

Odgovor: On ima slabo srce i ne bi mogao podnijeti udarac u grudni koš.

Pitanje: I onda ste joj objasnili da biste gospodina Texa Shivelyja mogli ubiti udarcem u grudi?

Odgovor: Nisam joj objasnio. Znala je da to mogu učiniti zbog toga što sam prije trenirao karate.

Pitanje: Je li optužena od vas kada tražila savjet kako nekoga ubiti i možda sakriti tijelo?

Odgovor: Da.

Pitanje: Hoćete li nam to ispričati?

Odgovor: Izveo sam porodicu u kino. Gledali smo film Rambo, i nakon toga sam im objasnio da je to bijedno kako on ubija ljude, odnosno da bi bilo bolje srediti da sve liči na nesrećan slučaj. Da bih ja radije čovjeka malo jače gurnuo preko ruba kanjona Hellgate. Ona je rekla nešto o tome kako je ubijenog kasnije moguće prepoznati, a ja sam pomislio: *Zašto bi željela da nitko ne prepozna žrtvu?* Nastavila me je ispitivati o tome, a ja sam joj objašnjavao na koji način možeš ubiti čovjeka i odvojiti djelove tijela, da bi potpuno onemogućio policiju da identifikuje tijelo po otiscima prstiju ili po zubima, zakopaš te dijelove u šumi, recimo, u nekoj drugoj državi.

Pitanje: Gospodine Gentry, danas ste izjavili kako je Leo optuženom dao neke preporuke, a nešto od onoga što je rekao odnosilo se na stvari koje je trebalo ukrasti, je li tačno?

Odgovor: Leo?

Pitanje: Leo.

Odgovor: Da, baš Leo.

Pitanje: Je li Leo govorio da bi trebali ići u krađu stvari?

Odgovor: Samo određenih stvari.

Pitanje: Jeste li i vi nešto ukrali prema Leovim uputama?

Odgovor: Nisam.

Pitanje: Jeste li probušili koju gumu prema njegovim uputama?

Odgovor: Nisam.

Pitanje: Jeste li prema njegovim uputama napali koju osobu?

Odgovor: Nikad.

Pitanje: Zašto?

Odgovor: Nisu me pozvali. Uvidjeli su da je način na koji ja vjerujem u svoju zajednicu s Bogom malo drugačiji od njihovog. Znao sam da bih ja samo unio nemir, a znao sam i da Debbie Halstead ne voli da budem s... porodicom.

Pitanje: Jeste li vjerovali da Leo prima poruke od Božjeg anđela?

Odgovor: Mislim da jesam u početku. Ali kasnije sam čuo takve stvari, poruke koje je primao, da sam znao da ih je izmislio.

Pitanje: Drugim riječima, prozreli ste da Leo Halstead pravi smicalice?

Odgovor: Da.

Pitanje: Jeste li posjetili optuženu u zatvoru otkad je uhapšena?

Odgovor: Da.

Pitanje: Jeste li je pitali šta će se dogoditi ako vlasti saznaju istinu o onome što se događalo?

Odgovor: Jesam li je to pitao?

Pitanje: Jeste li razgovarali o tome šta bi moglo biti ako vlasti otkriju istinu?

Odgovor: O nečemu sličnom.

Pitanje: Znae li što je optužena rekla, možete li se prisjetiti šta je rekla?

Odgovor: Rekla je nešto poput toga da niko neće saznati.

Pitanje: Rekla je da oni nikad neće saznati istinu?

Odgovor: Da.

G. Frasier: Hvala. Nemam više pitanja.“

„G. Steinke: Gospodine Gentry, rekli ste da ste s vremenom došli do uvjerenja kako Leo nije vidio ni čuo Boga, je li tačno?

Odgovor: Tačno je.

Pitanje: Je li Sharon vjerovala da Leo vidi i čuje Boga?

Odgovor: Uvijek je to vjerovala.

G. Steinke: Hvala. Časni sude, to je sve što smo trebali od ovog svjedoka.

G. Frasier: Nemam više pitanja.

Sud: Možete odstupiti.“

(Sud države Oregon, sudski zapisnik, sv. 101.)

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Iznenadeni, začuđeni i zaprepašćeni

„Kad su me uhapsili i stavili u zatvor, bila sam u šoku“, pričala mi je Sharon Lee. „Vjerovala sam da je sve što činim Gospodnja volja. Nisam mogla shvatiti zašto je Bog dopustio da me zatvore.“

Dok sam vodio razgovore sa Sharon i Deborah u Salemu, zatvorska uprava mi nije dopuštala da donosim papir i olovku, niti da pravim ikakve zabilješke. Zato sam zamolio sestre da napišu neke svoje doživljaje i pošalju mi ih poštom. Tako sam u pisanju ove knjige mogao koristiti njihove vlastite riječi kako bi moj rad bio vjerodostojniji. Veći dio građe koju sam ovdje naveo potiče iz njihovih pisama koja su mi poslale.

„U februaru 1984. Lynn Greene je, budući da je imala proročki dar, dobila poruku od Gospoda Isusa“, priča Sharon Lee, „da je i meni i mojoj sestri dat po jedan anđeo pratilac koji će nam pomoći u našem hrišćanskom napredovanju. Oni su došli direktno s Božjeg prestola u vrlo teško vrijeme, kad smo trebale pomoć s Neba. Deborah je svoga pratioca dobila nekoliko sati prije mene. Prema riječima Lynn, Isus je zapovijedio tim anđelima da ostanu uz nas i budu naši prijatelji i pomoćnici. Oni nas neće nikad napustiti, osim ako mi to zatražimo.“

Katkad bismo ih subotom upitale da li bi voljeli otići na Nebo u posjetu. Rekli bi da žele sjediti kraj Isusovih nogu i uživati u Njegovoj prisutnosti. Kad bi se, navodno, vratili iz društva Isusa i drugih nebeskih anđela, rekli bi da se tamo uvijek osjećaju osvježenima, ali da jako žele vratiti se da budu s nama. Uvijek bi se vratili s ohrabrujućim riječima od Isusa, i često bi nam donijeli duhovne darove. Te darove mogla je vidjeti samo Lynn, i ona bi nam o njima govorila. Moram reći da sam svoga anđela nazvala Sam.

I opet, kad bismo obavile zadatak koji su nam anđeli dali, znale smo da smo imale njihovu pomoć i podršku. Na kraju posla koji sam trebala obaviti, za koji sam vjerovala da je po Božjoj volji, znala sam da ništa ne bih mogla napraviti bez pomoći anđela. Zato, kad je došlo vrijeme da uništim tijela osoba za koje su anđeli rekli da je njihove duhove Bog uzeo na Nebo, zamolila sam svoga anđela pratioca da uđe u moje tijelo i pomogne mi izvršiti Božju volju. Zнала sam da ne bih mogla učiniti ono što sam učinila bez pomoći svoga anđela.“

„Nekoliko puta nakon što mi je rečeno da uništim neke osobe“, piše Sharon, „pitala sam je li ispravno to što trebam učiniti, a moj anđeo Sam bi mi rekao da me Sotona pokušava spriječiti u izvršenju Gospodnje volje. Vjerovala sam u ono što je rekao. Osim toga, ta blistava i divna bića su došla od Boga, pa sam učinila ono za što sam vjerovala da je Njegova volja, i pucala u ljude.“

Iskustvo Halsteadovih, osim što pokazuje kako je lako pasti u zabludu i obmanu, ukazuje na brojne probleme s kojima se svaki od nas mora sukobiti dok traži istinu. Koliko se daleko usuđujemo otići u potrazi za istinom? Osim teoloških pitanja, koje etičke i druge kriterije moramo uvijek imati na umu? Sudija Gerald C. Neufeld ukazao je na neke od njih tokom izricanja presude. Njihov slučaj postavlja pitanja koja moramo sebi postaviti kad se suočimo s nečim što se prikazuje kao istina i zahtijeva od nas privrženost.

„Sudija: Najprije bih prokomentisao uopšteno način na koji se prikazuje ovaj slučaj tokom poslednjih sedam mjeseci, a jedini komentar koji ću dati u tom pogledu jeste da izražavam

zahvalnost vijeću, državnom vijeću kao i odbrani za stručan i mjerodavan pristup ovom slučaju. To je, mislim, svakome olakšalo posao i ja pozdravljam sve vaše napore u tom smjeru.

Drugo što bih rekao tiče se samog predmeta koji obrađujemo. Od suda se zahtijeva da iznese svoje tumačenje religijskih vjerovanja, a moja namjera nipošto nije poniziti ili na bilo koji način omalovažiti ljude koji se drže vjerovanja sličnih onima o kojima ovdje raspravljamo. Priroda ovoga slučaja je takva da će neminovno doći do nekih komentara koji će se pozabaviti vjerskim aspektom slučaja.

Ovo je stvarno jedinstven slučaj da sudija iznosi svoja razmišljanja o određenom slučaju. Prema onome kako je naš sistem zamišljen, u trenutku kad optuženik stupi u sudnicu, sud već ima o njemu određene podatke, bilo preko izjava stranaka ili preko istrage. Mogu biti izvedeni svjedoci, kako je to bilo u ovom slučaju, a ako nema svjedoka, sud sam odlučuje kakvu će kaznu primijeniti.

U ovom slučaju vijeće je iznijelo sudu obilje podataka. Meni je podnesen čitav spis, nekih 156 stranica izjave Deborah Halstead. Podneseno mi je i sedam i po stranica tumačenja nekih činjenica u ovom slučaju. A sve to sadrži i, naravno, informaciju o tome što svaka strana misli da bi bila odgovarajuća kazna.

Suprotno onome što većina ljudi možda misliti, sud uistinu nema pobližu spoznaju o činjenicama iz ovoga slučaja. Većinu toga što znam o ovom predmetu po prvi put naučio sam u zadnjih sedmicu ili dvije otkad sam počeo dobijati podatke. Mislim da za to postoji dobar razlog. Da je sud ranije došao do bliske spoznaje tih podataka, otvoren um bi, kakav mislim da sudija mora imati u ovakvim situacijama, nagnuo na jednu ili na drugu stranu. Zato su informacije kojima raspolazem o ovom slučaju došle do mene u zadnjih dan i po, i opet kažem, obilje je podataka koje mi je dalo vijeće.

Slučaj kao što je ovaj vraća vas unatrag, budući da su uložili veliki, natrag do korijena onoga oko čega se vodilo ispitivanje. Kažnjavanje je nedvojbeno najteža i vjerojatno najprotivrječnija stvar koju sud čini. Ako samo čitamo u novinama o izricanju presuda koje se odvijaju na sudu, u mnogim primjerima stanovništvo ih doživljava vrlo emotivno. Tako je za mene bilo od velike pomoći da se vratim unatrag i da ozbiljno raščlanim što ćemo s kaznom dobiti i koje je zakonsko načelo kažnjavanja.

Vjerovatno se najtemeljnije kazivanje o tome šta je kažnjavanje nalazi u Ustavu države Oregon. U članu 1., stavka 15. stoji da zakoni o kažnjavanju zločina trebaju biti utemeljeni na načelima popravljanja, a ne na osvetoljubivoj pravdi. U sledećoj stavci između ostalog se kaže da ne treba biti dosuđena okrutna i neuobičajena kazna, ali sve osude moraju odgovarati prestupu.

Bilo je mnogo, mnogo slučajeva da je nekima stvarno dosuđena smrtna kazna u ovoj državi, donesena pod uticajem ovih stavki, ali i slučajeva kad je sud te stavke tumačio vrlo temeljno i ozbiljno, kao što to i mi činimo ovdje, a ja ću kao primjer navesti Vrhovni sud Oregona, koji naglašava da tamo gdje nema nečasnih motiva koji se mogu pripisati djelovanju suda ne treba mijenjati ni osudu sve dok ona nije tako nesrazmjerna prestupu da šokira savjest ljudi zdravog razuma.

Ovo je doista ispit koji se sastoji iz dva dijela. Prvi dio je hoće li sud imati ili ne neki neprikladan motiv i nastoji li na osvetoljubivoj pravdi, a drugi je, je li osuda koju će sud donijeti srazmjerna prestupu, šokira li ona savjest ljudi zdravoga razuma?

Mislim da postoji troje što čini osnovu, temeljnu osnovu, koju sud mora imati u vidu, mislim, dakle, da sud mora gledati na sam zločin, zatim mora misliti na optuženika kao na osobu i na ono što on iznosi na ovom suđenju, i treće, mislim da u skladu sa savremenim zakonodavstvom sud mora reći nešto o uticaju i posledicama koje je ovaj slučaj ostavio na žrtvama.

Neću gubiti vrijeme na ponovno prežvakavanje činjenica. Svako ih je već čuo. Dovoljno je reći da su događaji koji su se ovdje zbili, a možete ih opisati mnogim različitim riječima kao što su izopačenost, tragedija, i mnogim drugima koje vam dođu na um, ja mislim da će biti vrlo teško, pokuša li se temeljito analizirati ovaj slučaj, dati odgovor zašto su se zbili svi ti događaji. Ovaj slučaj se označava kao neobičan, ali ja pitam: je li on uistinu neobičan?

Došao sam do zaključka da je, prema zajedničkoj spoznaji, kao posljedica nekih vjerovanja kojih se držala optužena, zajedno s uticajem, ma kakav bio, koji je njezin sin Leo vršio na nju, porodica Greene trebala biti uništena. To je pokretačka misao koja stoji iza svih događaja, pa se postavlja pitanje: 'Koliko odgovornima trebamo smatrati ljude koji se ponašaju prema vjerovanjima kojih se iskreno drže, ako su prema svim razumnim mjerilima ta vjerovanja pogrešna i opasna?'

Rekao bih da ovaj slučaj nije neobičan, već da je na mnogo načina vrlo tipičan i sličan onome što vidimo u mnogim spornim slučajevima zločinačkog ponašanja. Ne znam koliko sam dosad pročitao istražnih materijala. U ovom slučaju pročitao sam jedan, a sudija vjerovatno 80 do 90% presuda donosi na temelju istražnog materijala u kojemu se uvijek može pronaći neki razlog zašto je došlo do određenog ponašanja. Ono što ovaj slučaj razlikuje od ostalih, od većine ostalih slučajeva, jeste činjenica da se tu radi o postupcima koje su motivisala vjerovanja, za razliku od droge, alkohola, mentalnih bolesti ili ekstremnih stanja emocionalne rastrojenosti, što zakon uzima u obzir. Mi znamo da ti uzroci motivišu ljudsko ponašanje u većini slučajeva, a ovo s čim se sada susrećemo drugačija je vrsta uticaja koji motiviše ponašanje, i to je ono što ovaj slučaj čini različitim... da motiv nije ono što obično mislimo da jeste, to nije uobičajen motiv ponašanja, već niz vjerskih uvjerenja.

Iako uticaj religijskih vjerovanja može pridonijeti da shvatimo zločinačko ponašanje u ovom slučaju, prema mom mišljenju od vrlo je male pomoći kod procjenjivanja odgovornosti. Kad bismo imali sistem koji bi dopuštao da nekoga oslobodimo odgovornosti zato što se iskreno držao svoga vjerovanja, tada bi izopačenosti poput njemačkog nacizma bilo dopušteno da postoji. Upravo se to dogodilo. Nacistički Njemci su vjerovali da Jevreji pripadaju nižoj rasi, nearijevskoj, a posljedica je bila uništenje šest miliona ljudi. Neko se iskreno držao svojih vjerovanja. To je krajnost, ali to je ono o čemu ovdje raspravljamo.

Odgovornost mora postojati za sve nas usprkos činjenici da se možda držimo vjerovanja koja opravdavaju kršenje zakona. Mislim da citat koji možda ovaj slučaj sažima bolje od bilo kakvih riječi, a nalazi se na poslednjoj stranici izjave Deborah Halstead, mislim da on ukazuje na mnogo stvari. On možda ukazuje na nedostatak kajanja, nedostatak, mislim, stvarnog poimanja što je to zadesilo porodicu Greene, i ja ću vam to pročitati.

Advokat pita Deborah Halstead:

'Treće i poslednje pitanje koje vam želim postaviti jeste: Je li jedini razlog zbog kojeg ste napali Davida Greena, Lynn Greene i Nathaniela Greena bio taj što su bili otpisani?' Odgovor gospođice Halstead bio je: 'Da.' Advokat: 'I niste pucali u njih zato što su sprečavali vas i Sharon da uzmete njihove kreditne kartice?' Odgovor: 'Naravno da ne.' Advokat je zatim rekao: 'U redu, to je sve.' Gospođica Halstead je dodala: 'To bi bilo glupo'.

Iz ove izjave je jasno da ona vrlo malo shvatala ozbiljnost onoga što se dogodilo, jer dok bi bilo glupo... pokušati i ubiti ljude zbog kreditnih kartica, nije bilo glupo pokušati i ubiti zbog njihovog razloga. Mislim da se u toj izjavi sažima ovaj slučaj, u najmanju ruku većina njegovih elemenata.

Što se tiče same optužene, u novembru ove godine ona će navršiti 37 godina. Čitajući materijal - nikad nisam imao priliku razgovarati s njom - očito je imala vrlo teško djetinjstvo. Dosad

nije bila gonjena zbog prekršaja koji bi bilo ko posvjedočio. Imala je vrlo 'šaren' radni staž, a dr. Jantser joj je dijagnostifikovao 'poremećaj zavisnosti ličnosti'.

Dalje, pred ovaj je sud došla kad je već bila osuđena na 30 godina zatvora za hotimično ubistvo koje se dogodilo u Okrugu Yamhill i koje, naravno, na razne načine znatno utiče na ono na šta ovaj sud gleda kao na moguće kaznene alternative.

Složio bih se s g. Frasierom da izvještaj dr. Jentsera ne pruža povod ni za kakvu raspravu o liječenju njenog poremećaja zavisnosti ličnosti, tj. da li bi se liječenje trebalo poduzeti - ono se mora poduzeti - unutar zatvora.

Izvještaj takođe ne upućuje na to može li optužena biti opasna sada ili kasnije u budućnosti. Mislim da bi to sud trebao utvrditi, zbog onoga što sam čitao na početku, zbog načela popravljanja, mislim da bi to sud trebao utvrditi, a ja ću se izjasniti kad istražim je li taj poremećaj ličnosti opasan ili nije. Mislim da je to važno istražiti jer poduzima li neko opasne zločine kao što je ovaj zbog teškog poremećaja ličnosti, tada se može uvjerljivo tvrditi da su takvi manje podložni popravljanju i rehabilitaciji.

Iz svega onoga što smo ovdje čuli zadnjih dan i po, i onoga što sam pročitao u ovom zapisniku, mogu se izvesti dva osnovna zaključka uzmemo li u obzir da je bila pod uticajem i vlašću svoga sina ili pod uticajem vjerskih uvjerenja kojih se tada držala. Prvi zaključak je da su ta vjerovanja i njezin sin poslužili kao žrtveni jarac da se umanjí njezina krivica u spletu tih događaja. Ili, drugi, da se sve doista dogodilo i da je došlo do neke vrste obrnutih uloga u njenom odnosu s djecom, gdje su djeca preuzela vlast nad njom.

Pročitao sam čitav spis, i vrlo mi je teško povjerovati da dječak poput Lea, koji je tada imao oko 9 godina, može pojmiti, čak i vrlo bistar dječak, kako je opisan, da može pojmiti neke stvari o kojima je bilo riječi u izvaji Deborah Halstead.

Kao dodatak tome, postoji obilje dokaza da je optužena bila svjesna problema koje je njen sin imao s vladanjem u školi, čak ih je pokušala rješavati, ali uprkos tome što ih je bila svjesna i uprkos tome što ih je pokušavala riješiti, dopustila je svojim sinovima da upravljaju njome. Stoga mislim da je činjenica da osmogodišnjak vlada i upravlja svojom mamom, a riječ je o uticaju na ponašanje dviju odraslih osoba, u najmanju ruku upitna.

Međutim, dopuštajući mogućnost da je takav preokret postojao... mislim da bi prema svakom razumnom mjerilu taj poremećaj ličnosti, ako je to ono što je pridonijelo tim događajima... trebao biti okarakterisan kao opasan, uzmemo li u obzir potpuni gubitak roditeljske kontrole, koji je podsticao asocijalno ponašanje najvišeg stepena... Dodamo li činjenicu da će ona biti zatvorena najmanje sledećih 30 godina, i znajući ono što je meni poznato o mogućnostima i načinu liječenja poremećaja ličnosti teškog poput ovog, pitam se je li optuženu uopšte moguće liječiti uzimajući u obzir sredinu u kojoj će se nalaziti. I rekao bih da su vrlo mali izgledi da će biti liječena do potrebnog nivoa.

Mislim da su u tom slučaju... zaključio bih da, ako ju je nemoguće liječiti, tada su... izgledi za rehabilitaciju vrlo male, ali, naravno, svaka presuda koju donosi sud mora u sebi sadržati procjenu izgleda rehabilitacije, jer koliko su ti izgledi manji, toliko je veća opravdanost utamničenja i produženja vremena utamničenja.

Napokon, sud mora voditi brigu o tome kakve posledice ovi događaji ostavljaju na žrtve, i mislim da ne moram ponavljati ono što su vrlo emotivno izložili gospodin Greene i gospođa Sapienzae (majka Lynn Greene) kako je ovaj niz događaja njih pogodio. U samo nekoliko trenutaka životi članova čitave porodice su se preokrenuli, desetkovali i... trajno promijenili. Nathanielov život se trajno promijenio. Gospodin Greene neće moći doživjeti ono što bi doživio da ima i ženu i

sina. Do kraja života imaće odgovornost paziti na svoga sina. Snažan je i trajan učinak na svaku žrtvu, i mislim da bi to trebalo uzeti u obzir pri donošenju sudske odluke.

Presuda koju sud može donijeti u ovom slučaju, zaslužuje daleko više opreza i razboritosti od one koju je donio sudac Blensley u McMinvilleu. Njegovu presudu je previše diktirala zakonska odredba.

Prvo što mi u ovom slučaju nalaže oprez jeste da li izreći uzastopnu presudu nakon presude, i koje minimume, ako uopšte dolaze u obzir, sud treba odrediti. Po mom mišljenju, konsekutivne presude i minimumi rezervisani su za one čije ponašanje i prisustvo predstavljaju najveću opasnost za društvo. Svaka zakonska osnova koja dopušta sudu tu vrst uviđavnosti kod određivanja pooštrene kazne uzima u obzir opasnost, tip ponašanja i zaštitu društva. To načelo zakon najviše podupire kad je riječ o zločinu protiv osobe za razliku od zločina protiv svojine, kao što je u našem slučaju.

Član 137.123. iznosi zakonska načela koja sud mora uvažiti u situacijama kakva je naša. Mislim da će se svako složiti da je ovo situacija u kojoj imamo više kažnjivih djela koje proizlaze iz trajnog i neprekinutog toka ili ponašanja. I budući da je to slučaj, ako sud namjerava donijeti konsekutivne, uzastopne, presude, mora uvažiti sljedeće:

Sud ima slobodu odrediti uslove više uzastopnih rokova utamničenja za odvojene presude na temelju trajnog i neprekinutog toka ili ponašanja samo ako utvrdi (a) da kažnjivo djelo za koje se razmatra konsekutivna (uzastopna) presuda nije samo slučajno kršenje zakonskih odredbi koje ide u smjeru izvršenja ozbiljnijeg zločina, već da je to naznaka optuženikove spremnosti da izvrši više nego jedan prestup, ili (a sud se može opredijeliti za jednu od te dvije mogućnosti) (b) da je kažnjivo djelo za koje se razmatra konsekutivna presuda prouzrokovalo ili stvorilo opasnost od podsticanja većeg ili kvalitativno različitog gubitka, povrede ili štete po žrtvu, ili prouzrokovalo ili stvorilo opasnost od izazivanja gubitka, povrede ili štete po žrtvu različitu od one koja je prouzrokovana ili je nastala u prethodnom prestupu ili prestupima koji su počinjeni tokom trajnog i neprekinutog toka ili ponašanja.

Iz pregleda činjenica i dokaza koji su se mogli čuti ovdje u posljednjih dan i po zaključio bih da činjenice o ovom slučaju podupiru mišljenje suda da postoji oboje, a ne samo jedno. Jasno je da je pokušaj ubistva tri žrtve u kući Greeneovih bio više nego samo slučajno ponašanje, a kad kažem slučajno ponašanje, tada mislim na ponašanje nekoga ko upadne u nečiju kuću, uzme bocu ili neki drugi predmet i baci ga kroz prozor. To bi za mene bilo slučajno. Ovo ovdje je daleko od toga.

Dalje, jasno je da opasnost, stvarna opasnost, ne izmišljena opasnost, već opasnost koja se stvarno pojavila u smislu pododjeljka (b), po g. Greenea i Nathaniela, o čemu govore činjenice u ovom slučaju, prouzrokovala dodatni gubitak i povredu tih osoba.

Sud treba ustvrditi da uprkos činjenici da ovdje postoji neprekinuto ponašanje... mjerilo koje bi dopustilo sudu da dosudi konsekutivne presude u ovim slučajevima postoji.

Govoreći o sedmoj tački optužbe, a to je djelo ubistva vatrenim oružjem, sud je prema zakonu obvezan odrediti optuženiku fizički i zakonski nadzor do kraja života.

Pred sudom je problem da li da odredi minimalnu kaznu od 10 godina, kako nalaže zakonska odredba, ili bi mogao dodati još 15 godina bez mogućnosti skraćivanja, puštanja, bilo kakvog oblika ranijeg izlaska ili zapošljavanja u radnom logoru. U mojoj karijeri ovo je slučaj, imajući u vidu učinak koji je izvršio na stanovništvo, za koji ću ustvrditi - a nadam se da će i sud zaključiti isto - da je ovo vrlo teška situacija, a ja sam izricao presudu mnogim ubicama u ovoj sudnici, i rekao bih da je ovo, možda samo s jednom iznimkom, vjerojatno najmučniji splet činjenica koji sam ikad rješavao, i mislim da on zaslužuje više od desetogodišnjeg minimuma, te ću odrediti minimum od petnaest godina koji dopušta član 163.115., stavka 3., pododredba (c) statuta.

Sud će tu presudu učiniti konsekutivnom svakoj drugoj presudi koju sud danas ovdje odredi i konsekutivnoj presudi koja je donesena u Okrugu Yamhill.

Za osmu tačku optužnice, pokušaj ubistva Davida Greenea Mlađeg, sud osuđuje optuženu na dvadeset godina u kaznionici, s minimumom od deset godina, a nadovezuje se na prethodnu presudu iz Yamhilla.

Temeljem tačke optužnice devet, pokušaj ubistva Nathaniela Greenea, sud osuđuje optuženu na dvadeset godina s minimumom od deset godina, a nadovezuje se na svaku drugu presudu koju je donio ovaj sud i na presudu iz Yamhilla. Desetogodišnjem minimumu sud prema članu 161.610. statuta dodaje petogodišnje pooštrenje zbog upotrebe vatrenog oružja. Član 161.610., stavka 3. kaže da optuženom koji je optužen za težak zločin s elementom upotrebe vatrenog oružja tokom izvršenja zločina sud određuje najmanje minimum uslova zatočenja kako stoji u stavki 4. s izuzetkom stavke 5. Stavka 5. propisuje da sud treba pronaći olakšavajuće okolnosti po kojima će se optuženom odrediti blaža kazna, a ja u ovom spletu činjenica nisam našao nikakvih olakšavajućih okolnosti.

Nadalje, od suda je zatraženo da se izjasni je li u ovom slučaju zločin bio planiran i pripreman. Sud predočava svoje nalaze, a ja u nalaz unosim stranice 10. i 11. tužiočevog sudskog memoranduma ili istražnog memoranduma, a osobito tačke od 1. do 9. Tamo se nalazi sledeće:

(1) Optužena je pomagala svome sinu Leu kod krađe pištolja koji je korišten za ubistvo. Odvela ga je do kuće njegova oca sa znanjem da će on ukrasti pištolj.

(2) Nakon krađe optužena je preuzela pištolj.

(3) Optužena je prije ubistva isprobala vatreno djelovanje pištolja.

(4) Optužena je znala i kod oba ubistva koristila municiju koje je ukrala njena sestra.

(5) Optužena je bila svjesna da će Greeneovi biti ubijeni na temelju Leove tvrdnje da su 'otpisani'.

(6) Optužena je govorila da Greenove treba pobiti i da bi ih trebalo odvesti negdje drugdje i ubiti, kako ne bi počinili ubistvo u njihovom stanu.

(7) Optužena je pomagala ili je bila prisutna kad su se pribavljala sredstva za zarobljavanje u obliku lisica-igrački iz mjesne trgovine Payless, neposredno prije ubistva Lynn Greene.

(8) Optužena je ušla u dom Greeneovih s čvrstom namjerom da ubije čitavu porodicu. Sa sobom je imala pištolj... koji je korišten u ubistvu i pokušajima ubistva, kao i dovoljno municije za ponovno punjenje, koja je bilo u kamionetu.

(9) Prema uputama svog sina optužena je izvršila plan pucajući u porodicu Greene trudeći se da ubije svo troje pri čemu je Davida Greenea pogodila u leđa dok je pokušavao pobjeći da nađe pomoć, Lynn Greene je pogodila s minimalne udaljenosti, a Nathaniela je pogodila u lice.

Ovome sud pridodaje... službeni dokazni materijal 18, stranice 91. do 96., gdje se nalazi izjava Deborah Halstead o događajima koji su doveli do incidenta u domu Greeneovih i o samom incidentu.

I konačno, sud iznalazi da je Deborah Halstead priznala krivicu za sudjelovanje u zavjeri za ubistvo, i da je prema podacima okružnog tužioca 4. novembra 1988. u Okrugu Josephine u Oregonu djelovala protuzakonito s namjerom da poćini zločin ubistva, kažnjiv kao teško krivićno djelo, saglasivši se da sa Sharon Halstead ima udjela u izvođenju protivzakonitog i namjernog usmrćivanja drugih ljudskih bića po imenu Lynn Greene, Nathaniel Greene i David Greene, pucajući u navedene žrtve iz vatrenog oružja. Prema zakonu, zavjera podrazumijeva davanje pristanka, pa se prema mom mišljenju i tu može vidjeti izvjestan dokaz planiranja i pripreme.

Napominjem da država donosi presudu. Ona će biti dio sudske odluke. Posljednje što ću reći jeste da mislim, gospođice Halstead, da vam je država Oregon, sposobnošću ne samo vaših advokata, već i svih onih koji su radili za vas u ovom slučaju... onih koji su vam išli na ruku, odlučila poštediti život, i mislim da bi društvo opravdano bilo uvrijeđeno kad bi ovaj sud preduzeo bilo što osim da učini najbolje što može... i da vi od toga života ne dobijete više ni jedan dan slobode za djela koja ste ovdje počinili.

Gospodine Hadley, hoćete li objasniti optuženoj njeno pravo na žalbu na sudsku presudu?

G. Hadley: Hoću, časni sude.

G. Frasier: Časni sude, pripremio sam materijal o kojem je bilo riječi na suđenju. Već sam ga pokazao gospodinu Hadleyu, i sad ga predajem sudu, a imam i predlog da se odbaci suvišak u optužnici. To sve predajem sudu.

Sud: Sud se povlači.

G. Frasier: Časni sude, mogu li zamoliti za razjašnjenje? Mislim da ste kod optužbe za ubistvo spomenuli 15-godišnji minimum. Je li namjera suda načiniti zbir od 25 godina?

Sud: Mislio sam na zbir od 25. 15 je bilo dodatak na 10.

G. Frasier: Hvala.“

(Sud države Oregon, sudski zapisnik, sv. 101.)

Novine su ponovno naširoko pisale o tome.

Jutros je saslušavanje Sharon Halstead otpočelo emotivnim svjedočenjem...

David Greene Mlađi iznenada je zapao u krizu i plakao...

Greene je pred sudijom svjedočio da plače tri mjeseca zbog gubitka 'onoga koga ste voljeli, s kim ste se držali za ruke i željeli s njim biti zauvijek'. Rekao je da će krici njegove žene u trenutku ubistva do kraja života odjekivati u njegovom umu.

A njegov sin 'nikad više neće moći živjeti normalno'. Greene je brisao suze dok je govorio o triciklu svog sina koji stoji napušten iza kuće i o njegovoj kutiji s pijeskom koju je obrasla trava.

'Samo Nathaniel zna kako to izgleda kad se leži u krevetu 45 dana i... ne može govoriti...'

Narednik Verlin David svjedočio je o tome kako je našao bilježnice s vjerskim bilješkama u domu Halsteadovih nakon ubistva. Bile su slične materijalu pronađenom u domu Greeneovih, rekao je detektiv.“

(Grants Pass „Daily Courier“: 26. septembra 1989.)

„Svjedočenje o grupi... završeno je jutros...

Prema tom svjedočenju... Halsteadova se pridružila grupi za proučavanje Biblije zajedno s nekoliko drugih članova adventističke crkve iz Grants Passa, uključujući i njene prijatelje Davida i Lynn Greene... Jedan od članova te grupe bio je i John Gentry. Kasnije je bio ljubavnik Halsteadove koji je živio s njom...

Svjedoci su danas svjedočili... da je grupa od proučavanja Biblije postepeno prešla na spiritizam...

Ta vjerska grupa je znala za jednu drugu grupu... koju je predvodila Jean Ketzner koja je, kako se priča, imala sposobnost istjerivanja demona i neposrednog komuniciranja s Bogom.

Članovi te grupe prisustvovali su na nekoliko seansi na kojima je Ketznerova istjerivala duhove... službeni predstavnik Crkve adventista sedmoga dana Larry Evans kasnije je tu odvojenu grupu nazvao 'službom oslobađanja'.

(Grants Pass „Daily Courier“: 27. septembra 1989.)

„GRANTS PASS - Suprug Lynnann Greene, žrtve ubistva, u utorak je izjavio da njegov sin još uvijek traži svoju mrtvu majku i da smrt njegove žene 'treba kazniti smrću' .

David Greene je svjedočio tokom... saslušavanja Sharon Halstead, koja je priznala krivicu za ubistvo 32-godišnje učiteljice 5. novembra 1988. U tom incidentu su bili ranjeni i David Greene i njegov sin.

Nakon pucnjave trogodišnji dječak Nathaniel Greene ostao je paralizovan od prsa prema dolje. David Greene, koji se kasnije oporavio, pričao je sudu kako je taj događaj ostavio posledice na njemu i njegovom sinu. Svjedočila je i majka Lynn Greene, Antonette Sapienzae.

Ostali dokazi koji su predloženi na sudu bili su video traka doma Greeneovih, gdje se sve to dogodilo, i vjerski spisi iz kuće Halsteadovih u Grants Passu. Među dokaze je ubrojen i snimak razgovora u kojem David Greene opisuje kako su Sharon Halstead i njezina sestra Deborah sudjelovale na molitvenim sastancima s Greeneovima i ostalima, na kojima se raspravljalo samo o slušanju poruka od Boga i anđela.

Prema prvim sudskim dokumentima ubistvo je naredio Sharonin devetogodišnji sin Leo, tvrdeći da je primio poruku od Boga da su žrtve opsjednute demonima.

U svom svjedočenju pred sudom David Greene je govorio o svom paralizovanom sinu i kako mora slušati svoga dječaka kako mu govori: 'Hoću svoju mamu'. Greene je govorio o tome kako izgleda 'podići tepih i vidjeti krv nekoga koga ste voljeli...'

Očekuje se da će se saslušavanje nastaviti u srijedu. Deborah Halstead je prethodno osuđena zbog zavjere za ubistvo. Sharon Halstead je ranije suđeno u Okrugu Yamhill za težak zločin ubistva Mikea Lemkea na farmi kod Newberga. On je ubijen dva dana prije Lynnann Greene.“

(Portland „Oregonian“, 27. septembra 1989.)

„Rekavši da bi to bila uvreda kad bi ubici, Sharon Halstead, bio dopušten samo još jedan dan slobode više, sudija Gerald Neufeld u srijedu joj je izrekao najveću moguću zatvorsku kaznu.

Osudio ju je na život u zatvoru u trajanju od 25 godina za ubistvo... na dvije zatvorske kazne od po 20 godina s minimumom od 10 godina za dva pokušaja ubistva i... na još pet godina zato što je upotrijebila pištolj.

Neufeld je odredio da sve kazne, s izuzetkom kazne za pištolj, izdrži jednu za drugom. Takođe je odredio da trebaju biti izdržavane nakon što izdrži zatvorsku kaznu od 30 godina koju je već dobila na suđenju u Okrugu Yamhill. Prema riječima tužioca, kazna od 75 godina zatvora uvjerljiv je dokaz da Halsteadova nikad neće izaći iz zatvora živa...

Neufeld je rekao da je slučaj Halstead sasvim drugačiji od svih slučajeva za koje zna, jer su motiv zločina bila njena vjerska uvjerenja. Halsteadova je vjerovala svom devetogodišnjem sinu Leu kad joj je rekao da mu je Bog objavio kako treba ubiti Greeneove jer su opsjednuti demonima.

Iako je to objašnjenje pomoglo da se shvati zašto je Sharon Halstead pucala u tu porodicu, nije bilo od velike pomoći kod određivanja odgovornosti, rekao je sudija.

Kad bi društvo umanjilo kaznu zbog iskrenih uvjerenja, 'tada bi izopačenosti poput njemačkog nacizma bilo dopušteno da postoji', rekao je sudija Okružnog suda Okruga Josephine.

U završnom obraćanju okružni tužilac Paul Frasier opisao je ono što je Halsteadova učinila porodici Greene kao neizrecivo...

Sloboda vjere ne daje pravo nikome da drugom oduzme život niti opravdava ponašanje Halsteadovih, rekao je Frasier.

Branilac Kenneth Hadley rekao je sudiji da odbrana ne nudi izgovor kako bi opravdala ono što je Halsteadova učinila, već samo objašnjenje...

Prema svjedočenju na suđenju, Halsteadovi i Greeneovi su pripadali adventističkoj crkvi iz Grants Passa. Takođe su bili članovi molitvene grupe koja je 1983. počela proučavati Bibliju. Smjer njihovih aktivnosti mijenjao se tokom godina, i oko 1987. našli su se duboko u spiritizmu. Članovi su grupe vjerovali da mogu čuti i vidjeti Boga i anđele.

Njihova uvjerenja su se, prema riječima ostalih svjedoka na suđenju, znatno udaljila od prihvaćene adventističke teologije...

Deborah Halstead je prethodno priznala krivicu za sudjelovanje u zavjeri ubistva u oba okruga i već se nalazi na izdržavanju 20-godišnje zatvorske kazne.

Dječaci nisu optuženi za zločin i trenutno su pod starateljstvom suda. Prema riječima Jaya Pralla, upravnika Odjeljenja komunikacija Oregonske konferencije Crkve adventista sedmoga dana, predstavnici Crkve adventista sedmoga dana pomažu državnoj brizi za djecu da pronađe odgovarajuće domove kod članova crkve koji bi odgajali dječake. Jay Prall je rekao da Leo živi kod porodice u kojoj je majka advokat.“

(Grants Pass „Daily Courier“, 28. septembra 1989.)

Vrijeme je da se kaže „hvala“

Sharon i Deborah Halstead zahvalne su za pomoć koju su primile od mnogo ljudi tokom prvih pet godina njihovog izdržavanja kazne, dok su ponovno sticale svoju vjeru u Hristovu snagu da spasi i dok su uspostavljale novi odnos s našim nebeskim Ocem. Njihovi životi, vjerujem, opovrgavaju strahovanje sudije Neufelda da se Sharon Halstead nikad neće promijeniti.

Prostor mi dopušta da pomenem samo nekoliko osoba koje su im pomogle.

„Kada su me uhapsili i kada sam se našla u zatvoru,“ pričala mi je Sharon, „posjetio me je pastor Steve Poenitz. Rekao mi je da me je adventistička crkva iz Grants Passa ispisala iz članstva. On je primio moje telefonske pozive i došao me je normalno posjetiti. Čak sam se upoznala i s njegovom ženom Ernestine, i s njom sam često razgovarala telefonom.. Oboje su uveliko pomogli da mi se podigne moral, i pomogli su mi shvatiti da me Isus još uvijek voli. Pastor Poenitz... mi je pomogao da idem uzdignute glave, nakon pet godina pogrešnog vjerovanja.“

Obje sestre su mi rekle za pomoć koju su dobile od pastora Reginalda Robinsona tokom prvih pet godina izdržavanja kazne. Tokom boravka u okružnom zatvoru, prije nego što su prešle u državni zatvor, te dvije žene ozbiljno su razmišljale o samoubistvu. Njihova majka se molila za pomoć, a zatim se sjetila da su njene kćeri uvijek uživale kad je govorio pastor Robinson pa je stupila s njim u kontakt preko Adventističkog medijskog centra. Odmah je doletio da vidi sestre. Tokom sledećih mjeseci posjetio ih je mnogo puta, razgovarao s njima telefonom kako bi im dao vođstvo i nadahnuće, i nikad se nije umorio pomažući im.

Ne mogu a da ne spomenem kapelana LeRoy Kleina koji je pružao divan uticaj i koji im je bio biblijski učitelj. Svakoga ponedjeljka naveče, više od pet godina, podučavao ih je iz Biblije u Ženskom popravnom centru u Oregonu. On je bio silan uticaj na dobro.

Posebna zahvalnost

Obje sestre su mi rekle kako su zahvalne svojim roditeljima koji su 'ostali čvrsto uz njih' tokom osam godina njihovog izdržavanja kazne. Oni su redovno dolazili i hrabрили svoje kćeri da mogu podnijeti zatvorski život. „Moj otac mi je“, kaže Sharon, „uvijek govorio da je sve u Božjim

rukama, i da ćemo uz Njega izdržati te da će nas On osloboditi kad za to bude vrijeme. Kad nam je većina naših rođaka okrenula leđa, moji su roditelji ostali uz nas, i još uvijek su tu.“

Obje sestre, Sharon i Deborah, kao i ja, se nadaju da će čitalac ove knjige iz njihovog iskustva naučiti kako Sotona ima moć prevariti čak i najpouzdanije među nama. Čvrsto se držimo Svetoga Duha kako bismo u neprijateljevom izvrtanju i izopačenju istine mogli primijetiti opasne zablude.

DODATAK

Nakon punih godinu dana istraživanja i proučavanja slučaja sestara Halstead, došao je dan da rukopis predam izdavaču. Ali prije nego što to učinim, želim se dotaknuti onoga što vjerujem da je postalo bitno mojim čitaocima.

Mnogi su radoznali kako se mogu u najsitnije pojedinosti sjetiti iskustava koja sam doživio prije pedeset godina kad sam bio član društva poštovalaca duhova. Da budem iskren, moram reći da to ne mogu učiniti bez pomoći. Ali s radošću u srcu mogu reći da sam dobio božansku pomoć kad sam molio da mi Božji Sveti Duh pomogne sjetiti se određenih događaja kao da su se dogodili juče. Čak i kad sam ponudio takav odgovor, još me je par ljudi pitalo zašto bi Bog učinio tako nešto za mene. Nakon što sam im pomogao sagledati stvari iz druge perspektive i postavio im neka pitanja, složili su se sa mnom da čovjek može biti nezamislivo blagosloven kad ima dobar odnos s Bogom.

Ilustrovaću vam tu perspektivu jednim pitanjem: *Šta mislite da je Bogu teže učiniti - podsjetiti me na sitne pojedinosti nakon 50 godina, ili Svetim Duhom svaki dan stvarati toner u mom fotokopirnom aparatu 741 dan, malo više od dvije godine neprekidno?* (Čitajte o tome u prvom poglavlju knjige *When You Need Incredible Answers To Prayer*.) Patrona sa tonerom predviđena je za 1200 kopija, što je i odradila. A onda je kao odgovor na molitvu potrebe Božji Duh djelovao i aparat je napravio dodatnih više od 3000 kopija dok ga nisam slučajno pustio da se pregrije, što je izazvalo plamen i uništilo ga. Ali sam aparat sačuvao kao spomenik poput onih biblijskih, kojima Bog podsjeća ljude na Njegovu ljubav, milost i beskrajnu dobrotu. Bog može učiniti da prazna patrona tonera daje boju, i u um može vratiti zaboravljena iskustva. On će učiniti sve što nam je potrebno, bilo to nešto spektakularno ili nešto jednostavno i skromno.